

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCORCH

wicked vows

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JANE HENRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SCORCH

6 D6RK BR6HV6 FORCED H6RRI6CE
ROH6NCE

SİHİRLİ YEMİNLER
KİTAP G

JANE HENRY

Scorch: Karanlık Bir Bratva Zorla Evlilik Romantizmi

Copyright © 2024 by Jane Henry

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya Yapay Zekaların (YZ) eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Kapak fotoğrafı Michelle Lancaster Kapak

resmi Popkitty

ISBN: 978-1-961866-10-2

Playlist

'Scorch'u dinleyin: Spotify'da 'Scorch: A Dark Bratva Forced Marriage Romance' Çalma Listesi

CONTENTS

[Sinopsis](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Önizleme](#)

[Jane ile](#)

[Tanışın](#)

SYNOPSIS

Rus Bratva'sının karanlık yeraltı dünyasında, sonunda saplantımın nesnesini ele geçirdim: Lydia Ivanova.

Güzel ve tutkulu, o ateş ve buz, ve ben onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Lydia benim ödölüm. Savaş ganimetim.

Ama o henüz bunu bilmiyor.

Onu bizi yok edecek olanlardan korumak için benimle evlenmeye zorlandığında, ne pahasına olursa olsun onu güvende tutmaya yemin ediyorum... benimle dışı mücadele etse bile.

Lydia'yı tüketmeden onu koruyabilir miyim yoksa aşk hikâyemiz küller içinde mi son bulacak? Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı ve Lydia için... Dünyayı yakacağım.

PROLOGUE

On yıl önce

HHEY P6Y ve ödeyecekti. Her biri.

Lüks arabaların mırıltıları, topuklu ve cilalı ayakkabıların ritmik tıkırtıları, Viktor mesafesini korurken özenle ütülenmiş üniformaların şingirtısına karışıyordu.

Başı eğik, sıradan, ucuz giysiler içinde, elleri ceplerinde, hiç kimse gibi görünüyordu. Tıpkı planladığı gibi. Liberty Ridge Akademisi'ndeki hiç kimse ona yan gözle bile bakmayacaktı.

Saatine baktı. Akıl hocası Kolya ile seansından önce erken gelmiş olmasına rağmen zaman ilerliyordu. Kolya geç kalmaktan nefret ederdi ve zamanında gelmek onun için önemliydi.

Neredeydi o?

Bazen bir eşarp ve dizine kadar uzanan bir kazakla örtünüyor, akranlarının acımasız ve yargılayıcı bakışlarından korunmak istercesine vücudunu gizliyordu. Ama bugün, her zamanki gibi gelen öğrenci telaşının arasında göze çarpan bir şekilde yoktu.

Adımları yavaşladı ve çoğu öğrenci ondan uzak dursa da kalabalıktan uzaklaştı. bir dev gibiydi, birkaç yaş büyüktü ve en büyük futbolcunun iki katı büyüklüğündeydi.

Neyse ki okuldaki gözetleme eksikliği gülünçtü. Dikkat eden herkes, her zaman orada olan heybetli genç adamı fark ederdi. Her zaman izleyen.

Çocuklardan biri, Viktor'un yaklaşık on metre ilerisinde alaycı bir fısıltıyla, "İşte geliyor," dedi. "Büyük memeli şişman kız."

Viktor koruyucu bir öfkeyle yumruğunu sıktı ve bir anlaşma yaptı: Önce o pisliği halledecekti.

Kolya ile sadece üç aydır eğitim görüyordu ama Kolya'nın gözetiminde sert kaslar geliştirmeye başlamıştı bile. Okulla ev arasındaki karanlık sokakta o pisliği köşeye sıkıştırdığında işe yarayacaktı.

Tanındık Lincoln mırıldanarak kaldırımında dururken Viktor'un gözleri kısıldı. Nefesini tuttu. Kız buradaydı, babası tarafından getirilmişti. Viktor dikkatini yeniden odakladı, çocuğun dişlerini dökmeyi düşünürken bakışları buz gibi ve tehditkârdı. Parmak eklemlerini kırdı, gerginliği dalga dalga yayılıyordu.

Çocuklardan biri ona dikkatli bir bakış attıktan sonra arabanın kapısı açılırken arkadaşını dürttü.

"Dik otur," diye emretti babası arka koltuktan. "Ivanov ailesini *onurlu* bir şekilde temsil ediyorsun."

Viktor'un nefes alış veriş zorlaştı. Onu gördüğünde zaman bir an için durdu.

Onun meleği.

Lydia Ivanova. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kız. Rüyalarında yaşayan kız. Tam bir saplantı nesnesi. Cebindeki altın küpeyi okşadı ve odaklanmasını sağlamak için parmağına iğnesini batırdı.

Her küçük acı, düşüncelerini keskin ve arzularını kontrol altında tutan bir bağdı.

Viktor'un zihni sürekli onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu: kokusu, ela ile beneklenmiş çarpıcı bir zümrüt rengi olan gözlerinin meydan okuma ve kırılmalılık karışımıyla titreşmesi. Onun her ifadesini, her tuhaflığını biliyordu. Onu aylarca izlemişti, her zaman gölgelerden, her zaman görünmeden.

Onun hareketlerini takip etmesinin, dokunduğu eşyaları toplamasının -bir yaz gecesi kaybolan ve artık cebinin demirbaşı olan bu küpe gibi- yanlış olduğunu biliyordu.

Onun gölgesiydi, sessiz nöbetçisiydi, anlamadığı bir ihtiyaç tarafından yönlendiriliyordu, o kadar derin bir arzu ki delilik sınırındaydı.

Sterling Eldridge ona doğru bir adım attığında nefesinin altından usulca, "Geri çekil, orospu çocuğu," dedi. "Geri çekil lan."

Lydia birden fazla yönden ateş gibiydi. Bir şeyleri ateşe verdiğinde gözlerinin nasıl parladığını, alevlerin içinde bulduğu neşeyi ve özgürlüğü izlemişti. Bu onun sevdiği bir yanıydı, kimseye göstermediği karanlık yanını.

Parmakları küpenin etrafında sıkılaştı, keskin acı onu toprakladı.

Sınıf arkadaşlarının karşısında durdu, uzun bacaklarından birini, sonra diğerini sallarken zümrüt bakışlarında meydan okuyan bir kıvılcım parlıyordu, ekose üniforma eteği dizlerinin üstünü sıyrırıyordu. Gözlükleri burnunun kenarında tehlikeli bir şekilde tünemişti. Başını salladığında, kalın dalgalar esintide meydan okurcasına sallanıyor, çenesi sessiz bir meydan okumayla kalkıyordu.

Büyük memeli şişman kız.

Bu düşünce Viktor'un kanını kaynattı. *İnanılmazdı.*

Babasının sert, küçümseyici tonuna rağmen -her zaman azarlayan, her zaman küçümseyen- gururlu ve dik duruyordu. Onun bu yönünü çok seviyordu.

Ama bugün, sık bir akçaağacın gölgesinde durduğu yerden, onun gözlerindeki yaşların parıltısını gördü. Herkesin önünde azarlanmak, zalim sınıf arkadaşlarının verdiği eziyete bir yenisini eklemişti.

Siktiğimin ezikleri.

"Awww," dedi biri nefesinin altında diğetine. "Ağlayacak mı?"

Viktor'un eli yumruk şeklinde

kıvrıldı. İki numaralı kurban o

olacaktı.

Kaldırımında mırıldanmaya devam eden altın renkli Lincoln'ü fark etti ve gözlerini kısarak tekrar koca ağızlı çocuğa odaklandı ve iki ön dişi olmasa nasıl görüneceğini hayal etti. Viktor parmak eklemlerini kırdı ve boynunu döndürdü. Yumruğu ete ve kemiğe değdiğinde çok iyi hissedecekti.

Lydia okula doğru yürürken kitaplarından biri büyük yığının arasından düştü. Almak için eğildi.

"Lydia," diye mırıldandı babası. "Bu kadar sakar olma."

Her zaman azarlar, her zaman küçümser ve sertti. Viktor bir insanın sürekli azarlanmaya nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Bu ona kendini küçük ve değersiz mi hissettiriyordu? Gördüğü kadarıyla babası acımasızdı.

Onun gözünde Lydia ne kilolu ne de sakardı - diğer sınıf arkadaşlarından daha erken gelişmiş, kıvrımları ve şehvetli cazibesi vardı ve henüz kendi vücuduna alışamamıştı.

Hem onlar da kimdi? Vücudunun nasıl görünmesi gerektiğine kim karar verdi ve kim rastgele bir dizi lanet beklentiyi karşılamadığına karar verdi?

O mükemmeldi.

Viktor ayağa kalktı ve saate baktı. Oraya zamanında varmak için koşması gerekmeden önce yedi buçuk dakikası daha vardı.

Lydia'nın babası kaşlarını çattı ve daha dik oturdu. "Bugün seni almak için burada olacağım. Konuşmamız gereken acil bir konu var," dedi babası, saatine bakarak.

"Evet, baba," dedi berrak ve zarif bir sesle. "Görüşürüz o zaman."

Araba ayrılırken öne doğru adım attı ve yalpaladı. Çocuklardan birkaçı alaycı yorumlar yaptı. Lider, Lydia'nın arkasında gümüş renkli bir Mercedes'ten inen uzun boylu, ince sarışın bir kıza göz kırptı. Kız parmağını burnuna bastırıp bir domuzu taklit edercesine buruşturduğunda bakışlarını paylaştılar. Etraflarında kısı kısı gülüşmeler patladı.

Lanet olası şımarık, gösterişçi veletler. Viktor hepsini nasıl cezalandıracağını hayal etmekten zevk alıyordu.

"Lydia! İyi misin?" Lydia'dan tam bir baş kısa, zayıf bir kız yanına sokuldu. Belki bunu bağışlayabilirdi.

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi rüyalarına giren o güzel sesiyle.

İlk zil çaldı. Gitme vakti gelmişti. Geç kalırsa, boka batacaktı. Kolya iki kez uyarmadı.

Sarışın, dik durarak ve göğüslerini sergileyerek çocukların önünde yürüdü. Üniforma gömleğinin düğmelerinden birkaçını açık bırakmış, yetersiz göğüsleri ortaya çıkmıştı. Hapşırıyormuş gibi yaparak Lydia'ya doğru büyük bir mendil saçma gösterisi yaptı. Etraflarında kahkahalar patladı. Lydia'nın güzel yanakları pembeleşti.

Viktor'un hırıltısı göğsünün derinliklerinde gümbürdedi. Bu kız haftalardır Lydia'nın sütyenini doldurduğunu ima ediyordu. Kıskançlık küçük şeytani bir sürtüktü.

"Günaydın Lydia," dedi kız sahte bir dostlukla. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Lydia kendini dik tuttu, kıza güvenmiyordu. Başını dik tuttu ve arkasını döndü. Çocuklar onu izliyor ve kısı kısı gülüyorlardı.

"Peki," dedi kız başını sallayarak. "Zaten eve neden bu kadar çok kitap getirmen gerektiğinden emin değilim. Gösteriş," diye mırıldandı nefesinin altından. Saçlarını omzunun üzerinden savurup uzaklaşmak için arkasını döndüğünde çocuklardan biri, grubun en uzun boylusu ve bariz lideri, gizlice ayağını uzattı.

Viktor gölgelerden çıkma riskini göze aldı. Eğer becerebilirse.

Lydia tökezledi ama hemen kendini topladı. Yanakları ve çocuğa döndü.

"Seni lanet olası pislik! Bunu bilerek yaptın!" Gururu

göğsünde kabardı.

Aferin kızıma.

"Lydia!" Birkaç adım öteden keskin bir ses geldi; saçlarını ensesinde acımasızca topuz yapmış uzun boylu bir kadın onlara doğru yürüyordu. Kadın yaklaşırken etraflarında kıs kıs gülüşmeler patladı. "Derhal buraya gelin."

Viktor'un bakışları sertleşti. Lydia bugün ona karşı çıkmış olabilirdi ama bu onu sınıf arkadaşlarının acımasızlığına karşı her zamankinden daha savunmasız bırakmıştı. Ona zaten şiddetle bağlı olan koruyucu içgüdüğü alevlendi. Onunla alay edilmesine ve tecrit edilmesine seyirci .

Öne doğru adım atınca, varlığı grubu hemen susturdu. Konuştuğunda sesi alçaktı ama açık bir tehdit taşıyordu. "Komik bir şey mi buldunuz? Belki de espriyi benimle paylaşmak istersiniz."

Kıkırdamalar boğazlarında düğümlendi. Bakışları kısa bir süreliğine kendisine doğru gelen öğretmenden Viktor'a kayan Lydia daha da doğrulur gibi oldu, gözleri en azından bugün için onlara karşı yalnız olmadığını bildiğini söyleyen sessiz bir *teşekkürle* Viktor'la buluştu.

Aralarında hiçbir kelime geçmedi, sadece öğretmeni ona ulaşmadan önce sessiz bir anlayış vardı.

"Bu bardağı taşıran son damla, Bayan Ivanova," dedi kadın sertçe. "Ama yakında benim için bir sorun olmaktan çıkacaksınız. Belki babanız size son kararını ve bunun buraya gelişinizi nasıl etkileyeceğini anlatır."

Lydia bakakaldı ve . "Onlar-"

"Ne yaptıkları umurumda değil," diye reddetti öğretmen.

Viktor hepsini dikkatle not etti. Uzun boylu, kendini beğenmiş futbolcu. Kendini beğenmiş sarışın. Eleştirel öğretmen.

Hepsi ödeyecekti ve o da canlarını acıtmak için acele etmeyecekti.

"Sen neden bahsediyorsun?" Lydia öğretmeninin peşinden yürüdü. Çantası hafifçe açılmıştı ve birkaç kâğıt ile ince, yıpranmış, ciltsiz bir kitap yere düştü. Viktor eğilip onları aldı ama Lydia'ya vermeye gittiğinde Lydia yoktu.

Sınıf arkadaşları korkmuş küçük karıncalar gibi dağıldılar.

Kitabı kolunun altına sıkıştırdı ve Kolya'yla buluşmak ve geç kalmanın sonuçlarıyla yüzleşmek için yola koyuldu.

Ertesi gün geldi. Ve bir

sonraki.

Ve bir sonraki.

Ama bir daha geri dönmedi.

CH6PHER ONE

Günümüz

Viktor

"N6HE 6 PRICE," diyor Mikhail. "Sana borçluyum Viktor. Vakit geldi."

En büyük kardeşim ve *pakhan* Mikhail, uyuyan oğlunun bulanık kafasının üzerinden bana bakıyor ve "Her şey için sana borçluyum" diyor.

Başımı hafifçe sallayarak minnettarlığının ağırlığını yok sayıyorum. "Bana borçlu değilsin. Ben yapmam gerekeni yaptım. Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım. Sana ait olanla ilgilenmem çok önemliydi çünkü biz bir aileyiz ve bunu sen de biliyorsun." Biranın kapağını açıyorum ve yarısını birkaç yudumda içiyorum.

Eylül akşamının koyu mavi-siyah pusuna bakıyorum, şehrin ışıkları The Cove'daki görüş noktamızdan uzakta parıldıyor. Kardeşimiz Nikko'nun düğünü için kısa bir ara verdiğimiz çalkantılı bir kaç ay geçirdik ama şimdi hamlelerimize devam etme zamanı. Burada büyük adımlar attık ve artık işleri hızlandırmanın zamanı geldi.

Babamızın ölümünden bu yana, bağlarımızı güçlendirmek ve Coney Island ile Manhattan arasında yer alan The Cove'daki en güçlü aile olarak kök salmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Geçen her gün önemlidir. Her stratejik hamle bir güç oyunu.

Mikhail'in sesi daha yumuşak, daha ciddi çıkıyor. "Karımın hayatını kurtardın Viktor." Mikhail karısı Aria'yı tüm kalbiyle seviyor ve birden fazla kez büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Onu koruyan tek kişi ben değilim. Hepimiz koruduk. Yaptığımız şey bu.

Koltuğumda kayıyor, huzursuzluğun üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Aile aile için yapar. Sen de benim için aynısını yapardın" diye cevap veriyorum, gözlerim bebeğe odaklanmadan önce kısa bir süre onunkilerle buluşuyor. "Sadece onları güvende tuttuğundan emin ol. Tek istediğim bu."

Oda sessizliğe bürünüyor, isteğimin büyüklüğü öylece kalıyor. Mikhail başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Yapacağım. İhtiyacın olan her şey Viktor, senindir. Sen söyle."

Orada bulunan diğer kardeşler -küçük kardeşimiz Lev ve Mikhail'in yardımcısı Aleksandr- konuşmamızı dikkatle dinliyorlar. Lev'in yanımda huzursuzlandığını, sözümü kesmemek için kendini tutuyormuş gibi ayağını yere vurduğunu hissedebiliyorum.

"Siz ." Lev ofisin arkasından konuşuyor, sesi önceki kesiyor. Açıkçası konuştuğu için onunla gurur duyuyorum. Yıllarca en sessizimiz o oldu, babamızın boyunduruğu altındaydı ve diğer ağabeylerimizin gölgesinde kalmıştı. En küçük kardeşimiz genellikle içine kapanıktır ama hiçbir şeyi kaçırmaz. Kardeşim Nikko Moskova'da görevdeyken son birkaç aydır onunla daha da yakınlaştık.

"Bırak onu, Lev." Başımı salladım. *Tanrım.*

"Sen neden bahsediyorsun?" Aleks merakını yenemeyerek soruyor. Siber güvenlik müdürü olarak her şeyi not etmekten gurur duyuyor ama Batı Yakası'ndaki yeni bir gelişmeyi araştırırken derinlere dalmış ve başını dizüstü bilgisayarından kaldırmamış.

Lev devam eder, sesi kesin ve nettir. "O para istemiyor. Eşya istemiyor. Viktor bunların hiçbirini istemiyor. Onun zaten kendi evi var;

"İhtiyacı olan her şeye sahip... yani neredeyse ihtiyacı olan her şeye."

Herkes Lev'in içgörüsünü değerlendirirken oda kısa bir sessizliğe gömülüyor ve hâlâ ihtiyacı olan şeyin ne olduğunu açıklamasını bekliyor. Başka tarafa bakıyorum, çenem geriliyor. Lanet olası aklımı okudu. Mikhail bana meşhur cinin lambasını teklif ettiğinde, altın kenarlarını ovuşturduğumda ne dileyeceğimi hemen biliyordum.

Sadece bir dileğe ihtiyacım var.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Kardeşlerim birbirlerinden hiçbir şey saklamazlar. Ben de bunu saklamayacağım.

"Lydia Ivanova," diyor Mikhail sessizce, neredeyse saygıyla.

Aleksandr konuşmadan önce uzun süre sessizlik hüküm sürüyor. "Müsait mi? Bir şey değişti mi?"

Lev başını sallar. "Hayır."

Mikhail homurdanıyor. "Ne zamandan beri bunun bir önemi var? Mantramızı biliyorsun."

Aleks'in dudakları acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor, bakışları sertleşiyor. "Hiç kimse ve hiçbir şey yolumuzda duramaz."

Aniden ayağa kalkıyorum, sesim alçak ve kararlı. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok. *Kimseye* ihtiyacım yok. Bu çok riskli."

Lydia Ivanova'nın söz verdiği grup olan *Ledyanoye Bratstvo*'nun geri tepmesi bizden daha güçlüdür ve acımasızlıklarıyla bilinirler. Müdahale edersek intikamları hızlı ve şiddetli olur.

Ama ben devam edemedim Lev araya girdi. Boyu benden daha kısa ama hesaba katılması gereken bir güç. Gözleri şiddetle parlıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Gözlerini ödülünden ayırmışsın kardeşim. Diğerlerinin neye sahip olduğunu görmedin." Öne doğru eğildi. "Evlendiklerinde Timur Yudin'in onunla ne yapmayı planladığına dair bir fikrin var mı? Ivanov'lara ne yapmayı planlıyor?"

Keskin bir nefes alıyorum, kendi gücünü bilmeyen bir çocukken akıl hocam Kolya'nın bana öğrettiği gibi hızla atan nabzımın yavaşlamasını istiyorum.

İşe .

"Anlıyorum," diye devam ediyor Lev, sert bakışları benimkileri yakıyor. Artık bir zamanlar tanıdığım genç çocuk değil, ama birden fazla yönden güçlü ve kuvvetli. "Onun gibi bir kadına mal gibi davranıldığını görmek seni öldürür. Ve eğer Yudin'i istediğin gibi öldürürsen, bunun geri kalanımıza yansıması çok acımasız olur."

Tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum. Devam ediyor.

"Yudin onu adamlarıyla paylaşmayı planlıyor. O pis, hasta bir orospu çocuğu. Onu çoktan filme aldı ve . Ekibinden biri her gece telefonunda kızın fotoğraflarıyla otuz bir çekiyor."

"Nereye?" Homurdanıyorum.

"Kime?" "Otur Viktor."

Başımı sallıyorum ve Aleks elini Mikhail'in koluna koyuyor. "Bırak onu. Bırakmazsan gözünün önünde Hulk'a dönüşecek."

Öfkemin üzerimden akıp gitmesine izin vermeye çalışarak .

"Ivanov'ları yok etmeyi planlıyor. O sinsi bir yılan ve liderliklerine güvensizlik tohumları ekmek için saflarına sızarak ve yanlış bilgi yayarak stratejik hamleler yaptı bile. Ivanov ailesiyle evlenerek onların sırlarına ve zayıf noktalarına erişim kazanıyor. Ve bizim aksimize," diyor vurgulamak için duraksayarak, "işbirliği yaparak güçlenmeyi planlamıyor. Kişisel çıkarları için yok etmeyi planlıyor. Zamanla onları yok edecek. İş anlaşmalarını sabote edecek, Ivanov'un güçlü oyuncularına suikast düzenleyecek." Başını sallıyor ve sesini alçaltıyor.

"Mikhail, Aleks ve şimdi de Nikko'nun evlenmesini izlediniz." Mikhail, olağanüstü hacker Aria ile evlendi. Aleks daha sonra anlaşmalı bir evlilikle Harper Bianchi ile evlendi. Nikko, Lydia'nın küçük kız kardeşi Vera ile evlendi. Teker teker, çift çift, ailemizi sağlamlaştırdık.

"Burada, Koy'da gücümüz arttı ve hepimiz Ivanov'larla güçlerimizi birleştirmenin karmaşık olduğunu biliyoruz." Başını sallıyor ve Mikhail'e bakıyor. "Lydia Ivanova'nın o bencil hıyarla evlenmesi bizim kontrolümüzü de parçalayacaktır. Kullanılır ve bir kenara atılır." Sonra bana baktı. "Müdahale etmeli ve bu işi evliliklerinden önce bitirmeliyiz."

Aleks ve Mikhail birbirlerine bakarlar, Lev'in sözlerini ve taşıdığı anlamları düşünürken aralarında söze dökülmeyen bir anlayış geçer.

Ona sahip olmayı düşünmek bile istemiyorum. Eğer umut etmeme izin verirsem... eğer olmazsa... Ağzım kuruyor.

Ofiste volta atıyorum ve başımı sallıyorum. "*Lanet olsun.*"

"Onunla evlenmesi ağır sonuçlar doğuracak," diye karşı çıkıyor Lev. "Her iki Ivanov kadını da elde edersek, bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Benim var. Bu, onlarca yıllık etki ve mirasın rakip olamayacağı bir temel oluşturmak anlamına geliyor. Başarısız olursak arkadaşlarımız ve ailemiz için acımasız bir yıkıma izin vermek demektir.

Ama karmaşık. Hem de çok karışık.

Mikhail bakışlarımı tutuyor. "Bana Yudin hakkında bildiklerini anlat." Başka tarafa bakıyorum, çenem gergin. "Uzak durdum."

Yapmak zorundaydım.

Onu adamın yanına yaklaşırken görmek kanımı kaynatıyor ve bakışlarım bulanıklaşıyor. Ailemi korumaya odaklanmalıyım ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir adama karşı öfkelenme riskini göze alamam. Kontrolüm dışında olan bir durum için enerji harcayamam.

İzledim. Çok dikkatlice ama uzaktan izledim. "Ona zarar vermedi ve önemli olan da bu."

Timur Yudin ona güzel şeyler alıyor, benim sahip olduğumdan daha zayıf olsa da yanında bir koruma olmasını sağlıyor ve ona bir kez bile el kaldırmadı. Biliyorum. Eğer , aletini koparır ve boğazına sokardım, böylece ben boğazını keserken o da boğulurdu.

"Henüz," diyor Aleks başını sallayarak. "Aria'nın onun hakkında bir dosyası var. Nikko'nun Vera'yla evlenmesinden sonra yoğun bir araştırma yaptık."

Tüylerim diken diken oluyor ve bakışlarımı Aleks'e çeviriyorum.

Mikhail'in eşi Aria siber güvenlik şefimizdir ve işinde mükemmeldir. Kardeşimiz Nikko, Lydia'nın kız kardeşi Vera Ivanova ile evlendiğinde, bize tehdit oluşturabilecek her kim olursa olsun, onun üzerine gitmemiz gerekli hale geldi.

Ayrıntıları dinlemek istemediğim için başka tarafa bakıyorum.

Ne işe yarayacak ki? Onu kendi ellerimle öldürmeden önce vücudundaki her hücreye işkence etmek isteyeceğim. Ona yakın olduğu için ondan nefret ediyorum. Ona layık olmadığı için ondan nefret ediyorum. Eğer onun hakkında tek bir lanet detay öğrenirsem-

"Bu ölümcül felaketleri düzenlemekte bir usta," diyor Aleks, sesi buz gibi. "Ahırındaki insanların ölümcül kazalar geçirmesini sağlıyor, sonra da devreye girip gizli sigorta poliçelerini topluyor."

Başımı salladım. Dangalakça bir hareket, ama sıradan bir şey değil.

Aleks acımasızca devam ediyor. "İnsan kaçakçılığını sahneliyor. Kadınları ve çocukları sığır gibi satıyor. Karaborsada en iyi tüccarlardan biri."

Çenemi sıktım ve dosdoğru önüme baktım. Lanet olası pislik. Ben bir aziz değilim ama insan kaçakçılığına bulaşan herkes ciddi bir muameleyi hak eder. Yaptığı her aşağılık hareketten pişmanlık duyacak. Benim gözetimimde kimse masumlara zarar veremez.

Ve onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki tüm düşüncelerimi tüketiyor. Eğer ona sahip olamazsam... eğer o kendine hizmet eden, sadist herifle birlikte olursa...

Lev konuşur. "Dahası da var. Bu konuyu kapatma Viktor ve beni dinle." Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Üç ay önce, avukatı onu çocuk pornosu bulundurmak suçlamasından beraat ettirdi ama adam suçlu. Sadece dokunulmaz. Çok fazla para ve çok fazla güç."

"*Siktir*," diye .

Aleksandr son darbeyi indirdi. "Aria derinlere gömülmüş suçlamaları ortaya çıkardı. Son kız arkadaşına vahşice saldırmış. Kız kaçmak için ölü numarası yapmış ama adam onu bulmuş. , kendini karşıdan gelen trafiğe atmadan önce çenesini kırmış."

Kendimi dizginlemek için harcadığım çabayla boğazımdaki safra yükseliyor. "Mesele ona zarar verip vermeyeceği değil, *ne zaman* vereceği Viktor." "Onu takip mi ediyordun?"

Hırlıyorum. "Nerede o?"

Aleks kaşlarını çatıyor ve klavyesinde birkaç tıklama yapıyor. "Buradan iki saat kuzeyde. Mid-Hudson Köprüsü yakınlarında." Mikhail'le göz temasını kesmeden telefonuna uzanır ve kararının ciddiyetine işaret eder. Hızlıca tuşlar ve oda sessizliğe bürünerek aramanın bağlanmasını bekler.

Aleksandr telefon açıldığında, "Nikko," diye söze başladı, "Ivanov'un durumunu görüşmemiz gerekiyor."

Nikko, her zaman hızlı davranarak, "Ben de bu çağrıyı bekliyordum. Git hadi."

Mikhail devralır, sesi serttir. "Konu Lydia. Onu Viktor için güvence altına almamız gerekiyor." Onu bilgilendirir.

Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla Lydia ve Vera yakın değiller ama bu muhtemelen ailelerinin hatası. Onlar hala kardeş.

Nikko duraksıyor, özellikle Lydia'nın kız kardeşiyle olan bağları göz önüne alındığında, çıkarımları düşünürken dişliler dönüyor. "Pekâlâ, açığı görüyorum. İşleri yoluna koyacağım. Ama unutmayın, bu sadece bize borçlu olmakla ilgili değil; ailelerimizi uzun vadede hizaya getirmekle ilgili." Ivanov'ların onayına ihtiyacı var. *Pakhanlarının* sonra yeni liderler göreve geldi ve Ivanov Bratva ile iş ilişkisi olan tek kişi Nikko. Bu oyunu nasıl oynayacağını bilir.

Zihnim olasılıklarla dolup taşarken onlar ayrıntıları ve bunu nasıl gerçekleştireceklerini tartışmaya devam ediyorlar. Zihnimin arkasında belli belirsiz bir uğultu var, yapmak üzere olduğumuz şeye olan inançsızlığım ve Timur Yudin'i bulup yok etme ihtiyacımın bir karışımı.

Görüşme sona erdiğinde, odadaki atmosfer gerginlikten daha hesaplı bir odaklanmaya doğru kayar. Mikhail herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak için etrafına bakınır. "Nikko düzenlemeleri halledecek. Stratejik ve dikkatli olmamız gerekiyor. Bu sadece Viktor'un istediği şeyi elde etmekle ilgili değil, aynı zamanda kendimizi topluluk içinde olumlu bir şekilde konumlandırmak ve uzun vadeli ittifaklar sağlamakla da ilgili."

"Ve Yudin'in geri tepmesiyle uğraşıyorum," diye mırıldanıyorum.

Aleksandr başını sallayarak onaylıyor, zihni şimdiden olası senaryolarla dolup taşıyor. "Her hamleyi daha büyük bir oyunun parçası olarak düşünmeliyiz. Lydia kilit parça. Viktor sadece istediğini elde etmekle kalmaz, Lydia'nın evlilik yoluyla kurduğu bağlantı bizi güçlü bir aileye bağlar ve nüfuzumuzu güçlendirir."

Genellikle en sessiz olan Lev, bunun gerçekleştiğini görme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor gibi görünüyor ve ekliyor, "Ve bunu temiz tutmamız gerekiyor. Bize musallat olabilecek hiçbir yarım kalmış iş olmamalı."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sessizce dinliyordum ama sonunda sesimi yükseltmek zorunda kaldım, sesim alçak ve düşünceli. "Bu süreçte Lydia'ya saygılı davranıldığından emin olun."

Ona iyi bakacağım. Ona çok iyi bakacağım.

Kardeşlerim, korumaları gereken hassas korku ve iyilik dengesini anlayarak başlarını sallıyorlar. Bu sadece başka bir satın alma değil; bu kişisel bir mesele ve hassasiyetle ele alınması gerekiyor.

Mikhail öne doğru eğilirken yüz ifadesi kararıyor, daha önceki düşüncelerimizdeki hafiflik kayboluyor. "Bunu sorunsuz bir şekilde halletmeyi amaçlasak da, Lydia'nın muhtemelen isteyerek gelmeyeceğini anlayın. Onu zorlamamız gerekecek."

Tabii ki yapmaz. Bizi ya da özellikle beni bir tehdit olarak görebilir. Son derece bağımsızdır ve ailesinin herhangi bir siyasi hamlesinde veya entrikasında kontrol edilmeye veya kullanılmaya direnir. Yudin'le nişanlandıktan sonra benimle evlenmeye zorlanmak muhtemelen onu kızdıracaktır. Benim hakkımda ne düşündüğünü kim bilebilir? Onun hakkında bildiklerime göre, kolay kolay güvenmez ve gardını neredeyse hiç düşürmez.

Bu kolay olmayacak.

Mikhail gülümser. "Biliyor musun... bu gerekliliği her iki aile tarafından da bilinen eski bir Rus kehanetiyle uyumlu hale getirebilir ve kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Aleksandr merakla bir kaşını kaldırır. "Bir kehanet mi? Açıkla."

Mikhail başını sallıyor, dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşiyor. "Evet, Moskova'dan gelen ailelerin bildiği kehanet bir 'Bela'dan bahsediyor - bir ailenin katlanacağı büyük bir kargaşa, ancak evlilik yoluyla bir ittifak tarafından kurtarılacak. Korku ve kabullenme aşılacak için yeterince belirsiz. Kehanet edilen birlikteliği reddetmenin felaket getireceğine, benimsemenin ise dengeyi ve refahı yeniden sağlayacağına inanılır."

Başımı salladım. "Bu çok saçma. Hepimiz eski kehanetlere inanmayacak kadar pragmatikiz. Hayır. Eğer Lydia'ya sahip olacaksam-" Duraksıyorum ve devam etmeden önce kendimi toparlıyorum. "Her şeyin açığa çıkmasını istiyorum. Nikko'nun yaptığı gibi ve aynı nedenle Ivanov ailesiyle ittifakımızı sağlamlaştırmak istiyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "O canavara gidemez."

Onu sikmekten daha fazlasını yapacağım.

Manipülasyondan hoşlanmam ve genellikle kaba kuvveti tercih ederim, ancak bu durum hassas bir dokunuş gerektiriyor. "Ivanov'ların bizimle ittifak yapmanın sadece kaçınılmaz değil, aynı zamanda faydalı olduğuna inanmalarını istiyorum."

Başımı sallıyorum, hâlâ bunun işe yarayabileceğine, Lydia'nın... benim olabileceğine inanamıyorum.

"Peki ya işe yaramazsa?" Tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, dengede duran şeyin beni yapabileceğini ya da tam anlamıyla kırabileceğini iddia ediyorum. Başarısız oldum. Sesim çatlıyor.

"İşe yarayacak," diyor Mikhail. "Sana söz veriyorum."

Nihayet Mikhail'in ofisinden ayrıldığımda yorgun ama enerjiktim.

Lydia Ivanova.

Arabayla Manhattan sınırındaki evime gidiyorum. Otomatik pilotta tuğla basamakları çıkıyorum, nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı fark etmiyorum bile.

İri, kaslı Tibet Mastiff'im Nikita beni kapıda karşılıyor ve kulaklarını kaşıyorum. "Bana beş dakika ver," diyorum ona. Yürüyüşe çıkmadan önce bir dakikaya ihtiyacım var. Yatak odamın merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum ve doğruca odanın arka tarafına gizlenmiş dolaba doğru yürüyorum.

Anahtarı kilide sokuyorum ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor. Yıpranmış ahşaba yaslanıp derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarımın topladığım her bir parçanın üzerinde dolaşmasına izin veriyorum.

Bir yıl önce spor salonundaki dolabından aldığım neredeyse boş bir *Opulence* şişesi. Birkaç ay önce annesiyle tanıştığı kafede el koyduğum ruj lekeli bir peçete. Üzerinde en basit alışveriş listelerinin olduğu defterinden yırtılmış bir sayfa. Tek kullanımlık, boş bir kahve fincanı, kenarına kalıcı kalemle adı karalanmış. Amerika'da henüz genç bir kızken gizlice girdiği bir konserin bilet koçanı. Lise son sınıftaki fotoğrafı ve internetten bulup baskıya dönüştürdüğüm daha yeni bir fotoğraf. Yıllar önce geride bıraktığı, sayfalarını defalarca okuduğum *Uğultulu Tepeler*'in kopyası parçalanıyor.

Lydia'nın tapınağı.

Şişeyi kaldırıyorum. Baş döndürücü, yoğun koku onun imza kokusu. Kaldırıyorum ve kendime derin, temizleyici bir nefes alma lüksünü veriyorum. Sadece koklamak bile onun zihnindeki görüntüsünü canlandırıyor.

Kendimi mabedin içinde oyalanmaya bıraktım. Peçeteyi parmaklayıp dudaklarıma bastırıyorum. Alışveriş listesini okuyorum ve ezberden okuyorum.

shoco1e

so//ee

8caxge5

Soce1hixg /oc bixxec

Başparmağımı kahve fincanının kenarında, dudaklarının süslediğini hayal ettiğim yerde gezdiriyorum. Hepsini saygıyla yerine koyuyorum ve onun gençlik fotoğrafına bakıp şimdiki haliyle karşılaştırıyorum.

Zamanla daha güzel, daha zarif, daha şehvetli oldu. Kıvrımlı ve gür, heybetli ama zarif. Uzun, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, gözleri etkileyici ve yoğun. Kıvrımlarını vurgulayan dökümlü üstleri ve elbiseleri tercih ediyor.

Lydia.

İç çekerek her şeyi hassasiyetle yerine yerleştiriyor, kapıyı kapatıyor ve arkamdan kilitliyorum. Nikita'yı neredeyse ayaklarımın altında ezecekken bir çığlığı bastırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Orada olduğunu bana haber vermelisin. *Tanrım.*"

Kaşlarımı çatarak kilitli kapıya bakıyorum, sonra arkamı dönüp yatak odasına bakıyorum. İnlanması bile zor ama eğer bu işe yararsa... Mikhail gerçekten başarır ve Lydia benim olursa... Bu odaya biraz kadınsı bir dokunuşa ihtiyacım olabilir.

Ve lanet olası güvenlik önlemleri alındı.

Nikita'nın tasmağını taktım ve onu yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıktım.

Romanov ailesinin karargâhından birkaç mil ötedeki evimin girişinden telefonum kardeşim Nikko'dan gelen bir aramayla çalıyor.

"Öyle mi?"

"Zofia ile konuştuk." Zofia Ivanova, baldızım Vera ve Lydia'nın annesi, kocasının ölümünden sonra Ivanov ailesinin reisi oldu. Tüm önemli kararları o ve kardeşim Nikko verir.

"Ve?" Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ağzım anında kuruyor.

"Annesi bu fikre sıcak bakıyor ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Üzerinde çalışıyorum. Bunun bir başlangıç olduğunu varsayalım ve ona göre çalışalım."

Sertçe yutkunuyorum.

"Pekâlâ. Teşekkürler."

"Ama Yudin'i yok etmemiz gerektiğini biliyorsun Viktor. Misilleme olarak ne yapacağınızı biliyorsunuz. Arkamızda ondan tek bir parça bile bırakamayız."

Başımı salladım. "Olmuş bilin."

CH6PHER HWO

Lydia

Nişan yüzüğümle oynuyorum, parmağımda döndürüyorum ve bakıyorum. Sarı altın üzerine işlenmiş pırlantalar, tepedeki ışıkların altında parıldıyor. Bir servete mal olmuş olmalılar. Timur Yudin, yüksek zevk sahibi bir adam ve *Ledyanoye Bratstvo*'nun yüksek rütbeli bir kaptanı, ucuz şeyler yapmaz.

Onu beklerken karnım sinirden çalkalanıyor. Ben tek başıma sessiz bir masaya otururken, yanıma yerleştirdiği koruma ayakta duruyor ve telefonunda geziniyor. Timur her an gelebileceğini söyledi ve bana gidip onu beklememi tembihledi. Biraz temkinli görünüyordu ama yoğun bir iş gününün ardından bu onun yapacağı bir şey değil.

Telefonumu elime alıp arama yapıyormuş gibi yapıyorum, sonra gizlice telefonumun kamerasını açıyorum, böylece kusursuz olduğumdan emin olmak için kendime bakabiliyorum. Timur mükemmellikten daha azını sevmez.

Kıvrımlarımı çıkararak ve gözlerimdeki yeşili vurgulayan yumuşak yeşil bir elbise giyiyorum. Makyajım kusursuz, tek bir saç teli bile yerinde değil.

Kendimi kontrol etmeyi bitiriyorum ve tatmin olunca telefonumu koyuyorum. O geldiğinde, telefonumla ilgilenmemden hoşlanmayacaktır. Dikkatimi ona vermem bekleniyor.

Masanın üzerindeki mumun titremesi dikkatimi çekiyor. Buzlu camın arkasındaki turuncu aleve çekiliyorum. Uzanıyorum ve cilalı tırnağımın ucunu mumun tabanında gezdiriyorum. Duraklıyorum ve balmumunun damladığını fark ediyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Şu sahte elektrikli mumlardan değil, gerçek ateşten. Eğer bu masa örtüsünün kenarını alıp ateşe değdirirsem ne olacağını çok iyi biliyorum. Önce duman çıkarırdı.

Gözlerimi kapatıyorum ve sanki bardağın kendisi beni haşlamış gibi elimi geri çekiyorum. Stresli ya da baskı altında olduğumda zihnimin oraya gitmesinden nefret ediyorum.

Hayır.

Oraya geri dönmek için çok çalıştım ve çok uzun çalıştım. Dönemem.

Yapmayacağım.

Babam beni yatılı okula götüren arabanın arkasına bavullarımı sıkıştırırken annemin gözyaşları içinde yalvarışını hâlâ duyabiliyorum. "*Neden, Lydia? Neden yaptın bunu?*"

Sormadığı soruları da sorduğu sorular kadar net duydum.

Nerede yanlış yaptım?

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, muhtemelen bir ahlaksızlığı diğeriyle takas ettiğimin farkındayım ama umurumda değil.

Lüks restoranın etrafına bakmak için birkaç dakikamı ayırıyorum. *Le Jardin de Lumière*'e girmek zor ama heyecanlıyım çünkü adı bana çocukluğumun favorisi olan *Güzel ve Çirkin*'i hatırlatıyor. Kimi kandırıyorum ki? Yetişkinliğimde bile favorim. Buraya altı aylık rezervasyon yaptırmışlar ama Timur pahalı, elde edilmesi zor şeyleri seviyor, o yüzden buraya gelmek istemesi mantıklı. Ondan daha azını beklemezdim.

Arka planda sessiz enstrümantal müzik çalıyor. Masalar ince porselenler ve kristal şarap kadehleri ile sofistike bir görüntü sergiliyor. Mis kokulu, sıcak ekmek sepetine kristalize trüf tuzu ile kaplanmış ev yapımı tereyağı dilimleri eşlik ediyor. *Çok lezzetli.*

Telefonum bir mesajla çalıyor. Timur olabileceğini düşünerek kalbim yerinden fırlıyor ama ekrana baktığımda iç çekiyorum.

Vera: Lydia, şimdi konuşabilir misin?

Vera kendini derslerine o kadar kaptırıyor ki haftalarca benimle konuşmuyor ve şimdi ara verdiğiğine göre sohbet etmek mi istiyor? Ona hızlıca cevap veriyorum.

Şimdi olmaz, Timur'la akşam yemeğinde buluşacağım ama işimiz bitince seni ararım.

Arkamda onun tanıdık sesini duyduğumda hâlâ telefonumu tutuyordum. Çabucak çantama tıktırdım.

"Lydia. Bu kadar sabırla beklediğin için teşekkür ederim." Arkamda uzun boylu ve heybetli bir şekilde duruyor, yaklaşılmaz bir güç havası var. Yakışıklı nişanlıma dönüyorum ve bir kez daha yüz hatlarının keskin ve belirgin olduğunu, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü, temiz traşlı bir çene hattına sahip olduğunu fark ediyorum. Özel dikim takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, kendine güvenen ve sofistike bir tavır sergiliyor, tavrı sakın ama onu tanımayanlar için korkutucu olabilecek buz gibi bir soğukluğa sahip. Ama ben onu tanıyorum. Hem de çok iyi tanıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve ona gülümsememin tüm etkisini gösteriyorum. "Merhaba. Günün nasıl geçti?"

Gülümseyerek eğiliyor ve yanağımdan öpüyor. Kalbim onun yakınlığıyla çarpıyor. Timur Yudin tam bir zarafet ve incelik abidesi, kelimenin tam anlamıyla bir centilmen. Yerine oturmadan önce eli kısa bir süreliğine sırtımda duruyor. Her zaman benim için sandalyemi uzatır, bu yüzden unutmuş olması gerektiğini fark etmeden önce biraz garip bir şekilde duruyorum.

Beceriksizce önüne oturdum.

"Bu gece oldukça hoş görünüyorsunuz Bay Yudin," diyorum çapkınca. Garson yaklaştığında soğuk bir şekilde gülümsüyor.

Normalde özenli ve centilmen olan bu adamın davranışları beni hazırlıksız yakaladı. Timur garsona seslendi. "*Bonjour, je voudrais une sortie, s'il vous plaît.*"

Garson kafası karışmış gibi görüldüğünde yüzüm kızarıyor. Timur'un Fransızcasını biraz geliştirmesi lazım. Az önce yanlışlıkla aperatif yerine *çıkış* sipariş etti. Herkesin içinde onu düzeltmek istemiyorum ama bir hata yaptı.

Hemen düzeltiyorum. "*Je voudrais commander un apéritif, s'il vous plaît.*" Garson eğiliyor ve gidiyor. Timur bakışlarını öyle keskin bir soğuklukla bana yöneltiyor ki ürperiyorum.

"Bunu bir daha asla yapma," diye

tersledi. "Ne yapmayayım?" Ona

şaşkınlıkla bakıyorum. "Herkesin içinde

beni düzelt."

Gülüyorum. "Timur, meze yerine çıkış siparişi verdin. Seni düzeltmiyordum, sadece emin olmak istedim-"

Eli uzanıyor ve bileğimi tutuyor. "Şimdi de bana cevap mı veriyorsun?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Hayır."

Bazen bana babamı hatırlatıyor ve bundan *nefret ediyorum*. Timur yakışıklı ve kibar olmasına ve bana iyi davranmasına rağmen, zaman zaman stresli olduğunda biraz soğuk davranıyor.

"Ne oldu Timur? Sıkıntılı görünüyorsun," diyorum nazikçe. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Neler oluyor?"

Başını sallıyor. "Sanırım annenle konuşmadın." Gözlerimi kırpmıyorum.

"Hayır. Neden?"

Gözlerini kaçırıyor, çenesi gergin. "Oh, göreceksin. Sipariş mi?" Neden

karnım ayak parmaklarıma kadar iniyor?

"Timur. Ne oldu? Bana ne söylemen gerekiyor?"

Bakışları sertleşiyor. "Sana sipariş verip vermediğini

sordum."

Başımı salladım. "Hayır, seni bekliyordum."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tabii ki bekliyordun."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Telefonum çantamda vızıldayarak çalıyor. Timur bana kaşlarını çatınca susturuyorum.

"Sorun nedir?" Kızgınlığım artarak soruyorum. Neler olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor ve bana yalan söylüyor gibi görünüyor.

Sadece başını sallar. "Fark etmez. Sipariş verin. Hafif bir şey, Lydia."

Yanaklarım renklendi ve aniden iştahım kaçtı. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz. Babamın ani ve trajik ölümünden kısa bir süre önce düğünümüzü ayarladı. Timur mükemmel bir beyefendiydi, özenli ve cömertti, bazen biraz soğuk olsa da. Ama daha önce hiç böyle olmamıştı. Yemek seçimlerim hakkında kesinlikle hiç yorum yapmamıştı.

Dolgun vücuduma bakıyorum, kıvrımlarımı vurgulamak için giydiğim elbiseden göğsüm dışarı taşıyor.

Kıvrımlarımı beğendiğini sanıyordum.

"Hafif bir şey seçmemi ister misin?"

Gülümsüyor ama gözleri soğuk kalıyor. "Takılıyorum. Ne istersen onu seç. Bunu biliyorsun." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Ne oluyor be?

"Timur," diyorum kısık bir sesle. Kim bu adam ve aslında alıştığım ve evlenmeyi dört gözle beklediğim adama ne olmuştu?

Garson elinde şarap menüsüyle geri geldi.

"Senin için endişeleniyorum, biliyorsun," diyor Timur bir ekmeği yağlayıp yarısını tabağıma koyarken. Benim kullanacağımdan çok daha az tereyağı ve ekmeğin sadece yarısı, ama jest neredeyse tatlı görünüyor.

"Oh?" Midem sıkışırken bile bir ısırık alıyorum. Yemeğin tadı ağzımda kül gibi.

"Neden?"

"Yakında evleniyoruz ve evimizi, sosyal faaliyetlerimizi ve nihayetinde çocuklarımızı idare etme sorumluluğu ağır bir şekilde sana yüklenecek. Ve sahip olduğun küçük hobiler, olabileceğini bildiğim bir eşe yakışmıyor."

Küçük hobilerim mi?

Ekmeği bırakıyorum, iştahım kaçıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye çıkışıyorum.

"İşte yine başladın," diyor, gözleri üzerimde hararetle. "Öfkeni kaybediyorsun." Eğildi ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Ben senin kocan olacağım. Sadece senin için endişelendiğimi ifade ediyorum Lydia. Sinirlenmene gerek yok." Sıradan bir omuz silkme hareketi yapıyor ama ses tonu hiç de öyle değil. "Ben de kendiminkini kaybetmekten nefret ederim."

Bu bir tehdit miydi?

Ona bakıyorum, çenem gevşek.

Mum aramızda titriyor. Çağırıyor.

"Bak," diyorum etrafımızdakilerin dikkatini çekmemek için kısık bir sesle. "Bu şekilde davranmana neden olacak ne oldu bilmiyorum ama birkaç kadeh içtim ve tuvalete gitmem gerekiyor. Biraz ara vereceğim ve döndüğümde medeni bir şekilde sohbet edelim, olur mu?"

Sol başparmağında benim tüm hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla güç olan bir adama ultimatoma vermek zor, ama bunu aştım.

Ayağa kalkıyorum ama bileğimi tekrar tutuyor, öncekinden daha sert bir şekilde.

"*Otur* Lydia." Oturmadığım zaman sesini yumuşatıyor. "Özür dilerim. İş yerinde kötü bir gün geçirdim. Otur ve bana gününü anlat."

Neredeyse beni ikna ediyordu. O kibar, ikna edici ses tonunda neredeyse beni bunun sadece bir hata olduğuna ve gerçek nişanlımın geri döneceğine ikna edecek bir şey vardı. Ama biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Bileğimi ondan çekerek çevredeki birkaç kişinin dikkatini çekiyorum.

"Sadece tuvaleti kullanıyorum," diyorum. "Lütfen gitmeme izin verin."

Bana doğru uzanıyor, ama bir garson geliyor, bu yüzden yüzünü kurtarmak için yüzüne bir gülümseme yapıştırıyor. Bir kez olsun, her şeyden çok dış görünüşle ilgilendiği için mutluyum. "Git. Hemen geri gel."

Önümden bir kadın kalabalığı geçiyor. Bu fırsatı değerlendirip tam ortalarına dalıyorum ve o beni geri çekemeden tuvalete gidiyorum.

Ne oldu ve neden bu şekilde davranıyor?

Midem bulanıyor ve keşke ilk defa sırrımı paylaşabileceğim biri olsaydı diyorum. Keşke kız kardeşimle hâlâ çocukluğumuzdaki gibi yakın olsaydık ama artık Romanov ailesiyle evlendiği için bu imkânsız. Timur bunu yasakladı.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Belli ki kötü bir ruh hali içinde ama daha önce hiç böyle olmamıştı.

Dudaklarıma parlatıcı sürerek yükselen sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum.

Telefonuma uzanıyorum, Vera'yı tekrar arayabilmeyi diliyorum. Hiç arkadaşım yok ve annemle hiç yakın olmadık.

Önemli değil. Ne yani, sabırsız mıydı? Kaba mı? Bir erkeğin ara sıra sinirlenmeye hakkı vardır, değil mi? Uyanık olduğum her saat güneş ışığı saçan bir top değilim.

Şimdiye kadar bana hep iyi davrandı.

Belki de gerçekçi olmayan beklentilerim vardır. Bu bir şans, kötü bir gece.

Her şey yoluna girecek. Dışarı çıkacağım ve çekici nişanlım benim için akşam yemeği sipariş edecek ve bu olanları unutacağız. Açlıktan ölüyorum. Belki de kafamdaki şeyleri abartıyorumdur.

Ekrana dokunuyorum ve beş cevapsız arama ve bir o kadar cevapsız mesaja bakıyorum.

Ne oluyor be?

Kanım dondu.

Vera: Lydia, tehlikeydesin. Eve gel. Senin için bir araba gönderiyorum. Gitmek zorundasın. Lütfen. Her şeyi açıklayacağım.

Eve mi geldin? Evden iki saat uzaktayım.

Tehlikede miyim? Geniş, lüks banyoya bakıyorum. Yumuşak, ortam aydınlatması altında parıldaayan mermer zeminle iyi aydınlatılmış. Duvarlar yaldızlı çerçeveler içinde büyük, oval şekilli aynalarla süslenmiş. Cilalı tezgahlarda taze çiçek demetleri var. Burada ve tehlikede olmam için fazla zarif, fazla rafine görünüyor.

Yine de kabine doğru yürüyorum ve kilidi arkamdan kaydırarak açıyorum. Çantamı açıp her zaman yanımda taşıdığım çakmağa ve biber gazına göz atıyorum. En azından bir nebze korunmuş olurum.

Diğer mesajlarımı kontrol ediyorum.

Lydia, lütfen beni ara. Acil bir durum var.

Sonra tanımadığım bir numaradan bir mesaj daha geldi.

Lydia, ben Nikko Romanov, kayınbiraderin. Yerinizi tespit edip sizi güvenli bir yere götürmemiz şart.

Ne haltlar dönüyor burada?

Banyonun kapısı açıldığında sıçıyorum ve karo zeminde topuk duyuyorum. Ayak sesleri yaklaşırken nefesimi tutuyorum. Çantama uzanıp biber gazımı çıkarıyorum, parmağım tetikte titriyor. Ama sadece bir kabinin kapısının kapandığını duyuyorum.

Aklımı kaybediyorum.

Biber gazını yerine koydum.

Bunu gerçekte olduğundan çok çok daha büyük bir şeye dönüştürdüm. Şık bir restorandayım. Evleneceğim adamla. Vera dramatik davranıyor ya da yeni kocasından etkileniyor.

Titreyen parmaklarımla Vera'ya mesaj attım.

Tamam, oluyor?

Mesaj atmak çok fazla ve bu şekilde iletişim kurmak istemediğim bir şey. Telefonun dinleniyor mu bilmiyorum. Eve gelmen önemli, böylece konuşabiliriz. İyi misin? Güvende misin?

Göz kırpıyorum. Telefonum... dinleniyor mu?

Bir tuvalet kabiniinde saklanıyorum. Nişanlım tuhaf davranıyor ve telefonum güvenliğimle ilgili şifreli mesajlarla dolup taşıyor. Hayır, tabii ki iyi değilim.

Ben iyiyim, merak etme. Yemekten sonra seni ararım, tamam mı?

Telefonumu çantama atıyorum ve kabinden çıkıyorum. Kapı tekrar açılıyor, içeri ipeksi fildişi kokteyl elbisesi giymiş başka bir kadın giriyor ama onu fark etmiyorum bile. Timur kapının dışında duruyor, elleri cebinde, duvara yaslanmış, rahat bir şekilde duruyor.

Ona gidiyorum.

"Yakında kız kardeşimi aramam gerekiyor. Benimle konuşması gerektiğini söyledi," diyorum çıkarken ona. Yüzündeki sıkışık ifade kaybolmuş, onun yerine Maui'de bir plajda gün batımı tonlarında yıkanırken bana evlenme teklif eden o cılalı, medeni adam gibi görünüyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Oh? İlk yemeğimiz geldi. Bekleyebilir mi? Açlıktan öldüğünüzü söylemiştiniz. Yemeğimizin geri kalanının teslimatını hızlandıracam ve erken ayrılacağız, böylece onu arayabilirsin."

Beni masamıza geri götürüyor, el ele yürürken adımlarımı eşleştiriyor. Acaba az önceki huysuzluğu hayal mi ettim? İşte birlikte olmak için sabırsızlandığım Timur bu.

"Teşekkür ederim. Benimle yüz yüze konuşmayı tercih ettiğini söyleyebilirim."

Timur eğildi ve elime uzandı. "Özür dilerim Lydia. Daha önce bu kadar kaba davran. Cehennemden bir gün geçirdim." Bana gülümsüyor, sıcak kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. Yanağındaki küçük bir gamze bana doğru parlıyor. Neden bilmiyorum ama bir şey midemi bulandırıyor ve ensemden bir korku titremesi belirliyor.

Bu Timur. Müstakbel kocam. Bana hiç zarar vermedi. Belki de içkiyi fazla kaçırmışımıdır.

"Beni affeder

misin?"

"Elbette."

Telefonum tekrar çalıyor ve Timur kaşlarını çatıyor. Cep telefonlarından nefret eder ve özellikle de rahatsız edilmekten nefret eder.

"Özür dilerim. Gerçekten çok endişeli."

"Ne hakkında?" diye soruyor mantar dolmasını alıp tabağıma koyarken. İki tane yemeyi tercih ederdim ama onun dikkati dağıldı.

"Hiçbir fikrim yok." Mantarın yanına bir rulo daha almak için uzanıyorum ama kaşlarını onaylamaz bir şekilde çatıyor.

"Ne?"

"Düğün yaklaşıyor ve sen karbonhidratlarına dikkat ettiğini söylemiştin," diyor omuz silkerek.

Yanaklarım pembeleşti. "Düşük karbonhidratlı beslenmek beni grip olmuş gibi hissettirdi. Nefret ettim."

Neden bunu ona açıklıyorum ki? Beni olduğum gibi kabul etmesi gerekmez mi?

Telefonum tekrar çaldığında Timur neredeyse apoplectic görünüyor. Gözleri beni yakıyor, yanakları kızarıyor.

"Bu da ne-"

" yok, sorun ," diyorum ona, başımı sallayarak. "Ben kapatırım."

Yükselen sinirlerimi yatıştırmak için kadehimdeki şarabı silip süpürüyorum. Normal bir durumda, bana her türlü kırmızı bayrağı gönderiyor olurdu, ama biz sıradan bir durumda sıradan bir çift değiliz ve bunu iyi biliyorum.

"Sadece endişelendi ve benim güvende olmadığım ile ilgili bir şeyler söyledi."

Başını sallıyor ama çok da rahatsız görünmüyor. "Benimleyken güvendesin. Gelmeden önce buraya senin için bir muhafız yerleştirdim. Gözetlemeyi bırakmalı

Haberler."

"Haberleri izlemiyor."

Timur'un dudakları ince. Kendisiyle çelişilmesinden hoşlanmaz.

Yemeğim ağzımda çok kuru hissediyorum. Çabayla yutuyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve nedenini anlamıyorum. Şarabımı itiyorum. Düzgün düşünmemi engelleyecek hiçbir şey istemiyorum. Garip, garip bir gece.

Tehlikede değilim. Nişanlım ve korumalarımla birlikteyim. "Beni güvende tutacaksın, değil mi?"

Timur öne eğiliyor ve elimi tutuyor. "Elbette tutacağım Lydia. Her zaman."

CH6PHER HHREE

Viktor

Lydia'yı izlemek için telefonumu kontrol ettim. Nişanlandığını duyduğumda onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım ama kalbimi göğsümden çıkarıp yaşamaya devam etmeye de çalışabilirdim.

Ama şimdi Mikhail bana yeşil ışık yaktığına ve Lydia Ivanova ile evliliğim gerçekleştiğine göre, Lydia uyanırken her düşüncemi tamamen ele geçirmiş durumda. Ona olan neredeyse saplantımın aşinalığı bana yeniden rahat bir nefes aldırıyor.

Nerede olduğunu görmek için ofisimdeki monitörleri kontrol ediyorum; hâlâ o aşağılık herifle yemekte oturuyor. Kameranın içinden uzanıp onu kendime çekmek istiyorum. Onu eve getirmek.

Eğer babası çoktan ölmemiş olsaydı, kızının o şerefsizin üç metre yakınında olmasına izin verdiği için onu şahsen bir mezara koyardım. Telefonumu kontrol ediyorum, keşke evde yaptığım gibi yolda da gözetim altında olabilseydim, ama hareket etmemiz gerekiyordu.

Nikko'dan telefon geldiğinde bir saat uzaklıktaydık.

"Çekil. O biliyor. Onu şu anda bir restoranda tutuyor ve hiçbir şeyden şüphelenmiyor ama güvende değil. Arabasına büyük bir spor çantası, ip, koli bandı ve eldiven koyduğuna dair görüntülerimiz var. Hiç iyi değil Viktor."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı sürmemiştim.

"Plan nedir?" Lev yolcu koltuğunda oturmuş, ben trafiğe girip çıkarken, pratik bir kolaylıkla saatte yüz milin üzerinde sürerken soruyor. Aleks arkada, polisin hızımızı yakalamasını engelliyor. On dakika uzaklıktayız.

"Çıkarın onu oradan."

"Nikko neler olduğunu anlamadan önce Vera ona mesaj attı."

"Kahretsin."

"Ne dedi?"

"Tehlikede olduğuna ve oradan çıkmasına dair şifreli bir şeyler söyledi."

Kahretsin. Yudin öğrenirse boku yer. Başımı sallıyorum.

"Ona durmasını söyle. Telefonunu dinliyor olabilir."

Aleks, "Tabii ki telefonunu dinliyor," diye mırıldanıyor.

Tanrım.

Onu eve geri getirebilmem için güvende kalmasına ihtiyacım var. Her yerde ihtiyacımız olan çözüm bu olmayacak ama burası onun için en iyi yer. O burada benimle *olduktan sonra Ledyanoye Bratstvo*'nun adamları bize ne bok yedirse yedirsın başımızın çaresine bakarız.

"Gergin. Hassas," diyor Lev, telefonumdaki görüntülere bakarak. "Bir şeyler olduğunu biliyor, değil mi?"

"Kim bilir ona ne diyordur."

", " diyor Aleks sırtarak. Telefonunda bir şeye dokunuyor ve Lydia'nın güzel, boğucu sesi hoparlörlerden geliyor.

"Beni güvende , değil mi?"

"Her zaman, Lydia."

Üçüncü bir ses konuşmaya katılır. *"Size bir tatlı menüsü önerebilir miyim?"*

"Hayır, tatlıya ihtiyacımız yok," diyor göt herif. *"Biz gidiyoruz."*

Sikeyim.

Ciğerlerimde nefes olduğu sürece, Yudin ona asla dokunamayacak. Lydia'yı varlığımın her zerresiyle koruyacağım. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kız kardeşimin başına gelenler asla başka bir masum, kırılgan ruhun başına gelmeyecek. Ben hayattayken olmaz.

Hiçbir zaman.

Sahip olduğum silahları zihnimden kontrol ediyorum; şık bir tabanca ve gizli bir bıçak.

Ben hazırım.

Hâlâ kız kardeşimin gözyaşları içindeki yüzünü görebiliyorum. Kollarımdaki parçalanmış bedenini hâlâ görebiliyorum. Hâlâ bana hayata tutunur gibi sarılışını ve son nefesini vermeden önce onu kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu hissedebiliyorum. Her gün kendime onun için ettiğim yemini hatırlatıyorum.

"Oraya vardığımızda arabayı hazır tut. Hızlı hareket etmemiz gerekebilir. Ne tür bir desteği olacağını bilmiyorum."

Lev başını sallarken Aleks telefonunda parmaklarının hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde bir şeylere dokunur.

Eminim korkmuştur. O piç onu incitecek bir şey söylememiş olsa iyi olur. Eğer söylediye, bunun için onun çenesini kıracağım. Bak o zaman ona hakaret etmesi ne kadar kolay olacak.

"Gitmeye hazırlanıyorlar. Arabaları onları almak için çekildi."

Sikeyim.

"Arabayı radarımıza aldık. ." Gaza bastım.

CH6PHER FOUR

Lydia

HE6L'LERİMİZ sona eriyor ve Vera'nın bana gönderdiği mesajlar konusunda endişelenmeye başlıyorum, ancak Timur daha önce olduğu gibi acele etmiyor gibi görünüyor. Onun yerine, hareketleri neredeyse... hesaplanmış görünüyor. Planlanmış.

Garson hesabı getirdi ve Timur ödedi.

"Dinle, kız kardeşimle konuşmam gerekiyor. Gidebilir miyiz?"

"Tabii ki." Gözlerime bakmıyor ve çenesinde bir kas seğiriyor, ama ona ikinci kez baktığımda, elini belime koyup beni arabasına götürürken tam bir centilmen zarafeti sergiliyor. Bir vale arabayı kaldırıma getirdi. Benim için kapıyı açıyor ve o sürücü koltuğuna geçerken ben de yolcu koltuğuna kayıyorum.

Ama bir şeyler yolunda gitmiyor, sanki bir film oynuyor ama makara atlıyor, geçen her saniye biraz daha kopuk. Aramızdaki sessizlik konuşulmayan bir gerilimle çatırıyor, hava bastırılmış korkularımla ve nişanlımla ilgili her ne halt oluyorsa onunla kalınlaşıyor.

"Ablan ne dedi?" diye soruyor telaşsızca sokağa girerken. Arabanın motoru mırıldanıyor ve bu neredeyse güven verici.

Her şey .

bir şey yok.

Yine de ellerim çantamdaki çakmağa vurmak için kaşınıyor. Alevin şırıltısını şimdiden duyabiliyor ve ölçülü ateşin titreşimini görebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Ben artık bir yetişkinim. Kontrol edecek bir şey arayan asi bir genç değilim.

"Çok değil... sadece eve gelmek için."

"Yani sana hiçbir şey söylemedi."

"Hayır," diyorum ona. "Hiç bilmiyorum. Bu biraz garip; Vera evlendiğinden beri bazı konularda gizemli davranıyor. Bana onunla yüz yüze konuşmam gerektiğini söyledi." Ona telefonumun güvenli olmadığını düşündüğünü söylemiyorum.

"Tabii ki bilmiyor. Bir Romanov'la evlendi."

Ona sertçe baktım. Onun hakkında bir şey bildiğini bile bilmiyordum. Bu bir sorun olacak mı?

Timur'a güveniyorum ama...

Telefonuma bakıyorum, mesajlara yetişmeye çalışıyorum, Vera'ya son mesajlarımın hiç gönderilmediğini görüyorum. Garip.

"Kaldır onu Lydia," diyor soğukkanlılıkla. "Birlikteyken bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Parmakları sabırsızca direksiyona vuruyor.

"Biliyorum ama endişeleniyor." Cep telefonumun çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışırken dikkatim dağılıyor ve sesinin tonunun yükseldiğini fark etmiyorum.

"Endişelenmesi için bir neden yok." Nefes veriyor. "Sabrımı kaybediyorum. Kaldır şu lanet şeyi."

"İhtiyacım var-"

Sonra bir baktım, telefonumu elimden kaptı, camı indirdi ve karşıdan gelen trafiğin içine fırlattı.

"Timur!"

Biz daha da hızlı giderken dudakları ince bir çizgi halinde.

"Bunu nasıl yaparsın? O benim cep telefonumdu. Aman *Tanrım!*" Koluna yapıştım ama beni öyle sert itti ki yolcu kapısına çarptım.

Yanlış yöne gittiğimizi fark ettiğimde daha fazla itiraz etmek için ağzımı açıyorum. Buz damarlarımda dolaşüyor, cep telefonumu unutmuşum.

Derin bir nefes alıyorum. Sakin kalmalıyım. *kaybedemem.*

"Timur. Nereye gidiyoruz? Eve gittiğimizi sanıyordum." Bu doğru yön değil.

"Öyleyiz," diyor, sesinde bir sertlik var.

Mideme huzursuz bir his yerleşiyor. Etrafıma bakıyorum, nehrin karanlık suları biz hızla karşıya geçerken köprü ışıklarının altında parlıyor.

Ben daha bilgiyi ya da onun neden bahsettiğini anlayamadan araba sarsılarak durdu. Dikiz aynasında bize doğru yaklaşan bir araba gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tehlikedesin.

Timur hiç vakit kaybetmeden koltuğunun altına uzanır ve bir tabanca çıkarır, yüz ifadesi soğuk ve kararlıdır.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek soluk soluğa kaldım. "Ne haltlar dönüyor burada? Aman Tanrım. Neden bahsettiğini biliyorsun!"

"Evet, geleceklerini biliyordum." Başını sallıyor. "Ne olursa olsun arabada kal," diye emrediyor, sesi çelik gibi. "*Kimıldama.*"

Paniğe kapıldım. Onu daha önce hiç silah tutarken görmemiştim. Ve kim olduğunu bilsem de, en azından kağıt üzerinde, medeni ve kibar olmaktan başka bir şekilde davrandığını hiç görmemiştim.

Biri bağıınca nefesim kesiliyor ve silah sesleri duyuluyor.

Araba aniden öne doğru savruldu, arkadan çarptı. Timur içeri atlayıp kapıyı çarparken çığlık atıyorum. "Yere yat!" diye bağıyor, gaza basıyor. Köprüden aşağı hızla iniyoruz, silah ve bağırs sesleri uzaklarda kayboluyor.

"Neler oluyor?" Ağlıyorum, korku göğsümü tırmalıyor.

Tehlikedesin.

Vera'nın şey bu muydu?

Cevap vermiyor, önündeki yola keskin bir şekilde odaklanmış durumda. Ama büyük bir gürültü arabayı tekrar salladığında, çılgınca savruluyoruz. Korkuluklara çarparken kapıyı tutarak çığlık atıyorum. Dünya dönüyor ve dehşete kapılıyorum, araba takla atarak baş aşağı durabiliyor. Hava yastığı balon gibi şişerek beni ezdi. Başım bir şeye çarpıyor ve acı kafatasımdan sekiyor. Kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor.

Ağlıyorum, sersemlemiş ve yönümü şaşırılmış bir halde emniyet kemerimi kurcalarken, dünya gürültü ve acıdan oluşan kaotik bir bulanıklık içinde. Durumu değerlendirmem gerektiğine dair belli belirsiz bir fikrim var ama kafam karışık ve nasıl yapacağımı bilemiyorum. Bir şekilde dışarı çıkmayı başarıyorum, görüşüm bulanık ve puslu. Elbisem bir omzumdan çılgınca sarkıyor, parçalara ayrılmış.

Timur'a seslenirken gözlerim korkudan çılgına dönüyor ama o çoktan gitmiş, köprüünün kenarına doğru koşuyor.

Karanlığa bürünmüş iri bir figür ona doğru ilerliyor; ağır, telaşsız adımlarında ürkütücü bir şey var. Gözleri Timur'a kilitlenmişti.

"Dur!" diye bağıyor, sözleri sert bir emir gibi. Timur elinde silahla dönüyor ve ben yüksek sesle çığlık atıyorum.

Güçlü kollar beni sarıyor. Mücadele ediyorum, onları uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yaralıyım ve reflekslerim yavaş.

"Hayır! Bırak beni!" Bağıyorum, beni esir alanın pençelerine karşı çırpınıyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve tüm hislerim ateş gibi yükseliyor. Mide bulandırıcı bir gümbürtü ve bir çığlık duyuyorum.

Acı. Bağıyorum ve , ama faydası yok.

Biri onu yakaladı. Bizim için kim geldiyse Timur'u aldı ve onu dövüyorlar.

"Dur! Hayır!" Bağıyorum. "Yardım edin!"

Her darbe kendi bedenime inen fiziksel bir darbe, her acı çığlığı kalbime saplanan bir hançer gibi geliyor. Kafamı çevirmek, başımı ellerimin arasına gömmek ve önümde uzanan kâbusu engellemek istiyorum ama gözlerimi dehşetten ayıramıyorum.

Neden kimse yardım etmek için durmuyor?

Bir silah sesi duyulur. Timur havalanır, kendini köprünün üzerine kaldırır ve gider.

Çığlık atıp çırpınıyorum ama faydası yok; beni tutan her kimse beni emniyete aldı.

"Bırakın beni!"

"Kavga etmeyi bırakın." Ses derin, emredici ve yabancı. Kafamı kaldırdığımda uzun boylu, iri yarı, kafası tıraşlı ve yanağından aşağıya doğru bir yara izi olan bir adam görüyorum. Güçlü, inatçı tutuşu beni dehşete düşürüyor, varlığı ezici. Sanki çırpınışlarım önemsizmiş gibi beni kolayca tutuyor.

Hafızamda bir alarm çalıyor. Her nasılsa, belli belirsiz tanıdık geliyor. Onu tanımıyorum ama daha önce görmüştüm.

Dudaklarımdan histerik bir çığlık koptu. "*Hayır! Timur!*" Hıçkırarak ağlıyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor.

"Siktir!" diye bağıyor adamlardan biri. "Yakalayın

onu!" "Beni dinle! Artık güvendesin, Lydia."

Adımı biliyor mu?

Lanet *yalancı*.

İtip kakmaya ve çığlık atmaya devam ediyorum ama bir aslanın pençelerindeki bir fare olabilirim. Pratik bir kolaylıkla, darbelerimi saptırıyor, sanki zar zor

Eğilip beni kaldırmadan önce kayıt yaptır. Beni nazikçe göğsüne bastırıyor ama benden o kadar büyük ki ona karşı koyamıyorum.

Görüşüm hafifçe açılıyor ve köprü ışıkları beni esir alan kişinin yoğun gözlerini aydınlatıyor. İfadesi endişe ve çelik gibi bir kararlılık karışımı.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kendine doğru tutuyor. Sağlam ve kıvrımlıyım... Oyuncak bebek gibi taşıyabileceğiniz ufak tefek bir şey değilim. Sadece bir süper kahraman büyüklüğünde bir adam beni kollarında bu kadar kolay tutabilir.

Bu düşünce dehşetimi daha da arttırıyor.

"Seni yakaladım," diyor. "Güvendesin."

Güvende misin? Tabii ki güvende değilim. Saldırıya uğradık. Nişanlımı kendi elleriyle dövdüğünü gördüm.

Ben çırpınırken başka bir adam beliriyor, daha genç ve daha temiz giyimli, yüz ifadesi ciddi, beni yakalayanla Rusça konuşuyor. Aralarındaki konuşmayı tam olarak duyamıyorum ama genç adamın varlığı korkumu daha da arttırıyor.

"Onu arabanın arkasına bindirin," diyor üçüncü bir adam, delici mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Uzun boylu ve heybetli ama en az diğerleri kadar sağlam. "Vera açıklayabilir."

Vera mı?

Ne?

"Hayır! beni!" Beni kaçırdıklarına ikna olmuş bir şekilde talep ediyorum.

"Dokunmayın bana!"

"Lydia, sakın ol," diyor beni tutan, sesi daha yumuşak ama kararlı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Adımı nereden biliyor?

Ama dinleyemeyecek kadar korkuyorum, zihnim kız kardeşimin uyarısı ve Timur'un kaçarkenki görüntüsüyle dolu.

Kardeşim düşmanla mı çalışıyor?

Bir Romanov'la evlendi.

"Lütfen," diyor beni tutan iri adam. "Açıklayacağım-"

"*Siktir.*" Bir araba son sürat yolumuza çıkarken lastikler gıcırıyor. Beni tutan iri adam kollarında benle birlikte yana sıçıyor, silah sesleri çınlarken tam zamanında yere çakılıyor. Kocaman vücudunu canlı bir kalkan gibi kullanarak beni altına hapsediyor. Bulduğum noktadan, uzun boylu olanın ayağa kalktığını ve birbiri ardına tetiği çektiğini görebiliyorum. Camlar kırılıyor ve lastiklerden biri korkuluklara kafa üstü çarpmadan önce patlıyor.

Hava yastıklarından bir tıslama geliyor ve biri çığlık atıyor ama kimse araçtan çıkmıyor. Kontrolsüzce titriyorum ve aniden kusma isteği duyuyorum.

"*Ledyanoye Bratstvo,*" diyor genç olan hırlayarak.

Birisi kapıyı açıyor. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama faydası yok. Güçsüzleştirildim, kollarında kaldırıldım ve sanki bir oyuncak bebekmişim gibi arabanın içine itildim. Güçlü ellere tokat atıyorum, pençeliyorum ve çığlık atıyorum. Biri bileklerime bir şey sarıyor, diğeri de beni arabaya bağlıyor.

"Ben hallederim," diyor genç olan. "Viktor, beni öldürme." Keskin bir şey derime battığında kulaklarımda bir kükreme duyuyorum. Çığlık atıyorum ve büyük olan beni kendine doğru çekiyor.

"Yeter," diye homurdanıyor en iri olanı, kalbimi durduran bir sesle. "Ona benden başka kimse dokunamaz." Yanımda kayıyor.

"Doğru düşünmüyorsun," diyor genç olan. "O vahşi ve öngörülemez biri ve onu güvende tutmak için gerekenlere sahip değiliz."

"O haklı."

İri olan bir hayvan gibi kükrüyor ama beni kendine doğru çekiyor. "Onu yakaladım."

"Tanrım," diye mırıldanıyor genç olan.

"Ona dua etsen iyi olur. Bunun için kışını tekmeleyeceğim."

"Düzgün düşünemiyor," diyor uzun boylu olan genç olana. "Aklını kaçırmış."

Ne oluyor? Başıım çok ağır ve garip bir şekilde gergin.

Aman Tanrım.

Bana ne yapacaklar?

Hızla uzaklaşırken camdan dışarı , şehrin ışıkları bulanıklaşıyor.

Nişanlımın düşmanları olmalılar. Nereye gittiğimiz ya da ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama sakın kalmalıyım. Kaçışımı planlayabilmek için her ayrıntıyı düşünmeliyim.

Ama, Vera'nın açıklayacağını söyledi-

Kardeşimle konuşana kadar sakın kalmalıyım.

Arabayla uzaklaşırken bile zihnim kaçma düşünceleri ve bu adamların bana yapabilecekleri korkusuyla dolup taşıyor.

Bu adamları daha önce hiç görmedim. Durumu çabucak değerlendirdim. Karşımda tek başıma üç güçlü adam var ve hiçbirinden kolay görünmüyor. Beni bu arabaya taşıyan, bir yanağında yara izi olan iri adamın gözlerinde şiddete yabancı olmadığını gösteren bir bakış var. Ürperiyorum.

Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi mavi gözlü olan arabayı sürüyor, genç olan ise yolcu koltuğunda. Omzunun üzerinden yanımdaki adama bakıyor. "Ona güvenmiyorum. Ne yapacağı belli olmaz."

Aval aval bakıyorum. "Bir şey yapmayacağım," diye yalan söylüyorum çünkü araba yavaşlar yavaşlamaz buradan kaçıp gitmeyi planlıyordum. Ama kelimelerim çoktan gevelemeye başladı ve uzuvlarım sanki garip bir şekilde vücudumdan ayrılmış gibi hissediyorum. Uyuşturulduğumu fark ettiğimde panik yükseliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve ağır bir uyuşukluk kaslarıma sızarak hareket etmemi imkânsız hale getiriyor. Arabanın içi dönüyor ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum, zihnim artık umutsuzca ulaşamaz görünen kaçış düşünceleriyle yarışıyor.

Sessizce sürüyorlar, hızları beni korkutuyor. Başım dönüyor. Uyanık kalmak, gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum.

"Kimsin sen?" Sesim titriyor, kelimeler zar zor anlaşılıyor. Durmasını istiyorum. Kendimin ve duygularımın kontrolünü elimde tutmak istiyorum. Çaresiz, güçsüz bir kadın olmak istemiyorum. "Timur nerede?"

"Güzel soru," diye homurdanıyor şoför. "Bunu ben de bilmek isterdim." Şoför ve yanımdaki adam dikiz aynasından birbirlerine bakıyorlar. "Kız kardeşin Vera'nın arkadaşlarıyız," diyor biri sonunda. "Ara onu."

Vera.

Adamlar cevap vermeyince benimle konuştuğunu anlıyorum.

"Telefonum yanımda değil."

"Kahretsin. Kazada çantayı mı kaybettin?"

Sanki bir şekilde arabanın içine girecekmiş gibi çılgınca etrafıma bakıyorum. Tabii ki çantam yanımda değil.

"Evet." Onlar gelmeden önce Timur'un cep telefonumu attığını söylemedim. Onu zaten öldürmeye çalışmışken, ona karşı ellerine daha fazla koz vermek aptalca geliyor. Sanki biri ışıkları açıp kapatıyormuş gibi dünya bilincime girip çıkıyor.

Burası sıcak, daha önce beni saran soğuk korkuyla tam bir tezat oluşturuyor. Beni yakalayan adam, sert dış görünüşüne meydan okuyan bir şefkatle, beni hazırlıksız yakalayan beklenmedik bir nezaketle beni kendisine doğru tutuyor. Kendime dikkatli olmamı söylüyorum. Burada beni koruyacak kimse yok.

Başım omzuna yaslanıyor ve içgüdüsel olarak koruyucu kolunu bana doluyor, beni kucağına alıyor. Yaklaşan uykuya karşı göz kırpmıyorum, ama sıcaklık yatıştırıcı, yıpranmış sinirlerime merhem oluyor. Beni isteksiz bir teslimiyete sürükleyen uyku tehdidinin ötesini düşünemiyorum.

Düşünemiyorum.

Yine de bir kelime ortaya çıkıyor, yoğun ve şaşırtıcı bir netlikte: *güvenli*.

CH6PHER FIVE

Viktor

ONU GÖRDÜM. O benimle birlikte. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum. Lydia Ivanova kollarımda uyuyor.

Lev'e, "Onu güvene aldıktan sonra ağzını burnunu kıracağım," diyorum. O pisliğin benim isteğim dışında ona uyuşturucu verme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. Kendini yenilmez sanan aptal bir genç olduğundan beri Lev'e el kaldırmamıştım ve onu alt edebileceğini düşündüğü rakip bir çeteden kurtarmıştım. Bu yıllar önceydi.

Lev yutkunur.

"Biliyorum." O benim.

Benimkini.

"Onu öldürme," diye mırıldanıyor Aleks, gözleri dikiz aynasından benimkine kayıyor. "Eğer bunu yapmasaydı, seninle kavga ederdi ve muhtemelen kapıyı falan açardı."

Homurdanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, muhtemelen doğru şeyi yaptığını kabul etmeye isteksizim. Benimle dövüşseydi onunla başa çıkabilirdim. Hatta hoşuma bile gidebilirdi.

"Sana onu yakaladığımı söyledim. Onu zapt etmek yeterince kolay, seni lanet olası pislik."

Bana karşı kıpırdanıyor ve ben sesimi alçaltıyorum. "Şimdi onu kaçırdığımızı ve uyuşturduğumuzu bildiği halde bana nasıl güvenecek?"

Lev başını sallar. "Önce onu güvene almanın ne kadar önemli olduğunu gözünde büyütme Vik. Bak, doğru düşünemiyorsun. Bir kere sen-"

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye çıkıştım. Ben biliyorum. Bunu, *onu* kaç kez düşündüğümü anlamıyor. Onun güvende, emniyette ve iyi korunuyor olduğundan emin olmak için ne kadar kararlı olduğumu anlamıyor. "Şunu açıkça belirteyim. Hiçbiriniz bir daha onun üzerinde *nefes bile almayacaksınız*."

Aleks, "Tanrım, Viktor, Yudin'e olan öfkeni bizden çıkarma," diyor.

Bu gece neler olabileceğini düşündüğümde öfke göğsümü tırmalıyor ama yersiz değil. Kolya'nın bana öğrettiği şekilde gergin sinirlerimi yatıştırmak için nefes alıyorum.

Aleksandr'ın telefonu çalıyor, hoparlörlerden yüksek sesle geliyor. Lydia bana karşı kıpırdanıyor.

"şunu," diye . "Tanrı aşkına."

Aleks, "Mikhail arıyor," diye itiraz ediyor. Mikhail'in telefonlarına günün hangi saatinde olursa olsun sorgusuz sualsiz hemen cevap vermemize dair söylenmemiş bir kural var.

"Umurumda değil."

Lev ve Aleks, Lev telefonu açmadan önce birbirlerine bakarlar. "Evet. Onu yakaladık." Başını sallar. "Hayır, kaçtı ama köprünün altında yedek bir ekibimiz var ve onu yakalayacaklarından eminiz."

Onu bulmaları ve derhal teslim etmeleri için kesin talimatları var.
Ben. Kimse onun saçının teline dokunamaz.

Sonunda aramayı sonlandırana kadar kısık sesle konuşurlar.

"Mikhail bir güncelleme istiyor."

"Ona mesaj at."

"Viktor," diye başlıyor Aleks, dikiz aynasından tekrar bana bakarak. "Mantıklı olmak zorundasın."

Tekrar yola bakmaya başlamadan önce bakışlarını birkaç saniye tutuyorum.

"Bir an için bu Harper'mış gibi davranalım," diyorum alçak bir sesle. "Onu sadece onunla evlenmeyi değil, onu kullanmayı ve sonra da öldürmeyi planlayan birinden kurtardığını farz edelim."

Aleks'in çenesinde bir kas geriliyor. "Anlıyorum," diyor Aleks sonunda. "Sadece mantıklı olmanı istiyorum."

"Lanet Timur Yudin artık nefes almadığında ve *Ledyanoye Bratstvo* yok edildiğinde mantıklı olacağım. Parmağına bir yüzük takıp güvenliğini sağladığımda mantıklı olacağım. O zamana kadar, tanıdığınız en mantıksız orospu çocuğu olacağım."

Sessizliğe gömülüyoruz, sadece ara sıra Lev'in diğer kardeşlerimize mesaj atmasıyla bozuluyor. Ben planlarımı yaparken omzuma yaslanıp kıpırdanıyor. Yeni haberler gelene kadar tek bir amacım var: onu güvende tutmak.

"Adamlarımızdan haber yok," diyor Lev başını sallayarak. "Tanrım. Daha iyisini beklerdim."

Onu korumak benim için düşmanımızı ele geçirmekten daha önemliydi. Birini ya da diğerini seçmek zorundaydım.

Ben onu seçtim.

Her zaman onu seçeceğim.

Yudin yürüyen ölü bir adam. Bunu göreğim.

İki saatlik eve dönüş yolculuğu boyunca neredeyse hiç hareket etmedi. Gecenin geç saatlerinde evime doğru yola çıktık. Kardeşlerim ben yokken bir şey olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ederken Lydia'yla arkada kalıyorum ama bir şey bulamadığıma şaşırıyorum. Timur Yudin misillemesini planlayacaktır ama pervasızca hareket eden bir adam değildir. Zamanını bekleyecektir.

"Sahil temiz Vik," diyor Lev kapımdan, gelmemizi işaret ederek. Lydia kıpırdanıyor ama onu arabadan indirip kollarımın arasına aldığımda uyanmıyor.

Uyandığında savaşmaya hazır olacak. Vera olaya dahil olduğunda onu ikna edebilirim ama zaman bile savaşması daha muhtemel. Yine de sorun değil. Onun bir savaşçı olmasını seviyorum.

Kollarımda hissettiklerini seviyorum.

Bu yüzden bunun tadını çıkarmak için bir an ayırdım. Kollarımın arasında, göğsüme sokulmuş, sıcak ve rahatlatıcı hissi. Onun sıcaklığı bana karşı, nefesi boynumda. Topraksı bir tonla karışmış yaseminin kalıcı kokusu, ateşli ama zarif.

Tabaklanmış deri rengindeki uzun, kalın, dalgalı saçları sırtından aşağı sarkıyor, bir tutamı yüzüne geliyor, bir kısmı boynumu gıcıklıyor. Kazada yırtılan elbisesi zar zor üzerine yapışıyor. Onu kendime doğru çeviriyorum ve üşümemesi için daha sıkı sarılıyorum. Yumuşak nefesinin güven verici sesi bana küçük bir teselli veriyor.

Evin girişine geldiğimde Nikita yaklaşıyor, sessiz ve durgun ama tetikte. O da en az benim kadar endişeli. Duygulu gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet, bebeğim. Onu koruyacaksın, tıpkı benim koruyacağım gibi." Bizi eve kadar takip etmeden önce Lydia'nın ayağını küçük, minnettar bir şekilde kokluyor.

Geceyi benim yatak odamda geçirecek, böylece ona yakından göz kulak olabilirim.

Vera, profesörlerinden biriyle yaptığı saha çalışmasının derinliklerinde ve muhtemelen yakın zamanda bize katılamayacak. Zofia şu anda yurtdışına seyahat etmek ve daha önce taahhüt ettiği bir dizi yüksek profilli hayır etkinliğini yönetmek için ayrılıyor. Zamanlamamız çok kötü.

Ivanov'ların onu ikna edebileceklerini umuyorum ama bunu zaman . Sahanlıkta arkamda Lev'in telefonu çalıyor. "Ben Mikhail."

Hemen cevap verir. "Evet." Lev nefesinin altında küfreder. Bu hiç iyi değil. Başını sallar ve telefonu kapatır. "Yudin kaçtı."

CH6PHER Slà

Lydia

HY DRE6HS bile halsiz ve kafası karışık. Gece birkaç kez ve her uyandığımda sis biraz daha dağılıyor.

İlk başta yatakta olduğumun farkına varıyorum. Herhangi bir yatak değil ve kesinlikle bir otel değil çünkü bu yatak kesinlikle çok büyük, neredeyse saçma bir şekilde. Eğer bir yolcu gemisi bir yatak olsaydı, ben onun üzerinde uyurdum. Yumuşak, pelüş yastıklar ve beni bir sıcaklık ve güvenlik kozasıyla sarmış gibi görünen bir yorganla uçsuz bucaksız bir lüks hissi veriyor. Yatak o kadar geniş ve ferah ki, beş kişi rahatlıkla sığabilir. Yatağın kenarlarını zar zor görebiliyorum, bu büyüklük bana kendimi en üst düzeyde konfor ve güvenlik sunmak için tasarlanmış lüks bir sığınakta hissettiriyor.

Başka bir zaman uyandığımda, çarşafların farkındayım, tenime değen en ince ipek gibi. Başım saten bir yastık kılıfının üzerinde.

Beni lüks bir otelle yarışacak bir yatağa koyan nasıl bir tutsağım var?

İlk başta yalnız olduğumu sanıyorum ama kısa sürede yalnız olmadığımı fark ediyorum. Kımıldadığımda, beni kaçırın ve uyuşturan dev adam beliriyor, bir masanın yanındaki sandalyede oturuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama dilim ağzıma çok büyük geliyor ve kelimeleri oluşturmıyorum. Yine de ayağa kalkıyor, iri cüssesiyle bana doğru ilerlerken arkasından gelen ışığı engelliyor.

Dudaklarıma bir şey bastırduğında ondan geri çekiliyorum ve başımı çeviriyorum. Ona güvenmiyorum.

"İç," diye emrediyor. "Bu su."

Başımı sallıyorum ve başımı yastığa bastırıyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalarken onun küfrettiğinin hayal meyal farkındayım.

Sonunda uyandığımda gözlerimi açtım. Görüşüm biraz bulanık ve başım *zonk*luyor. Gözlerimi açmak ve başımı çevirmeye çalışmak bile acı veriyor. Neredeyim ben? Güvende miyim?

Başım dışında iyi görünüyorum.

Bir gece önce yaşananlar bir anda aklıma geliyor ve hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Timur.

Nişanlımdan alındım. Kaçırıldım. Onu öldürecekler. Bana ne yapmayı planlıyorlar?

Yatakta irkilerek doğruluyorum ve battaniyeyle örtülü olmama rağmen üzerimde sadece sütyenim ve külotum olduğunu fark ediyorum.

"Şşşt," diyor biri yakınımnda. Ciddi, koyu kahverengi gözlere gözlerimi kırıştırıyorum. Onu hemen dün gece saldıran adam olarak tanıyorum ve bir çığığı bastırıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim," diyor nazıkçe, başını sallayarak. "Söz veriyorum."

Neden biri beni kaçırsın, bana saldırın ve sonra bana zarar vermeyeceğine söz versin?

Neden bu kadar tanıdık geliyor? Keşke her şeyi bir araya getirebilseydim. Gözlerimi açıp kırıştırıyorum, bulanık görüşümü temizlemeye çalışıyorum.

"Kimsin sen?" Kalın dudaklarımla soruyorum, kelimelerim bulanıklaşıyor.

Yatağın başucundaki masadan bir şişe su alıp kapağını kapatıyor. "Benim adım Viktor Romanov." Sesi derin ve çakıllı, hafif bir Rus aksanıyla karışık.

Viktor Romanov.

Romanov... Vera, Nikko Romanov ile evlendi. Dün gece kız kardeşimle ilgili hayal meyal bir şeyler hatırlıyorum ama düşüncelerim bulanık.

Yine de umurumda değil. Güvendiğim hiç kimseden henüz bir teyit almadım ve şu ana kadar bu adamlar beni onlara inanmaya ikna edecek hiçbir şey yapmadılar.

Suya sırtımı dönüp başımı sallıyorum. Beni kaçıran bir adamdan hiçbir şey almayacağım.

"İç," diye emrediyor. "Eğer bu sefer suyu içmezsen, gelip sana serum takması için bir doktor çağırmak zorunda kalacağım. Susuz kalmışsın." O hafif Rus aksanıyla, yavaşça ve sabırla, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşuyor. Soğuk ve hesapçı gözleri, sanki kendisine itaat edilmesini bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyor.

Nefesim kesiliyor ve yorganı yukarı çekiyorum, yalnız olmadığımızı fark ettiğimde bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük köpek benden birkaç adım ötedeki yatağa kıvrılmıştı. Gözlerini kaldırıp bana baktığında zeki ama güçlü görünüyor, parlak siyah kürkünün altında kasları dalgalanıyor. Tamamen yapılmış yatağın diğer tarafında yatıyor.

Vay be. Dün gece bu yatakta bana başka kimse katılmadı. Çılgınca bir düşünce, ama çılgınca bir dizi olay oldu.

"Sakin ol," diyor. "Bu sadece Nikita. Seni korumak istediği için burada."

Parmaklarını şıklatır ve köpeğinin karanlık formu, iri ve kaslı... ona benzemeyen... itaatkâr bir şekilde yataktan atlar ve ona doğru yürür.

"Git," diyor, parmaklarını tekrar şıklatıyor ve kapıyı açıyor. Köpek itaatkâr bir şekilde dışarı çıkıyor. Kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor. "Şimdi iç, Lydia."

Tereddüt ediyorum, bakışlarım su şişesinden onun sabit bakışlarına kayıyor. İfadesinde nezaket yok, sadece boş bir tehditte bulunmadığını açıkça ortaya koyan sert bir kararlılık var. Boğazım kurudu ve suya ihtiyacım olduğunu biliyorum ama dediğini yapma düşüncesi gururuma dokunuyor. Beni itaatkâr bir durumda tutmak için ilaç verilmediğini nereden bileceğim?

"Hayır. Sana güvenemem," diye fısıldadım. "Kim olduğunu bilmiyorum." "Bu su."

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Sinirlenmesini bekliyorum ama sinirlenmiyor.

"Sana kim olduğumu söyleyeceğim, gerçi ilk başta bana inanırsan şaşırırım. Ama önce su, yoksa doktoru çağırırım."

Şişeye bakıyorum. Susuzluktan ölecekmişim gibi hissediyorum. Sonunda iç çekerek şişeye uzanıyorum, elim hafifçe titriyor.

"Peki," diyorum kaşlarımı çatarak çünkü bileklerimin bağlı olduğunu yeni fark ettim. Bana ilaç verildiğinde mutlu olmadığına dair belli belirsiz bir fikrim var ama bu bağları çıkarabilirdi. Bağlı olmamı istiyor.

Sudan en küçük yudumu alıyorum. Kurumuş dudaklarıma çarpıyor ve tadı çok güzel, bu yüzden yutkunmaya devam ediyorum. Şişeyi dudaklarıma götürdüğümde gözleri memnuniyetle parlıyor. Su boğazımdan aşağı kayarken serin ve rahatlatıcı ama zafer onun, benim değil.

Şişeyi yere bırakıp bakışlarıyla buluşuyorum, gözlerimde meydan okuma ateşi yanıyor. "İşte," diyorum, sesim kısık ama kararlı. "Şimdi mutlu musun?"

"İşte," diyor, sesi onaylarcasına sıcak. "Ne kadar iyi bir kız." Elini bana doğru uzatıyor ve sonra sanki sokulmuş gibi geri çekiyor.

Kaşlarını çatmasına neyin sebep olduğunu

merak ediyorum. Kalbim göğsümde bir takla atıyor.

Uyuşturucuyu suçluyorum.

Telefonu çalıyor. Ekrana bakıp bir basıyor ve telefon duruyor. Cebine sokmasını izliyorum.

"Ne oldu?" Sesim sert. Saklı. Ona güvenmiyorum ve nerede olduğumu ya da neden burada olduğumu bilmemek beni korkutuyor.

Yatak odasının kapısına bakıyorum ve kilitli olduğunu görüyorum. Zihnimin bulanık olmasından ve kendimi tam olarak kontrol edememekten nefret ediyorum. "Beni sen aldın."

Keşke suçlamamın içinde bu kadar huysuzluk olmasaydı. Güçlü kalmak istiyorum ama tükenmiş durumdayım, açım ve başım ellerimin arasına alacak kadar ağrıyor.

İri yarı adam - adının Viktor olduğunu söyledi - eğilip alnımdaki saçları okşuyor ama sanki çok hızlı hareket edersem o an kaybolacakmış gibi büyük bir şefkatle dokunuyor bana.

Nabzım daha da hızlanıyor, ama gardım yerine oturuyor. Nazik ve dikkatli birine güvenemeyeceğimi biliyorum. Gardınızı düşürürseniz... kendinizi savunmasız bırakırsanız... işte o zaman sizden faydalanmak için üzerinize çullanırlar.

Ve şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli adam olabilir.

"Timur'a ne yaptın?"

Adamın gözleri kararıyor, fırtına bulutları oluşuyor.

"Yapmak istediğim şey bu değildi, orası kesin."

Ciddi olduğunu anladığımda tüylerim diken diken oluyor. Benim ve Timur için geldi. Beni ve Timur'u yakaladı... Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Öne doğru eğilirken çenesini sıkıyor, kollarını dizlerine dayıyor. Dün gece siyah deri bir ceket giymişti ama burada, bu odanın sınırları içinde, göğsünün genişliği ve pazularının çıkıntıları boyunca uzanan düz beyaz bir atletten başka bir şey giymiyor. Bu onu sadece biraz daha insani gösteriyor, kollarını ve boynunu saran dövmeler de bu görüntüye katkıda bulunuyor. "Karmaşık bir durum."

Bir yudum daha su içiyorum, gücüm yerine geliyor. Doğrulup ona bakıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Kız kardeşim beni aradı ve tehlikede olduğumu söyledi. Nişanlım garip davranmaya başladı ve sonra bildiğim tek şey

senin tarafından saldırıya uğradı. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdün ve o da ortadan kayboldu." Başımı sallıyorum, saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Onları düzeltiyorum, bir nebze de olsa kontrolümü korumaya çalışıyorum. "Bütün günüm var."

Bakışlarımı tutuyor, yüzünde neredeyse düşünceli bir ifade var. "Timur sana zarar vermeyi planlıyordu."

Başımı sallayarak alay ediyorum. "*Bundan* daha farklı bir açıdan başlaman gerekecek. O benim nişanlım."

Yatakta rahatsız bir şekilde kayıyorum ve tuvaleti kullanmam gerektiğini fark ediyorum. Düzgün göremediğim için yürümek konusunda kendime güvenebilir miyim bilmiyorum ve bacaklarım bana yardımcı olmayabilir. Bu işin aslını öğrenmek istiyorum, bu yüzden doğanın çağrısını duymazdan geliyorum.

"Arabasının arkasında bir spor çantası, ip, koli bandı ve eldivenler vardı."

Ona inanmak istemeyerek başımı sallıyorum. "Bana zarar vermeye çalışması hiç mantıklı değil. Biz evleniyoruz."

"*Vardı*," diye düzeltiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim sulanıyor. Dünyamdaki her şeyin çılgınca kontrolden çıktığını hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve aklımı başıma topluyorum.

"Benim ailem ve sizinkiler başka planlar yaptı," diye devam ediyor Rus aksanıyla renklendirdiği derin gürültülü sesiyle. "*Ledyanoye Bratstvo* ile evlenmen senin yararına değil. Baban Ivanov'ların yararına olacağını düşündüğü için böyle bir seçim yaptı ama bunun senin kim olduğunu ve senin için neyin en iyisi olduğunu hesaba katmayan kötü bir karar olduğu açık."

Başımı sallıyorum. "Sanki benim hakkımda bir şey biliyorsun da."

Çenesi gerilmesine rağmen bana karşı çıkmıyor. Arkasındaki pencerenin dışında bulutlar değişiyor, güneşi örtüyor. Arkasında sisle kaplı kırlar görmeyi umuyorum.

Neredeyiz biz?

Koridordan sesler duyuyorum, ama gittikçe sessizleşiyorlar. Sanki hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor.

"Kız kardeşiniz Nikko'yla evlendiğinde, Nikko'nun öncelikli görevi ittifakı güvence altına almak için İvanovlarla birlikte çalışmaktı. Bunu yapmaya devam etmenin en iyi yolu senin Romanov ailesiyle evlenmendir."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Hâlâ rüya mı görüyorum? Yoksa bu uyuşturucunun getirdiği tür halüsinasyon mu?

"*Sen neden bahsediyorsun?*" Elimdeki şişeyi sıkıyorum ve şişe kenarından taşarak yatağa sıcıyor.

"Sakin ol Lydia."

İnsanların bana sakın olmamı söylemesinden *nefret ediyorum*. Bu, hıçkırarak ağlayan bir çocuğa ağlamayı kesmesini söylemek gibi bir şey. İnsan duygularını bir emirle durduramazsınız.

"Sakin mi olayım? İşine geldiği için beni nişanlımdan kopardın, bana ilaç verdin ve isteğim dışında beni buraya getirdin. Saldıran sen olduğun halde bunun için nişanlımı suçlamaya çalışıyorsun. Nerede olduğumu ya da bana ne yapacağınızı bilmiyorum ve sadece başımı sallayıp bunu kabul etmem mi gerekiyor? Mümkün değil-"

Tam boyunda duruyor ve itiraf etmeliyim ki bu korkutucu. O kendini açarken kelimeler dudaklarımda titriyor, kasların olabileceğini bile bilmediğim yerlerde kaslar şişiyor. Oda küçülmüş gibi görünüyor ve hala, şimdi bile, bana şefkat ve endişeyle bakıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

"Bunun senin için kolay olmayacağını biliyordum," diyor, sesi hâlâ sakın. "Ama yanılıyorsun. Seni Timur'dan uzaklaştırdım çünkü sana zarar verecekti. O kötü bir adam ve bunun için benim sözüme inanmana gerek yok. Bunu kanıtlayabilirim. Sana ben ilaç vermedim, kardeşim verdi. Ve hayır, başını sallayıp kabul etmeni beklemiyorum, ama ne kadar çabuk kabul edersen senin için o kadar kolay olur."

Kapı sert bir şekilde çalınır. "Kim o?" diye tersliyor. Anlaşılan sabır sadece bana mahsus.

"Aleks."

"İçeri gel."

Dün geceki siyah saçlı ve mavi gözlü uzun boylu adam elinde bir tabletle başlarını çatarak odaya giriyor. Üzerinde dün gece giydiği kıyafetler var, sanki hiç uyumamış gibi.

"Ben Aleksandr," diyor bana, sonra Viktor'a dönüyor. "Vera'ya telefonla ulaşamadım. Nikko burada ama. Vera'nın uzak bir yerde saha çalışması yaptığını ve bu akşama kadar telefonuna ulaşamayacağını söyledi."

Viktor'un yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Yalnız mı?"

Aleks alay ediyor. "Tabii ki hayır." Dönüp bana bakıyor. "Lydia, nasılsın?"

Tutsaklara göre şaşırtıcı derecede kibarlar, bu da biraz sinir bozucu. "Daha iyi oldu," diyorum battaniyeyi göğsüme bastırarak.

"İşler bu kadar sakarlaştığı için özür dilerim," diyor Aleks. "Ve ailemiz hakkında edindiğiniz ilk izlenim bu."

Cevap vermiyorum, sanki benimle aynı dili konuşmuyorlarmış gibi ikisine bakıyorum. Açıkçası, konuşmuyorlar.

"Başka kim geldi?" Viktor kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Mikhail ve Lev. Mikhail toplantı için hepimizi aşağıya çağırıyor."

Başını sallıyor. "Onu bırakmayacağım."

"Ah," diyorum nefesimin altında. "Çok duygulandım." Viktor bana bakıyor ama cevap vermiyor. Gözlerinde beni ürperten ve başka tarafa bakmama neden olan bir şey var.

"Mikhail kapının önüne bir koruma koyacağını söylüyor-" Aleks söze başlarViktor bir hırıltıyla sözünü keser.

"Ben onun gardiyanıyım."

CH6PHER SEVEN

Viktor

6LEKS H6S sırtacak kadar cüretkâr. "Elbette öylesin. Neden daha azını beklediğimden emin değilim. Mesajınızı Mikhail'e ileteceğim ama onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz." Lydia'ya döner. "Ona güven. Her şey yoluna girecek. Kısa zamanda kız kardeşini ya da anneni telefonla ararız."

Lydia sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor, güzel gözleri benden Aleks'e, sonra tekrar bana dönüyor.

Aleks'e "Git," dedim. "O güvende olduğunda ben de geleceğim."

Dilini şaklatıyor ve başını sallıyor, sonunda beni ve Lydia'yı yalnız bırakıp gitmeden önce nefesinin altında mırıldanıyor. Bir zamanlar onunla yalnız kalmak için her şeyimi verirdim ama şimdi çok daha fazlasını istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. Bana inanmasını istiyorum. Ona zarar vermeyeceğimi bilmesini istiyorum.

"Güvende mi?" Sesinin tonu sert olsa da nefesinin nasıl hızlandığını ve battaniyeyi vücuduna nasıl sardığını fark ediyorum.

"Mikhail ile konuşmam gerekecek. O benim en büyük kardeşim ve grubumuzun *pakhan*'ı. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunuyor, başını salladığında hala bana kaşlarını çatıyor. "Tabii ki."

Ayağa kalktım, küçük odanın içinde volta atıyorum. "O zaman ona itaat etmekten başka seçeneğim olmadığını bilirsin."

Zeki ve güzel gözleri benimkilerle buluşuyor. "Her zaman bir seçeneğin vardır. Kendine yalan söyleme."

Dürüstlüğünün sertliği beni şaşırtıyor ama şaşırtmamalı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri kimseyi yatıştırmayı ya da saçmalamayı reddetmesi.

Kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol ederken ve tüm gözetleme ekipmanlarının hazır olduğundan emin olurken ona "Evet," diyorum. "Haklısın. Başka şekilde ifade etmeme izin verin. Eğer beni öldürmesini istemiyorsam, Mikhail ne derse onu yaparım."

Kaşlarını çatarak, *evet, bu da senin seçimin* dercesine hafifçe omuz silkiyor.

"Gitmeden önce bana anlatabildiğin kadarını anlatabilir misin?" diye soruyor. "Bana yaptığın şeyden hoşlanmasam da dürüst birine benziyorsun. Açık sözlü. Kardeşlerinle buluşmadan önce bana başka ne anlatabilirsin?"

Doğrudan şahdamarına gitmeye karar verdim. "Annen, Timur Yudin ile aranızdaki olası birlikteliği derhal geçerli olmak üzere feshetme izni verdi. Bu mesajı Timur Yudin'e ilettiğinde, hem kendi hayatına hem de senin hayatına yönelik bir dizi küfür ve tehditle karşılaştı."

Kaşlarını çatı. "Yalan söylüyorsun. O yapmazdı." "Bunu kanıtlayacak video kanıtım var."

Sanki gerçeği kabul etmek istemiyormuş gibi yüzünde bir gölge belirliyor. Adama güvenmişti ve şimdi dünyası çekilip alındı. Anlıyorum.

"Tamam o zaman. Görelim bakalım," diyor.

Sesinin tonundan ve gözlerinin parıltısından yanıldığımı kanıtlamaya çalıştığını, bana meydan okumak istediğini anlayabiliyorum.

Başımı sallıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ailem için sakladığımız videografik kanıtlardan oluşan bir kasamız var, ancak ona ihtiyacım olanı göstermek için buna erişebilirim. O yatakta rahatsız bir şekilde kayarken ben dosyalar arasında geziniyorum.

Hemen bulamayınca telefonuma bakıyorum. Tanrım, açlıktan ölüyor olmalı. Neyim var benim?

"Dur bakalım. Aç mısın?"

Başını sallıyor, hâlâ sessizce bakışlarımı tutuyor. "Evet."

Onun için yemek hazırladım ama henüz getirmedim. Tam olarak ne yemekten hoşlandığını biliyorum, ama bu Lydia'nın hangi versiyonunun benimle olduğuna bağlı. İyi kız Lydia mı, kiminle birlikteyse onu memnun etmeye çalışan? Yoksa kendi derisinin içinde rahat olan ve ona sahip çıkan Lydia mı?

Lydia bazen yumurta beyazı omlet ve sebze yer ya da bir protein barı yer ya da vücudunu acımasızca diyetle sokmaya çalışırken kahvaltıyı tamamen atlayabilir. Rahat Lydia ise tereyağlı kızarmış ekmek, biraz meyve ya da bir kase meyve salatası veya çikolatalı donut ile ızgara muffin yiyecektir.

Güvende olmak için, o seçeneklerin hepsini buraya getirttim. Yine de onu ne kadar iyi tanıdığımı ortaya çıkararak onu sinirlendirmek istemiyorum, bu yüzden çeşitli yiyecekler hazırlattım.

İçinde bulunduğumuz bu oda küçük. Normalde kahvaltımızı mutfağımızda yapardık. Ön yürüyüş yoluna ve bahçeye bakan büyük cam pencereleriyle mutfağımı seviyorum. İster çobanpüskülü yaprakları ve kırmızı meyvelerle yaklaşan kışı müjdeliyor olalım, ister sonbaharda ön bahçemdeki akçaağaçta yanık turuncu yapraklar olsun, ister bir yaz sabahı erken gün doğumu olsun, mutfak masasından mevsimlerin değişimini izlemeyi seviyorum.

O masada benimle birlikte olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onunla oturur, istediği her ne ise onu dinlerdim.

için. Ağır mutfak masasını kendi ellerimle oyduğ ve itiraf etmeliyim ki tasarlarırken aklımda o vardı. Bir keresinde kiraz ağacını sevdiğini söylediğini duymuştum ve bunu hiç aklımdan çıkaramadım.

Ama şu anda burada tutulması gerekiyor. Sadece bir süreliğine.

"Önce sana yiyecek bir şeyler getireyim." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum, bir yandan da onu daha yakından izlemem gerektiğini düşünüyorum. Odayı o yönetiyor ve Lydia çok alingan. Eğer bir çıkış yolu bulabilirse...

Ama sadece bir dakika sürecek. Çabucak bir alıyorum. Döndüğümde yatakta oturuyordu, battaniyeyi göğsüne bastırmıştı.

"İşte," dedim ona. "Bir göz at ve bana ne istediğini söyle." Beni dikkatle süzerek tepsideki yiyeceklere bakıyor. Güvensiz. "Beni çözmelisin, böylece karnımı doyurabilirim."

"Üzgünüm, bunu yapamam." Bunu yaptığımda ne yapacağını bilemem. "Güvenilir olduğunu gösterdiğinde yapacağım."

Bana aval aval bakıyor, çenesi çözülmüş. "*Benim* güvenilirmez *olduğumu* mu düşünüyorsun? Aklını mı kaçırdın sen? Beni kaçıran sensin."

Dışlerimi gıcırdatıyorum ve yemeği üzerine kaydırıyorum.

"Ne yemek istersin?"

"Çöz beni Viktor. Aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Sen benim iki katımsın. İstesem de yapmamın imkânı yok. Sadece karnımı doyurmak ve giysilerimi geri almak istiyorum." Sesi alçalıyor. "Lütfen."

Lanet olsun, ona karşı koyacak gücüm yok.

Bileklerine uzandım. "Tamam, ama kendine ya da bana zarar vermeye çalışırsan..." "Yapmayacağım."

Onu çözdüm.

Yatağa geri oturur ve omlet, mücver ve domuz pastırması içeren tabağı seçer. Büyük bir iştahla yiyor, belli ki açlıktan ölüyor.

Uyuşturulmuş. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi duymuştum.

O yemek yerken sessizce oturuyoruz, ta ki başını tepsiye doğru sallayana kadar. "Bana katılacak mısın, katılmayacak mısın?"

"Ben iyiyim. Daha önce yedim."

Kaşlarını çatarak yutkunmadan önce çiğnemeye devam ediyor ve başını sallıyor. "Yani orada öylece durup yemek yememi mi izleyeceksin?"

Burada durup sadece nefes alışını izlemek isterdim ama onu korkutmak istemiyorum. Kruvasanlardan birine uzanıp ısıyorum, kırıntılar etrafa saçılıyor.

"Eyvah. Annem beni öldürür." Yere bakıyor. "Merak etme, ev temizleyicilerim var. Birkaç saat içinde gelirler."

"Ah." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve çatalını alıp yumurtadan bir ısırık daha almadan önce başını sallıyor. "Bunun için teşekkür ederim. Çok lezzetli. şimdi, lütfen. Beni doyurduğuna göre, bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

O kahvaltısına devam ederken ben yatağın kenarına oturup kruvasan yiyorum. Telefonumu çıkardım.

"Annenizin Timur'la yaptığı konuşmanın kaydı. şansımıza, bulunduğu yerde güvenlik kamerası vardı, bu yüzden bu kanıta sahipti."

Telefonuma dokunuyorum ve ekran açılıyor. Annesi Zofia, oturma odasında bir sandalyede kibarca oturuyor. Evi buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta.

Görüntüler grenli ama net. Timur koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Beni neden aradın?"

Lydia'nın gözlerinde bir şeyler titreşiyor. Ne olduğunu tahmin edebiliyorum - dostça tavrı biraz rahatsız edici, sesinin sert tonuyla uyumsuz. Lydia'ya çok sert davrandığı için bu durum onu şaşırtmış olmalı.

"Bildiğiniz gibi," diye başlıyor Zofia, "Vera Romanovlarla evlendiğinden beri ailemizde bir değişiklik oldu."

Yudin'in soğuk bakışlarını annesine dikmesini izliyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Anladığımdan emin değilim. Bunun benimle ne ilgisi var?" diye soruyor sonunda, kaşlarını çatarak.

Zofia boğazını temizler. "Kızımın sizinle evlenmesi konusunda kocamın sahip olmadığı çekincelerim var. Liderlik ve ben Lydia'nın Romanov ailesiyle evlenmesinin en iyisi olacağına karar verdik. Lütfen özürlerimi kabul edin-"

"Hayır." Keşke ekranın içinden uzanıp Yudin'in kibirli boynuna vurabilseydim.

"Bu evlilik devam ediyor. Lydia'nın elbisesi için çoktan hatırı sayılır bir para harcadım." Alay ediyor. "Ona uyması için değiştirilmesi gerekiyordu ve bedeni sayesinde az bir ücret değildi."

O kısmı unutmuşum. Şerefsiz. Lydia'nın yanakları parlak pembeye döndü.

"Bay Yudin," dedi nazikçe. "Keşke kızımı size güvenle verebilseydim ama son gelişmeler durumu pek de akıllıca kılmıyor."

Ayağa kalkıyor. "Lydia benim olacak, Zofia. Onu benden alamayacaksın."

Adam gitmek için döndüğünde Zofia ayağa kalkar. "Lütfen anlayın. Bu vermemiz gereken stratejik bir karar-" Ona doğru bir adım atar, ancak iki muhafız aralarında pozisyon alır. Elini yumruk yapar.

"Arkanı kolla ve yolumdan çekil," diye homurdanarak kapıyı arkasından öyle bir çarpıyor ki camlar takırdıyor. Siktiğimin şımarık piçi.

"Kapat şunu," diye tersledi Lydia, gözlerini kaçırarak. "Annem araya girmemeliydi. Evliliğimizi ayarlayan kişi babamdı."

Babası şu an ölü.

Acaba buna gerçekten inanıyor mu, yoksa bunu sadece Yudin'in davranışını mazur göstermek için mi söylüyor?

Bana inanmak zorunda değil. Onu neden aldığımı ve benimle neden evlendiğini biliyorum.

Telefonum çaldığında, Mikhail'in aradığını görmek için aşağı bakıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Ona sırtımı dönüp telefonu açıyorum.

"Öyle mi?"

"Aleksandr bana toplantımıza katılmayacağını söyledi. Toplantımızı *özellikle seninle* bir plan yapmak için çağırmıştım Viktor." Sesindeki doğal onaylamama hali dişlerimi kenetliyor. Kardeşlerimi seviyorum, hepsini ama benim için en önemli olan şey hakkında en ufak bir fikirleri var mı bilmiyorum.

"Biliyorum," diyorum ona. "Korkuyor. Onu yalnız bırakmak istemiyorum." "O iyi olacak. Bize katılmanı bekliyorum. Derhal."

Aramayı sonlandırıyor. Lydia telefonumu cebime sokuyorum.

"Burada ne yapacağımı sanıyorsun bilmiyorum," diyor olgun bir meyveyi dişlerken. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Ama gözlerinde daha önce de gördüğüm bir bakış var... aceleci ve tehlikeli bir şey yapmadan hemen önce takındığı bakış. "Lydia," diyorum uyararak.

"Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyor olmamıza rağmen ismime bu kadar aşina olmanız beni rahatsız ediyor." Başını iki yana sallıyor. "Vera ile konuşmak istiyorum. Git, toplantını yap ve onlara Vera'yla konuşmak istediğimi söyle."

Benden uzaklaşarak yatağa uzandı ve sırtını bana verdi.

Bir şeyler çalıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Telefonum bir mesajla çalıyor.

Mikhail: Neredesin lan sen?

Tanrım, Mikhail.

Telefonumu cebime soktum.

Ceketimi alıp kardeşlerimin beklediği ofise gidiyorum. Koridorun yarısına geldiğimde tepedeki ışıklar titriyor. Kaşlarımı çatarak yukarı baktım.

Garip.

Kardeşlerimin evlerinin aksine benimki daha küçük ama annemin evine daha yakın. Bana ihtiyaçları olduğunda kız kardeşimin ve annemin evine yürüme mesafesinde olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden istediğimden daha küçük bir eve razı oldum ve bunun yerine benim gibi bir erkek için rahat olması için bazı değişiklikler yaptım. Evde spor salonu. Nikita için kapılı bahçe. Geniş kapı aralıkları ve sağlam mobilyalar.

Ayrıca personelin etrafta dolaşmasını da sevmiyorum, bu yüzden bir temizlikçi tuttum ama başka kimseyi işe almadım. Geçmişini didik didik ettim.

Ofisime doğru yürüyorum, her adımda öfkem alevleniyor. Ona ilaç verdiği için Lev'in kışına tekmeyi basacağım. Aleksandr'a bu işe karıştığı için çok kızgınım. Benim yerim onun yanı sıra Mikhail'in beni terk etmek zorunda bırakmasından nefret ediyorum. Ve eğer başka biri-

Kapıyı iterek açıyorum ve arkasındaki duvara çarpıyor. Altı çift göz üzerime dikilmişti. Mikhail, Aleksandr, Lev. Kardeşlerim Nikko, Ollie ve Kolya.

Nikko ayağa kalkıyor, benden sonra gruptaki en büyük kişi ve bana karşı gerçekten bir şansı olması en muhtemel kişi. Bana doğru yöneldi. Avucumu kaldırıp onu öldürmeden önce durdurmaya çalışıyorum.

"Yerde kal, Nikko."

Sırada Kolya var, Mikhail ve Aleksandr da onun arkasında. Hepsini silkeleyip atıyorum. Lev ayağa kalktı. Sallanıp çenesine yumruk atıyorum. Tek bir hareketle onu gömleğinin önünden tutup odanın öbür ucuna, kanepenin üzerine fırlatıyorum; biliyorum, kemikleri kırılmadan yere düşecek, ama iyi hissettirmeyecek.

Mikhail'i silkiyor, Aleksandr'ı tekmeliyor ve Nikko'ya saldırıyorum. Ağır nefes alıyorum. Bana bakıyorlar.

"Viktor," diye tersledi Kolya.

Göz kırpıyorum. Kendime gelmeye başladım. *Kahretsin*. Mikhail'e bir yumruk kaldırsaydım.

"Seni zapt etmek zorunda mıyız?" Mikhail tükürüyor, gözleri fırtına bulutları gibi bana bakıyor. Lev çenesine masaj yapıyor ama muhtemelen ucuz kurtulduğunu bildiğinden bir şey söylemiyor. Kolya öfkeleni, burun delikleri şişti ama ayağa kalktı ve sanki tozunu alıyormuş gibi kıyafetlerini fırçaladı.

"Viktor," diye .

Yerimde duruyorum. "Hiçbiriniz nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz ona ne yapmayı planladığını bilmiyorsunuz. Uyuşturulmasına gerek yoktu ve şimdi bana güvenmeyen isteksiz bir eş almak zorundayım çünkü lanet olası ailem onu bir hayvanmış gibi uyuşturdu. Sana her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemişim. Onunla başa çıkabileceğimi söylemişim!"

Sesim bir kükremeye dönüşüyor ve tekrar ayağa kalkıyorlar.

"Onunla başa çıkabileceğinden kimsenin şüphesi yoktu Viktor. Ama onu zapt etmemiz ve güvenli bir şekilde buraya geri getirmemiz gerekiyordu," diyor Aleksandr. Mikhail yüzüme bakıyor ve Tanrı yardımcım olsun, lanet olası dişlerini dökeceğim ve sonra hepsi beni öldürme hakkına sahip olacak.

Hayır.

Ondan uzaklaşıyorum ama Aleksandr'ın hemen yanına düşüyorum. Onu duvara doğru itiyorum. Omzu Louvre'un çerçevesi bir baskısına çarpıyor ve baskı yere düşüyor, camlar etrafa saçılıyor. Aleks kendini toparlayıp bana doğru uzanıyor ama ben onu geri itiyorum.

"Düğün ne zaman?" Uluslararası ilişkilerden sorumlu olan ve neden hemen şimdi evlenmemiz gerektiğini çok iyi bilen Ollie'ye bakıyorum.

"Cumartesi."

Dişlerimi sıkıyorum. O zamana kadar bana güvenmeyecektir. Onu saçlarından tutup mihraba sürüklediğimi hayal ediyorum. Onu kurtarmak için mecbur kalırsam yaparım. Hepimizi kurtarmak için.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var. Daha fazla lanet zaman satın al."

Ollie ve Nikko birbirlerine bakarlar. "Bunun olmasını sağlayabilirim."

Odadaki ışıklar sönmeden önce titriyor. Bir alarm çalıyor ve işte o zaman keskin duman kokusunun farkına varıyorum.

"Sana onunla kalmam gerektiğini söylemişim."

Kahretsin. Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridora koştum. Kapının altından dumanlar yükseliyor ve tüm ışıklar sönmüş. Odaya koşup kapıyı deniyorum ama tabii ki kilitli. Kapıya bir şey sıkıştırmış. Ne halt ediyor bu?

"Yardım edin bana!" Kardeşlerime bağıryorum. "Lanet kapıyı açamıyorum."

"Ben pencereden gireceğim," diyor Lev. Koridordan bir yangın söndürücü kapıp Ollie'ye fırlatıyorum. Böyle bir seçeneğim yok ama o yeterince küçük. "Onunla git. İçeri girdiğinizde ona dokunmayın."

Çıkışa, bahçeye ve evin etrafından pencerenin olduğu yere doğru koşuyorum. Yatak odamın penceresi ardına kadar açık, dumanlar gökyüzüne yükseliyor, uzaktan siren sesleri geliyor. Lev ve Ollie yanıma geliyor, hepimiz etrafı tarıyoruz. Nasıl dışarı çıkabildi?

Kıpırdamadan duruyorum. Dinle. Yanında hiçbir şey yok. Eğer o odadan çıktıysa, tek bir çıkış yolu var. Ya kaçıyor ya da... saklanıyor.

Tarıyorum. Uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süredir yoktum. Alarmı tetiklediği anda gitmiş olsa bile, neredeyse hiç zamanı yoktu.

"Aleks'i hemen gözetim altına alın," diye bağıryorum Lev'e. Ağır adımlarla evin çevresinde dolaşıyorum.

Saklanıyor. Kaçacak zamanı olmadı.

"Burada olduğunu biliyorum," diyorum sesimi alçaltarak. "Seni bulacağımı biliyorsun. Saklanmanın bir anlamı yok Lydia." Alçak bir sesle konuşuyorum, tınısı bahçeye kadar ulaşıyor. "Benden saklanmanın bir faydası yok. Deneyebilirsin ama yine de başladığın yerde, burada, benimle olacaksın. Ve söz veriyorum, düşündüğün kadar kötü olmayacak."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu bir oyun. Hepsi bir oyun. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse." Bahçemin çevresinde dolanıyorum, solumda sık orman güllerinin olduğu bir alan var. İşte orada. Çalıların arkasında saklanıyor. Muhtemelen olduğundan çok daha fazla zamanı olduğunu düşündü. Muhtemelen alarmın bu kadar çabuk çalacağından şüphelenmedi. Benim haberim olmadan arazimden çıkmasının mümkün olmadığını bilmiyordu.

Ayrıca üzerinde takip cihazı olduğunu da bilmiyor.

"Eğer Şimdi ortaya çıkarsan, senin için çok daha kolay olacak Lydia."

Hiçbir Şekilde hareket etmiyor ya da tepki vermiyor, muhtemelen korkmuş, benimle ne olacağından emin değil, tanımadığı bir adamla birlikte olmaktan korkuyor.

Sessizce onun olduğu yere doğru yürüyorum, glgemin buranın her santimetrekaresine düŐtüđünün farkındayım. Bazen keşke kendimi daha küçük, daha az tehditkâr yapabilseydim diyorum. Bazen de keşke onu bytebilseydim diyorum.

"Lydia, bana güvenmelisin. Ben senin dŐŐmanın değilim."

Çalıların arasında bir Şey hıŐırdıyor.

"Dışarı ık Lydia. Nerede olduğunu biliyorum ve uzanıp seni alabilirim. Ya da kendi rızanla bana gelebilirsin."

Ona kendi başına teslim olması için bu küçük Şansı sunması bir Şekilde sembolik geliyor. Kaamaz; bunu artık biliyor. Binadan kasa bile yerini tespit ederim. "Kaamazsın Lydia. Bunu biliyorsun. Şimdi ben uzaklaŐsam ve sen çıkışa doğru koŐsan bile seni bulurum. Seni buraya geri getiririm ve yine benim olursun. Eğer kaçarsan, seni her zaman kovalarım. Ve seni her zaman bulurum. Bana güvenmek zorundasın."

Bir gün... bir gün bana güvenecek. Bir gün, burada, benim yanımda güvende olduğunu bilecek, ama o zamana kadar, kendine zarar vermemesi için onu güvenli bir Şekilde yanımda tutmam gerekiyor.

"Sana güveniyor muyum?" Lydia ayağa kalkıyor, saklandığı çıkıyor ve kendini benden ayrı tutuyor. "Beni kaçırdıktan sonra mı? Beni bağladıktan sonra mı? Sana gveneceğimi sanıyorsan delirmiŐsin."

İtfaiye araçları evime yaklaşırken başını benden çeviriyor.

Üniformalı itfaiyeciler hızla binaya girerken herkes dışarı çıkar. Biri yangın musluğuna bağlanır ve her Şeyi etkili bir Şekilde kontrol altına alırlar.

Bu sadece bir ev. Ev iyi olacak. nemli olan onun burada benimle olması.

Ona doğru yürüyorum, onu korkutmamak için ellerimi yanlarımda tutuyorum. ulaŐıđımda, dokunmadan duruyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum ama

Yaptığım her şey seni korumak içindi. Fark ettiğinden çok daha fazla tehlikedesin." Ona parmağımla işaret ediyorum. "Buraya gel."

Başını sallıyor ve yerinde duruyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve kaçmak üzereymiş gibi görüldüğünde ona uzanıyorum. Onu yakaladım. Onu göğsüme çekip kendime doğru tutuyorum.

Omuzlarından tutup hafifçe sarsıyorum. "Beni dinle kadın. Tanrı aşkına Lydia, mantığını dinle."

Derin bir nefes alıp kendimi durduruyorum. Başparmağımı omuzlarında gezdiriyorum. "Yudin seni öldürecekti. Benim ve ailemizin yanında güvendesin. Artık ailelerimiz aynı hizaya geldiğine göre, duruma barış getireceğiz. Bunların hiçbiri benim istediğim gibi olmadı."

"Onu yakaladınız mı?" Mikhail birkaç metre bağılıyor.

Başımı sallıyorum ve "Bende" diye cevap veriyorum.

"Onu buraya getirin."

Dönüp kalıyorum ve kardeşime ters ters bakıyorum. Tamamen işle ilgili, soğuk ve otoriter, nedenini biliyorum ama bu durumu kolaylaştırmıyor.

"Onunla konuşmaya çalışıyorum. Ona bir mahkum gibi davranılmasına izin vermeyeceğim. Gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Bu bir kumar. Eğer ona biraz özgürlük veririm, eğer isterse çekip gidebileceğini bilmesini sağlarsam, kalmayı seçebilir.

Lydia benden Mikhail'e bakıyor, öfkesi yerini şaşkınlık ve korkuya bırakıyor.

İri gözleri kocaman oldu. "Eğer söylediklerin doğruysa, neden ne yapmak istediğime benim karar vermeme izin vermiyorsun? Neden beni kontrol ediyorsun?"

Ona gerçeği söylemek istemiyorum. Onu tanımak için zaman istiyorum. Ona, kardeşimi kaybettiğim gibi onu da kaybetmeyi hayal edemediğimi söyleyemem.

Mikhail artık yalnız kalmamız gerektiğini anlamış görünüyor. Gitmek için dönüyor ve omzunun üzerinden benimle konuşuyor. "Anlamasını sağla Viktor. Fazla zamanımız yok."

Onu yavaşça bırakıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Sessizliğini koruyor, güzel bakışlarında kafa karışıklığı ve çelişkili duygulardan oluşan bir kasırga var.

Alevler söndürölüp dumanlar havaya yükselirken Nikko dışarı çıkıyor. O yaklaşırken Lydia bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Lydia," diyor derin sesi karanlıkta yankılanarak. "Benim Nikko. Senin kayınbiraderinim." Yanıma baktı. "Onu yakaladın mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onu yakaladım. Kaçamayacak

kardeşim." "Güzel. Telefonda Vera var."

CH6PHER EICHH

Lydia

6H FIRSH, Vera'yı görmeye hazırlanmam için bana bir dakika vermesini rica ediyorum. Saçlarım dağınık, makyajsızım, kıyafetlerim yırtık ve yangından dolayı yüzümde ya da vücudumda leke izleri varsa hiç şaşımam.

Bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum. Kaçmak için tek şansım olduğunu düşündüğüm şeyi kullanmak istedim, bu yüzden elimden geldiğince çabuk davrandım.

Nikko bana doğru yürüyor, uzun boylu, kaslı ve dövmelele kaplı. Vay be. İyi iş, küçük kardeşim. Gözleri, bu ailede varmış gibi görünen bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. Viktor'la birlikte olduğumu ve bana ondan başka kimsenin dokunamayacağını çoktan açıkça belirttiğini kendime hatırlattığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Lydia'nın güvenliğı her şeyden önemlidir, ancak içinde bulunduğı durumun ciddiyetini anlaması gerekmektedir."

Yeni kayınbiraderime ters ters bakarak, "Ah, lanet olası *ciddiyeti* anlıyorum," diyorum. "Güvenliğim elimden alındı, uyuşturuldum, esir tutuldum-"

"Nikko? Bu doğru mu?" Vera'nın sesini yüksek ve net bir şekilde duyuyorum.

Nikko telefonunu kaldırıp bana Vera'nın fotoğrafını gösteriyor. Bulunduğu yer karanlık ve onu görmek zor.

"Bunu neden uydurayım ki?" Şak diye söyledim.

"Buyurun. Otursana," diyor Nikko ve dışarıdaki küçük bahçede bir bankı işaret ediyor.

Oturdum ve telefona uzandım.

"Vera. Burada ne haltlar dönüyor?" Gözlerim yaşardı. Gözlerimi . "Timur'la evleniyordum. Yemekte tuhaflaştı ve *bu* adam
-" Parmağımı Viktor'a doğru uzatıyorum- "Timur'un beni öldürmeyi planladığını ve tüm durumu bir kurtarma gibi göstermek için manipüle ettiğini söylüyor."

Vera, yuvarlak gözlüklerinin arkasında büyüttüğü iri kahverengi gözleriyle bana .
"Sana yalan söylediğine inanmak için bir nedenin var mı?"

Her zaman pragmatik, benim bilim adamı kardeşim. Bir nefes veriyorum. "Doğruyu söylediğine inanmak için herhangi bir nedenim var mı?"

Vera hevesle başını sallar. "Evet, tabii ki. Çünkü Romanov ailesi Yudinlerden çok daha itibarlı. Timur'un oldukça ayıplanacak davranışlarla dolu uzun bir geçmişi var Lydia."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. O kimin tarafında?

"Eğer öyle olsaydı, babam neden nişanlanmamı onaylasın ki?"

Vera'nın bakışları yumuşar. "Çünkü bu onun işine yaradı Lydia. Çünkü Timur seni maddi olarak iyi korumuş olabilir ve onun karısı olarak herhangi bir rakibe karşı kesinlikle dokunulmaz olurdun. Ama adam sadece *bir kez* hapis yattı ve siciline göre bu da masum bir kadına saldırdığı içindi."

Benim tanıdığım adam ile onların bahsettiği adam farklı kişilermiş gibi hissediyorum. Ama o videoyu gördüm. Anneme nasıl davrandığını gördüm.

"Nikko, kızının onunla evlenmeyeceğini öğrendiğinde nasıl tepki verdi?" Vera soruyor.

Nikko nefesini üflüyor. "Onu yemeğe çıkardı ve en azından ona zarar vermeyi ve kaçırmayı planladığını açıkça ortaya koyan eşyaları aldığına dair video kanıtlarımız var."

"Aman Tanrım," diyor Vera, gözleri kocaman.

"Planının bu olduğunu kanıtlamamızın hiçbir yolu yok," diye .

"Lydia, bu adamlar sana zarar vermeyecek."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni kaçırdılar! Bana ilaç verdiler! Beni bağladılar!"

Vera dudağını ısırır ve omzunun üzerinden bakar. "Nikko?"

"Onu kurtarabilmemiz için hızlı hareket etmemiz şarttı," diye araya giriyor Viktor. "Lev onun için mantıklı olan bir şekilde işbirliğini sağlamanın uygun olacağını düşündü."

Ona döndüm. "Tüm tutsaklarını böyle mi aydınlatıyorsun? Hmm?"

"Hayır, Lydia," diyor alçak bir sesle. "İlk olma onuruna sahipsin."

Bu beni hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ama belli bir ahlaksızlık seviyesinin üzerinde değilim...

"Dinle Lydia," diyor Vera. "Sadece seni istiyorum-" Bağlantı tamamen kopuyor ve bir an için duyamıyorum.

"Vera?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Nikko ekran karardığında. "Bağlantıyı kaybettik. Bu onun bu tür şeylere son gidişi olacak."

Başını sallıyor, telefonu kapatıyor ve bana dönüyor. "Bu seni

hiç rahatlattı mı?"

Başka tarafa bakıyorum. Tüm bunların bu şekilde olması hâlâ hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim de yok gibi görünüyor. Başka ne ki? Timur'un şimdi nerede olduğunu kim bilebilir ve onun hakkında söylenenlerin bir kısmı doğruysa bile... *Tanrım.*

Ona geri dönmek istemiyorum.

Ama manipüle edilmek de istemiyorum.

Belki Vera'yı bu işe onlar bulaştırdı. Belki de yapmadılar.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açılıyor ve bronz tenli, uzun boylu bir adam bize doğru yürüyor. Mikhail mi? Sanırım ona Mikhail diyorlardı.

Viktor kıllanıyor.

"Onunla sen mi uğraşacaksın?" diye tersledi, dikkati Viktor'un üzerindeydi.
"Yoksa ben mi?"

Viktor ayağa kalkıyor, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve etkileyici bir şekilde devasa tam boyuna yükseliyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Lydia, kardeşim Mikhail'le tanış."

Ona ters ters bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye çıkışıyorum, sesimden alaycılık akıyor.

Mikhail beni görmezden geliyor ve Viktor'a bakıyor. Artık bize o kadar yakın ki burun deliklerini görebiliyorum. Şakağında bir damar zonkluyor. "Zorlama kardeşim."

Viktor cevap vermek için ağzını açtığında Nikko, Mikhail ve Viktor'un arasına girer.

Viktor'un vücudundan yayılan gerilimi hissedebiliyorum. Ondan dalgalar halinde ısı yayılıyor.

"Neyi zorlamak? Evleneceğim kadını koruma görevimi mi?"

Kalbim göğsümde küçük bir çarpıntı yapıyor. Bunu söyleme biçiminde beni tedirgin eden bir şey var.

Mikhail yaklaşıyor, Nikko bir duvar oluşturuyor. Yemin ederim içlerinden birinin kan damarı çatlayacak.

"Pekâlâ, pekâlâ, sakin olun," diyorum alfa erkeğinin göğüs arasına girerek.
"Kavga etmeye gerek yok çocuklar. Tanrım."

Nikko'nun dudakları seğiriyor ve kaşları kalkıyor. "Vera'ya hiç benzemiyorsun ama kesinlikle bazı benzerlikler var."

Omuz silktim. "Evet ve şunu söylemem yeterli, aynı şeyi kardeşlerin için de söyleyebilirim." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz ama testosteron ve özgüvenle besleniyor gibisiniz."

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten. Vera'yla son zamanlarda uzun uzun sohbet edememiş olmamız çok yazık." Viktor'a dönüyorum. "Artık içeri girebilir miyiz?" Mikhail'e bakıyorum. "Yani 'benimle uğraşsın' diye mi?" Ses tonuma olabildiğince alaycı bir ifade katıyorum.

Viktor bana zarar vermedi ve vermeyeceğine inanmaya başlıyorum.

"Çocuklar." Genç olan, bana *ilaç* veren pislik, dışarıdaki merdivenlerde duruyor. "Az önce bir telefon geldi. *Ledyanoye Bratstvo*'nun kaptanını rehin aldık."

"Nerede?"

"The Ironworks."

Viktor'un elinin kolumu sıktığını hissediyorum. "Giyiniyorsun, sonra benimle geliyorsun. Bunu görmeni istiyorum. Her saniyesini."

Ben Viktor'a bakarken onlar harekete geçiyor. Mikhail Rusça bir şeyler sipariş ediyor ve belli ki kızgın, Nikko telefonuyla meşgul ve diğer adam da muhtemelen ölmek istemediği için gitmiş ve Viktor benimle aynı havayı solursa onu öldürebilir.

Bunun beni biraz memnun ettiğini itiraf yalan söylemiş .

"Giysilere ihtiyacım var," diyorum yutkunarak. Artık yalnız olduğumuza göre, "benimle uğraşma" meselesi beni germeye başlıyor.

Bana, yırtık pırtık kıyafetlerime bakıyor ve sürekli çatık kaşları daha da derinleşiyor.

Benden eve bakıyor ve tekrar geri dönüyor.

"Harper var, Aleksandr'ın karısı. Aria, Mikhail'in. Bir de Polina var, kız kardeşim. Bir şeyler ödünç alabiliriz."

Kendime bakıyorum. "Onlar da benim gibi uzun boylu, kıvrımlı kızlar mı?"

Bakışlarının vücudumda süzülüşü sertçe yutkunmama neden oluyor. Gözleri alev alev yanıyor ve dudaklarını yalıyor. Tek kelime etmiyoruz ama erotik çekimin hissedilir tınısı çok belirgin.

Kahretsin.

Dudaklarını yalıyor. "Kimse senin gibi değil Lydia."

Kalbimin küt küt atmasını görmezden geliyorum. "Daha mı küçükler?" Omuz silkiyor.

Harika. Bir ev dolusu süper modelle evleniyorum. Yaltaklanıyorum.

Viktor elini saçıma uzattı. Bir tutam yüzümün önünden geçerek görüşümü bulanıklaştırıyor. Kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bırak beklesinler."

"Kim?"

Bakışları benimkileri yakıyor. "."

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum.

"Kardeşlerin mi?"

"Rehineler. Kardeşlerim. Tüm günümüzü almamıza gerek yok ama onlar beklerken gidip ihtiyacınız olan şeyleri alabiliriz." Elime neredeyse gelişigüzel uzanıyor. Ellerimiz birbirine değdiğinde aramızda bir elektrik titreşimi oluşuyor. "Ben de seninle geleceğim."

"bir mağazaya giremem." Başımı salladım. Annem beni daha iyi yetiştirdi.

"O zaman seni eve bırakayım. Annenin evi buradan otuz dakika uzaklıkta."

Gözlerimi kaçırıyorum, garip bir şekilde duygulanıyorum. Annem yeterince iyi biri ama onunla yıllardır yakın değiliz. Babam beni kanatları altına alan kişiydi, tüm iyi niyetine rağmen. Sanırım beni hiç sahip olamadığı oğlu olarak görüyordu.

"Artık orada bana ait hiçbir şey yok." Uzun zamandır yok.

Çenesini sıvazlayarak bana bakıyor. "Polina'ya sorabilirim... En yakını o ve bir şeyler en hızlısı o olur. Bir de onu deneyeyim." Telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

Bir dakika sonra başını sallar. "Bu işe yaramayacak. Dışarıda ve bir saat daha eve gelmeyecek."

Kendime bakıyorum. Sadece ilk gittiğimiz yerde aptal gibi görünmem gerekiyor. Ondan sonra çekecek bir şey bulmak benim için yeterince kolay olmalı.

"Benim ceketimi giy," diyor, aynı anda ben de "Senin bir şeyini giyebilirim," diyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve o başını sallıyor. "Karar verildi o zaman. Al bakalım." Deri ceketini tek bir hareketle çıkarıyor ve bana uzatıyor. Ceketini bana öylece uzatmıyor, bir beyefendinin bir kadına yapacağı gibi tutuyor. Kollarımı kolların içine sokabilmem için yukarı kaldırıyor.

Sıcak ve deri, karla kaplı dağlar ve ateşin dumanlı, odunsu kokusu gibi kokuyor. İçime çektiğimi görmesin diye arkamı dönüyorum.

Ondan etkilenmeme izin vermek çok yanlış geliyor ama ben bir robot değilim.

Ve o benim kocam olacak. Bunun ne anlama geleceğine odaklanmama izin vermedim.

Arabaya kadar onunla yan yana yürüdüm. Hiç konuşmadan kapıyı benim için açtı.

Aklımda o kadar çok soru var ki nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Viktor beni korkutsa da ve henüz yarısını bile görmediğimi hissetsem de, onunla diğerlerine göre biraz daha rahat hissetmeye başladım.

Bir alışveriş merkezinin hemen dışında bir park yerine çekene kadar sessizce yol alıyoruz. "Bu yerlerden herhangi biri iyi görünüyor mu?" Birkaç butiği işaret ediyor. "Buranın sahibi olan birini tanıyoruz."

Büyük bir vitrinde yüksek topuklu ayakkabılar ve çantalar olan bir yeri işaret ediyor. Bu şey çok pahalı. Ailemin durumu iyiydi ama tanıdığım bazı aileler gibi değildi. Daha da önemlisi, bağımsızdım ve çok uzun zamandır onların parasını almadım. Çenemi dışarı çıkardım.

"İyi görünüyor, ama sana geri ödeyeceğim. Şu anda üzerimde para olmaması, hiç param olmadığı anlamına gelmez."

"Cehennem gibi, bana geri ödeyeceksin," diyor başını sallayarak. Arabayı açıyor ve yanıma geliyor, ama o benim için bunu yapmanın tatminini yaşayamadan ben hemen açıyorum. Ona hâlâ güvenmiyorum.

Arabadan hızla inip onunla birlikte küçük butiğe doğru yürüyorum. Giyindikten sonra olacaklar konusunda gerginim ve bu kısmın bir an önce bitmesini istiyorum.

Onunla birlikte bir butiğe girmek biraz garip hissettiriyor. O böyle bir yere uygun bir tip değil. Bir kadınla butik alışverişine çıkan erkekler güzel ve zarif, bakımlı ve kabuklu olmalıdır. O kadar iri ki kapıdan geçmek için eğilmesi gerekiyor. Saat beş yönündeki gölgesi şimdiden çenesini gölgeliyor ve biz içeri girdiğimizde, arabasında bebeği olan bir kadın keskin bir nefes alıyor ve arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor.

Evet, o kadar korkutucu.

"Bay Romanov." Büyükanmem olabilecek uzun boylu, yaşlı bir kadın gümüş stilettolar üzerinde bize yaklaşıyor. Saçları son moda ve kısa, biraz da dikenli; kolsuz bluzunun ve kalem eteğinin keskin lacivertini vurgulayan pırlanta küpeler takıyor. "Rosa seni beklememi söyledi. Zamanınızın kısıtlı olduğunu bildiğimden, bu duruma uygun olabilecek birkaç kıyafet çıkarmamın sakıncası yoktur umarım." Bana elini uzattı. "Benim adım Opal. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Onun sıcak, kendinden emin elini tutuyorum ve jestine karşılık veriyorum. "Ben Lydia."

"Tanıştığımıza memnun oldum Lydia," diyor büyük bir zarafetle, sanki İngiltere Kraliçesiymişim ve lüks butiğine bir erkeğin yıpranmış deri ceketıyla örtülmüş yırtık pırtık bir elbiseyle girmemişim gibi.

"Rosa bir aile dostu," diyor Viktor alçak sesle. Elini belime koyuyor ve bana dükkânın arka tarafına kadar eşlik ediyor. "Dükkânın sahibi ve bizim arkadaşımız. Ona mesaj attım. Boston'da ama Opal'ın sana iyi bakacağını söyledi."

Başımı sallayarak kendime eşlik edilmesine izin veriyorum, butiği ve sahip oldukları kıyafet türlerini hızlıca gözden geçirirken.

Sofistike ve rahatlık kokan, güzelce hazırlanmış giysi raflarıyla dolu. Şık ve zamansızdırlar, yumuşak, yüksek

kaliteli kumaşlar ve bir dizi toprak ve nötr tonlar. Bunlar, sıksa mankenler için tasarlanmış fabrika yapımı veya hızlı moda değil, gerçek kadınlar için yapılmış abartısız lüksü ima eden giysilerdir.

Tam bana göre bir yer.

Arka taraftaki soyunma odaları geniş ve özeldir. Kahve makinesi ve fincanların bulunduğu küçük bir alan ve soğutulmuş içeceklerin bulunduğu bir içecek dolabı var. Viktor hiç konuşmadan içeri uzanıyor ve iki şişe su çıkarıyor. Bana uzatmadan önce şişenin kapağını çeviriyor. "İç bakalım."

"Şarap yok mu? Hayal kırıklığına uğradım."

Sadece gözlerini bana dikiyor. Aptal değilim, o yüzden içiyorum. İhtiyacım olacak.

"Lütfen başka ne isterseniz onu seçin," diyor Opal. "Kıyafetlerimizin lüks, konfor ve çok yönlülüğün doğal bir karışımı olduğunu, farklı beden ve stillere sahip olduğunu göreceksiniz. Sizi yalnız bırakayım ve yardımcı olabileceğim bir şey olursa hemen bu kapının dışında olacağım."

Farklı bedenler dediğinde yanaklarım kızarıyor.

Büyük bedenlerimiz var.

İç çekiyorum. İyi. Benim için yapılmamış şeyin içine sıkışmaya çalışmama gerek yok.

Viktor'a bakıyorum, soyunma odasından çıkmasını bekliyorum. "Eee?"

Omuz silkerek söylüyorum. "Bunları deneyeyim mi, ne yapayım?"

"Elbette," diyor, köşedeki sağlam sandalyeye kıvrılırken gözlerindeki meydan okumayla bakışlarımı tutuyor. İkiye ayrılmasını bekler gibiyim. Bir çocuk için yapılmış bir sandalyeye sığmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Viktor."

"Mmm?" Şişedeki suyu parlatıyor. Aklımı kaçırmış olmalıyım çünkü adem elmasının sallanışı ve küçük şişeyi cüceleştiren kocaman elinin görüntüsü o kadar *erkeksi* ki...

Başka tarafa bakıyorum.

"Seni burada istemiyorum."

Su şişesini küçük bir çöp sepetine atmadan önce kırma sesini duyunca sığıyorum.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diyor, gözleri bir kış günündeki fırtına bulutları kadar karanlık. "Sana karşı hoşgörölü davrandım Lydia. Sana çok fazla özgürlük verdim. Ne yazık ki, evimizde yangın çıkararak mahremiyet ayrıcalığını kaybettin."

Benim evim değil.

Bizim evimiz.

Kelimelerini bilinçli seçmiş.

"Beni giyinirken izlemen uygun değil."

"Uzaklaşmamın uygun olmayacağını açıkça belirttiniz." İri kollarını göğsünde kavuşturuyor, pazuları şişiyor. "Zamanımızı boşa harcıyoruz ve bu anlamsız. Biz evleniyoruz."

"Tanrı aşkına," diye küfrediyorum. "*Peki.*"

Ceketini silkip çıkarıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde ona fırlatıyorum. Ceketini havada yakalıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan omuzlarını silkiyor. Yutkunuyorum ve aynaya dönüyorum.

Bu yerlerden nefret ediyorum. Parlak ışıklar altındaki ayna üstüne ayna, her kusuru, tümsek ve yumruyu vurguluyor gibi görünüyor. Gözlerimi kaçırıp bir kot pantolon ve bir çift siyah tayta . Siyah bağışlayıcıdır.

"O da neydi?"

Şaşkınlıkla dönüp ona bakıyorum.

"Ne?"

"Yaptığın o surat. Aynaya baktın ve bir surat yaptın, sonra da dönüp gittin."

"Öyle mi yaptım?"

Boktan kıyafetlerimi çıkarmaya ve önünde sadece iç çamaşırlarımla dururken ona bakmamaya odaklandım.

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de hiç tanımadığım bir adamın önünde soyunmaktan rahatsız oluyordumdur?"

"Mmm."

Bunu yemiyor.

Giysilerimin geri kalanını çıkarıp bir yığının içine atıyorum. Onları dışarı atmamız gerekecek. Yüzümü ona dönüyorum. Kontrolü bir nebze de olsa geri almak istiyorum ve belki de onun karşısında sadece külot ve kocaman göğüslerimin altında boktan bir push-up sütyenle durmak bunun bir yoludur.

Yanılmıyorum.

Kasıtlı olarak eğilip yerden bir askı alıyorum. Başımı kaldırdığımda bakışları ısınmış, gözleri yarı kapalı ve boynuna doğru yayılan bir renk cümbüşü zaten sert olan yüz hatlarını koyulaştırıyor. Çenesi sıkılıyor, kontrolünü kaybettiğine dair ince bir ipucu ve nefes alış veriş biraz daha ağırlaşıyor. Etrafındaki hava yüklü gibi görünüyor. Yer değiştiriyor, iri elleri dirseklerinin üzerinde bükülmüş, soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor gibi görünüyor.

Kalp atışlarım hızlandı.

İşe yaradı.

Çiğ, engelsiz bir arzuyla bana sabitlenmiş bakışlarının sıcaklığı altında solmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Çok güzelsin. Şimdi bizi olduğumuzdan daha da geç yapacak bir şey yapmadan önce şunları giy."

Aman Tanrım. Neden bir parçam bunu yapmasını istiyor? Neden bir parçam *ister misin?*

Kot pantolonun içine giriyorum, aynaya dönüyorum ve düğmelerini iliklemeye çalışıyorum. Çok dar. Karnım şişiyor ve düğme kopmuyor.

Mahcup bir şekilde arkamı dönüyorum ve onlardan uzaklaşıyorum.

Beni sessizce izliyor.

İkinci bir çifte uzandım ve aynı şey oldu.

"Siktir et onları. Taytlar," diye homurdanıyor ve bana siyah taytları uzatıyor.
"Zamanımız kalmadı. Deneyeceğin şeyi ben seçerim."

Bunun nasıl daha hızlı seçim yapmamızı sağlayacağından emin değilim ama olsun. Kotları bir yığının içine atıyorum ve taytların içine giriyorum. Yumuşak ve lüksler ve sanki benim için yaratılmışlar gibi üzerime oturuyorlar.

"Pekala, bu konuda sana hak veriyorum," diyorum hışımla. "Ama tozlukların içine etmek zordur."

"Polina öyle demiyor."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdığında üstüme uzanıyorum. Isırılmış gibi geri çekildim, çenem çözüldü.

"Ne dedim ben? Sana onları seçeceğimi söyledim. Kendine gel."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan öyle bir şey çıkmıyor. "Polina kim demiştin?"

Kıskandım mı?

"Kız kardeşim. Tayt gibi şeyler konusunda çok titizdir. Birkaç hafta önce bu konuda atıp tuttu." Taytla eşleştirmem için koyu, kiremit rengi bir bluz seçiyor. Uzun kollu, şık bir bluz ve göğsümü vurgulayan derin yırtmacı olmasa neredeyse muhafazakâr sayılabilirdi. Kumaşı kalın ama biraz esneme payı var.

Üstüme kayıyorum ve kendimi kontrol ederek bir o yana bir bu yana dönüyorum.
"Kahretsin, seksi görünüyorum. CEO kadar seksi."

Vay canına.

Viktor başını sallar, gözleri hâlâ yoğun ve ateşlidir. Onaylıyor. "Bu görür."

"Daha iyi olur. Bunlardan daha çok alacağız." Tepkisini izliyorum.

"Buna ben karar vereceğim. Siz taleplerinizi iletebilirsiniz, ancak satın alma işlemlerini ben halledeceğim."

Telefonu çaldığında ellerim kalçamda alay ediyorum. Bu bana Timur'un telefonumu pencereden attığını ve yeni bir telefona ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Bunu neden *yaptı* ki?

Bana kaşlarını çattı. "Bazı isteklerde bulunabilirsin ama son sözü ben söylerim."

"Ne bu, 1920'ler mi? Bir Pall Mall yakıp topuklu ayakkabı mı giysem? *Efendim?*"

Viktor soyunma odasının küçük iç kısmında bana bir adım daha yaklaşıyor. Gördüklerimin çoğundan daha geniş olmasına rağmen, o bir ayı boyutunda ve ben de peri değilim, bu yüzden tam olarak kıpırdama alanı yok.

"Sigarayı atlayacağız, ama topuklu ayakkabı? Evet. Onları da listeye ekleyeceğim." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "*Sadece* bu topukluları giyebilir ve bunu tekrarlayabilirsiniz *efendim*."

Gawwd.

Saatine bir göz atar. "Ama şimdi olmaz. Gitmemiz gerek. Kıyafetleri giy." etiketleri çıkarıyor ve telefonuna cevap veriyor. "Yola çıkıyoruz."

CH6PHER NINE

Dokuz yıl önce

Viktor

"O kendi gücünü BİLMİYOR Stanislav," dedi annem, iki elini önünde tutarken sesi titriyordu. "Beni dinle. *O kendi gücünü bilmiyor.*"

Babamın üzerinde pijama altları vardı, bornozu beline dolanmıştı. Görünümü tamamlamak için tek ihtiyacı olan bir pipoydu. Bu, polisle buluşmak için uykusundan sürüklenen bir adamdı. Bir yıl daha. Tek ihtiyacım olan bir yıl daha, sonra yasal bir yetişkin olacaktım. Olduğum an, gitmiş olacaktım.

Yanıp sönen ışıklar kayboldu.

"Hep bu bahaneyi kullandı," diye alay etti babam. "Gücünü yıllardır biliyor."

"Bu bir bahane değil!" diye yalvardı annem. "Beni dinle!"

Bir sandalyede oturmuş, şöminenin boş duvarına bakıyordum. İçinde hiç ateş yakmazdık çünkü babam bundan hoşlanmazdı. Onun da sıcaklıktan düşünmek istiyordum. Babamın gözleri benimkilere kilitlendi, yumruklarını iki yanında sıkarken boyun damarları şişti. Bana zarar vermek istiyordu ama son seferinde darbelerini savuşturmuştum.

Şimdi temkinliydi.

Onun yerine beni yemledi. Bana baktı, gözleri küçümsemeyle doluydu. "Şimdi ne oldu? Konuşurken biri sözünü mü kesti? Biri senin park yerini mi aldı? Biri hoşlandığın bir kıızı mı öptü?"

Yumruklarımı sıktım ve sessiz kaldım. Beni yemliyordu. Şiddetimin önemsiz olmadığını biliyordu. Gerçek şu ki, işine geldiğinde beni kullanıyor, kendi acımasız yöntemlerini meşrulaştırıyordu. Ben onun gizli silahıydım.

Cevap vermedim çünkü istediği şey buydu, kavga. Eğer beni sinirlendirebilirse, bana vurabilirdi. Tepki verdiğimde cezayı haklı çıkarmak kolaydı. Sessiz kaldığımda ise daha zordu. Ondan uzağa baktım, gözlerim soğuk şöminenin üzerindeydi.

"Stanislav," dedi annem, yalvaran bir sesle.

"Cevap ver bana!" diye kükredi babam. Ayak sesleri gürleyerek yaklaştı. Kardeşlerim Mikhail ve Nikko olanları duymuştu. Merdivenlerde saklandıklarını, savunmaya hazır olduklarını görebiliyordum. Kalbim göğsümde kabardı. Gerekirse beni savunmaya hazırdılar ama önemsiz bir şey için birbirimizi savunduğumuzda işlerin ne kadar karmaşıklaştığını hepimiz biliyorduk. Yine de arkamı kolladılar.

Ama onlara ihtiyacım yoktu. Bugün yaptığım şeyle tamamen huzurluydum.

Lydia'ya zarar veren gençlerden intikam aldım. Kesinlikle hiç pişmanlık duymadım. Bunu başlatan kişi listemdeki sadece ilk kişiydi. Haber çoktan yayılmıştı, okuldaki gençler arasında fısıltılar dolaşıyordu ve hatta yerel kilisedeki söylentiler bile.

Bazıları bana şeytan dedi, diğerleri intikam meleği, adaletin habercisi. Ben bunu benimsedim. Kötülüğü ortadan kaldıracaktım.

"Hayatımdan çık," dedi babam, sesi öfkeyle titriyordu. "Sen bir lanetten başka bir şey değilsin. Beni cezalandıran bir bela."

Bir lanet.

Bir bela.

Cevap vermedim.

"Cevap ver bana!" diye gürledi.

Babam bana doğru bir adım attı ve annem onun önüne geçti. "Hayır! Artık yok," dedi sesi çatlayarak. Daha geçen ay, bir narsist tarafından kolayca çarpıtılabilecek önemsiz bir yanlış anlama yüzünden Aleksandr'ı kırık bir çeneyle hastanelik etmişti.

Bu kez annemin gözlerindeki kararlılığı gördüm.

Onu suçlamadım. Kararlı bir kadın olan annem o kadar zayıflamıştı ki ne zaman müdahale edeceğini dikkatle seçmesi gerekiyordu. Eğer yapmazsa, bu ona geri dönecek ve geri kalanımız acı çekecekti.

"Çekil yolumdan," diye alay etti.

Başını salladı ve saçları, onları bir arada tutan tokadan düştü. Yerde dururken çıplak, ince omuzlarının üzerine döküldü.

"Çekil."

Babam ona vurmak için elini kaldırdı.

Ayağa fırladım ve gömleğinin önünü tuttum. Onu soğuk, boş şöminenin içine fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Babamın gözleri korkuyla büyüdü. Onu yere düşürdüm. Geri çekildi, sersemlemişti.

Farkına vardığımda karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum: Korkulması gereken biriydim. Cüssem insanları korkutuyordu.

İçimi gurur ve hüznün karışımı bir duyguyla doldurdu. Nedenini tam olarak anlayamadım.

"Seninle işim bitti," diye tükürdü babam, sesi küçümsemeyle doluydu. "Sen benim için öldün. Bırak da seninle Kolya ilgilensin."

Kanım damarlarımda çarparken bile rahatlama ve üzüntü iç içe geçti ve elimi ve bu ailedeki konumumu kaybetmeden ona sadece bir kez vurabilmeyi diledim.

Babamın reddi canımı yaktı, ama değişimi memnuniyetle karşıladım. Bu artık benim yolumdu, gururla ve kararlılıkla yürüyeceğim bir yol.

CH6PHER HEN

Viktor

Birkaç poşetle dükkândan çıktık. Yolcu koltuğunda yanımda oturuyor, saçlarına bir tür sihir yapıyor ve kasada bulduğu dudak parlatıcısını sürüyor.

"Kardeşlerine ne oldu?" diye soruyor. Onu gitmek üzere olduğum yere götürmek istemiyorum. Ama görmesi gerekiyor. Bilmesi gerekiyor.

"Güvenli yerlerimizden biri olan gözlerden uzak bir depo var. Oraya sadece aileler girebilir. Sessiz ve gözden uzak bir yere ihtiyacımız var."

Başını sallayarak pencereden dışarı bakıyor. "Peki ben neden seninle geliyorum?" "Çünkü sana evde güvenemiyorum."

Bizi depoya götüren çıkışa girdiğimizde arabalar yanımızdan hızla geçiyor. "Yani gittiğin her yerde sana eşlik edeceğim, öyle mi? Büyük planın bu mu?"

"Sana terbiyeli olmayı öğretene kadar." Gerçek şu ki, evlendiğimizde şu an olduğundan çok daha güvende olacak. *Ledyanoye Bratstvo* onun üzerinde daha az hak iddia edecek ve rakiplerimiz bile onun yasak bölge olduğunu bilecek.

"Süresiz olarak mı?"

"Evet, Lydia. Süresiz olarak."

Uzun tırnaklarını gösterge paneline vuruyor. "Bir telefona ihtiyacım var

Viktor." "Biliyorum. Hallediyorum."

Sessizce sürüyoruz. Sadece birkaç dakika uzaktayız. "Ya

sana bir daha kaçmayacağıma söz verirsem?"

Başımı salladım. "Konuşmak ucuzdur. Bana ne söylediğin umurumda değil. Bir yere gitmeyeceğini bilene kadar peşini bırakmayacağım."

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor ve nefesinin altında küfrediyor.

"Sen lanet bir yalancısın," diyor sonunda. "Bunu , değil mi?"

Ben yalancı değilim. Acıtsa bile doğruyu söylerim. Beni tuzağa düşürüyor, kontrolü bir nebze olsun geri almaya çalışıyor - beni sarsmak için son bir çaba.

Yem olmayacağım.

". O zaman neden bana neden yalancı olduğumu düşündüğünü söylemiyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla titriyor, bir an için afallıyor. Yer değiştiriyor, kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturuyor. Aramızdaki hava gerginlik, söylenmemiş sözler ve çözülmemiş öfkeyle dolu.

"Bana zarar vermeyeceğini söyleyip duruyorsun. Beni tanıdığını ima edip duruyorsun. Ama beni *gerçekten* tanısaydın, benim gibi birini incitmenin bir numaralı yolunun onu kontrol etmeye çalışmak olduğunu bilirdin."

Ah. İyi oynadın. Ama hala bulmacanın bir parçası eksik.

"Mmm. Birisi kendisini tehlikeye atabilecek seçimler yaptığında, bazen tek seçenek kontrol uygulayarak güvenliğini sağlamaktır. Bunu bilmen gerekir." Otoyoldan çıkıp depoya doğru hızlı bir dönüş yaparken ona yan gözle bakıyorum. "Ailen seni bu yüzden yatılı okula gönderdi, değil mi?"

Onu yatılı okula gönderdiler çünkü kendisi ve akranları için tehlike arz ediyordu. İhtiyacı olan rehberliği ve gözetimi sağlamak amacıyla onu katı kuralları ve otoriter bir yapısı olan bir yere gönderdiler. Meydan okumayı kontrol etmeye yönelik çoğu girişim gibi, bu da işe yaramadı.

"Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun," diye öfkелendi.

"Sakin olun. Bu konuşmaya daha sonra devam edeceğiz. Şimdilik yapmamız gereken bir iş var."

Gözlerden uzak depo kasvetli ve karanlık. Burada sadece bir araba daha var, Mikhail'inki. Nikko, Mikhail ve Lev'in içeride bizi beklediğini biliyorum.

Yapmak zorunda kalacağım şeyi görmesini istemiyorum ama başka seçeneğim yok. İlerlemenin tek yolu bundan geçiyor.

Ağır demir kapıyı ve loş ortamı görünce tereddüt ediyor.

"Ya burada kalacağıma söz verirsem? Kapıları kilitleyebilirsin ya da... ya da başka bir şey."

Başımı salladım. "Hayır. Bu riski almayacağım ve burada neyin tehlikede olduğunu bilmeni istiyorum." Kapıya vardığımızda ona dönüyorum ve ellerimi her iki omzuna koyuyorum. Başparmaklarımla onlara masaj yapıyorum ve bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. "Bu adamların elinde sahip olmamız gereken bilgiler var. Bunu isteyerek vermeyeceklerdir. Hatta bunu yapmadan önce ölmeye bile razı olabilirler. Ama onu almalıyız. Annenin hayatı tehlikede, seninki de öyle. Ne yapmayı planladıklarını öğrenmeliyiz. Bu durumun ciddiyetini anlamanı istiyorum. Henüz kabul etmek istemiyorsun ama Timur Yudin seni öldürmeye niyetli kötü bir adam. O henüz elimizde değil ve elimize geçene kadar da hiçbir şeyden çekinmeyeceğiz."

Kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor ve Lydia'nın nefesi kesiliyor. İçgüdüsel olarak onun eline uzandım. Benimkinde küçük ve sıcak bir his uyandırıyor ve kalbim göğsümde kabarıyor.

Bedeli ne olursa olsun onu koruyacağım. Risk ne olursa olsun.

Neler olup bittiğini hızlıca gözlemlemek için bir dakikamı ayırıyorum. Mikhail odanın köşesinde, elleri kalçalarında duruyor. Elleri ve ağızları bağlanmış birkaç adam katlanır sandalyelerde oturuyor, belli ki kanlar içinde ve dövülmüşler. Nikko'nun üzerinde tişörtten başka bir şey yoktur. Saçları terden kayganlaşmış ve yumrukları kanla kaplanmış. Lev adamlardan birinin önünde durmuş, ilgisiz bir şekilde onlara bakmaktadır. Kalın yumruklarının arasında bir beyzbol sopası tutmaktadır.

Lydia nefesini tutuyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor. "*Viktor*."

Elini sıktım. "İyi olacaksın. Sen güçlü bir kadınsın. Onların kim olduğunu unutma. Onlar senin lanet ayakkabının altına bile layık olmayan bok parçaları."

Gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ."

"Burada. Burada kalmanı istiyorum. Beni boktan şeyler yaparken göreceksin Lydia ve ben de aksini iddia etmeyeceğim. Burada kalacaksın. Beni izleyeceksin ve gayet iyi hayatta kalacaksın." Başını salladı. Daha da yaklaşıyorum. "Seni Petr Ivanov büyüttü. Hiçbir kadının görmemesi gereken şeylere tanık oldun." Gördüğünü biliyorum. Bir kısmında ben de oradaydım ama o henüz bunu bilmiyor. "Ve işte buradasın. Güçlüsün. Sen hayatta kalansın Lydia. Hayatta kalan birisin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

". " Eğildim ve yanağından öptüm. Teninin tenime dokunuşu içimde bir ateş yakıyor. Öfke damarlarımda erimiş ateş gibi dolaşüyor. Bu orospu çocuklarını öldüreğim ve o da beni izleyecek.

Güvertedeyim.

Dönüyorum ve kapıyı içeriden kilitliyorum, durumun sınırlılığını ve ciddiyetini vurguluyorum. Dönüp onlarla yüzleşiyorum.

"Ne bulduk?"

"Kesinlikle *hiçbir şey*," diyor Nikko.

"Tam olarak doğru değil," diye yanıtlıyor Lev başını sallayarak. Çenesini ortadakine doğru salladı. "*Bunun* Lydia'ya karşı bir ilgisi var. Onu takip ettiğine dair video kanıtlarım var. Hatta ikisinin çektiği videoları bile buldum-"

"*Dur.*" Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça dışarı veriyorum. O ve Timur'un Yudin'i birlikte becermesi hakkında konuşmama gerek yok. Nefes alışım ağırlaştı, öfkem düşük bir seviyede. "Bana onun lanet bir sürüngen olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ohhh, evet," diyor Lev, çenesi gergin. Benim için bu adamın ağzını burnunu kırmak istediğini söyleyebilirim ama yapmayacak. Bu işi bana bırakacak. "Onu videoya mastürbasyon yaparken yakaladım."

Lanet olası pislik.

Adamların önünde duruyorum, bakışlarım sırayla her birini değerlendiriyor. İçlerinden biri çoktan yıkılmış, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu ve ben henüz ona elimi bile sürmemiştim. Lev ve Nikko'nun yaptıkları sadece bir başlangıçtı - fırtına öncesi azarlama. Korkuları aşikâr. Bunun onların son oyunu olduğunu ve işbirliği yapmazlarsa burada öleceklerini anlıyorlar.

Bir adım öne çıktım. "Yani davan için ölmeye hazır mısınız?" Çenemi sıvazlayarak soruyorum. "İşbirliği yapmazsan bir daha asla gün yüzü göremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Yanıt yok.

Yavaşça en korkmuş görününe doğru yürüyorum. Eğiliyorum ve işbirliği yapmazsa ona yapacağım her şeyi kulağına fısıldıyorum, tam burada, hemen şimdi. Gözlerini kapatıyor ve gözyaşları dökülüyor.

Ben etkilenmedim, ama Mikhail bunu eve götürmek istiyor.

"Unutma, onu yok edecek adama sadıklar Viktor. Kim olduklarını unutma."

Kardeşlerim cezalandırdığım adamların ahlaksızlığını hatırlatarak beni *cesaretlendirmeyi* severler. Yardımcı oluyor.

Uzanıp önümdeki adamın çenesini kavırıyorum. Dehşete düşmüştü ama umurumda değildi.

Lev'e parmaklarımı şıklatıyorum, o da bana beyzbol sopasını uzatıyor.

"Yavaş başlayacağız. Bana liderinizin nerede olduğunu söyleyin yoksa bu beyzbol sopasıyla iki dizinizi de kırarım. Anlaşıldı mı?"

Başını iki sallıyor. "Bunu yapamam. Bilmiyorum!" "O biliyor," diye

homurdanıyor Nikko. "Yalan söylüyor."

Sopayı sert bir vuruşla bir diz kapağıma indiriyorum. Kemik çatırdıyor. Çığlık atıyor, merhamet için yalvarıyor ama burada merhamet bulamayacak. Lydia bir çığlığı bastırıyor.

Aferin kızıma.

Diğer adam, Lydia'yı kirleten orospu çocuğu, özel muamele görecektir. Bana meydan okurcasına bakıyor, ona dokunmam için bana meydan okuyor.

"Söyle bana. Nerede o?"

Yanındaki adam ona Rusça küfrederek emirlerine karşı gelmeye cesaretlendiriyor. Eğer bir şey ifşa ederse cehennemde yanacağını ve ailesinin acımasız, vahşi bir ölüme maruz kalacağını vaat eder.

Ama bu bir blöf. İkisi de bir daha buradan ayrılmayacak.

"Bana yalan söylemenin ciddiyetini anlıyor musun?" Sesim sessiz depoda alçak bir gümbürtüye dönüşerek soruyorum. Onun dikkatini çekiyorum. "Sadece uyarıyla başlayan yavaş, dayanılmaz bir acı hayal et. Kırık dizkapakları. Gerçekleri tartışalım beyler. İnsan vücudu acıya dayanma kapasitesi açısından bir şaheserdir. Örneğin, kırık diz kapağınızı ele alalım. Sadece kırık kemik değil, değil mi?" Sopanın ucuyla diz kapağına vuruyorum ve sesi kadar çığlık atıyor. "Acı, acı ölçeğinde yaklaşık dokuz. Şoka neden olacak ve hatta görüşünü bulanıklaştıracak kadar şiddetli."

Ona doğru eğilerek bunu gerçekten anlamasına izin veriyorum. Bazen işkence ve acı tehdidi, acımasız bir dayanın etkisini artırır. "Ama asıl ıstırap bundan sonra gelir. Her hareketin bacağınızda dayanılmaz bir acıya yol . Bir öksürük ya da ağırlık değişimi gibi basit bir hareketin nasıl dayanılmaz hale geldiği." Daha dik duruyorum. "Ve ikincisini de kırmak üzereyim. Bu yüzden bir sonraki sözlerinizi çok dikkatli düşünmenizi tavsiye ederim. Ben seni şeritler halinde kesip kanını akıtana kadar bayılacak kadar acı çekmeye değer mi?"

Bu katta mı? Burayı bilinçli olarak seçtiğimizi biliyorsunuz çünkü kanı temizlemek ve her türlü gürültüyü bastırmak çok kolay."

Avucuma sopayla vuruyorum. Lev beni izliyor. Nikko'nun gözleri bir milyon güneşin sıcaklığıyla düşmanlarımızın gözlerini yakıyor. Mikhail tüm bu olanları kayıtsızca izliyor. Lydia bir heykel gibi.

Sopayı avucuma vurup yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Bağlanan adam .

"Tamam o zaman." Sopayı kaldırıp geri çekiliyorum.

"Tamam!" diye bağıyor. "Tamam, tamam, sana söyleyeceğim! *Tanrım!*"

Sopayı yere bıraktım ve ona baktım. Nikko'ya başımı salladım.

"Aleks telefonda mı?"

"Buradayım," diyor Aleks. Nikko başını sallar.

Hainin yanındaki adam sandalyesini sallıyor ve hain kardeşine ulaşmak için elinden geleni yapıyor. Kıvrım kıvrım kıvranıyor ve ona Rusça bağıyor.

"Manhattan!" Ağlayarak söylüyor. "Midnight Wharf'ta." "Anladın mı?" Aleks'e sordum.

"Evet. Nerede olduğunu biliyorum. Doğu Nehri üzerinde özel bir liman."

Diğeri ağzından tükürükler saçarak küfrediyor. Nikko'ya başımı salladım. "Ona ödülünü ver."

Nikko silahı adamın şakağına dayar ve tetiği çeker. Adam bağlandığı yere yığılır.

Arkadaşı gözlerime bakıyor, kayıtsız. Ben

Mikhail'e bakıyorum.

"Fikrimi değiştirdim. Ona ne yapacağımı görmesini istemiyorum." Dokunuşumdan geri çekilmesini istemiyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi yeniden yaşamasını.

Mikhail başını sallar. "Seni bırakalım, kardeşim."

"Viktor," diyor Lydia, sesi boğuklaşarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sen hâlâ *bir insansın*. Sadece... sadece çabucak bitir."

Gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben oraya giderim. Onu dışarı çıkar, kardeşim."

Gözleri sulanıyor ve nedense ağlayacakmış gibi görünüyor. Anlamıyorum.

Ona doğru yürüyorum ve parmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Parmağımı geri çekiyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış. "Neden gitmek istemiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Bilmiyorum ama kalmak zorundayım."

Sikeyim.

Beni gördüğünde bir canavar görmesini istemiyorum. Ama isteğini yerine getirmek zorundayım.

"Pekâlâ. Buna izin vereceğim. Ama sen arkamda kal," diye kabul ediyorum, sesimde ağır bir isteksizlik var.

Mikhail kenara çekilirken Lydia derin, ürpertici bir nefes alır ve tanık olmak üzere olduğu şiddete karşı kendini çelikleştirir.

Ve orada... karanlık, soğuk depoda gözleri gözlerime bakarken, kim olduğumdan ve ne yaptığımdan uzaklaşmamaya ya da kendini korumaya kararlıyken aramızda bir şeyler değişiyor. Onun kim olduğunu biliyorum. Onun şeytanlarını gördüm. Savaştığı karanlığı ve zevk aldığı karanlığı biliyorum.

Benimkini görmek üzere.

Önümüzde bağlı duran, kaderi yaptığı şeyle mühürlenmiş adama dönüyorum. Beyzbol sopasını tüm gücümle duvara vuruyorum. Parçalara ayrılıyor. Bundan sonra yapacağım şey için silaha ihtiyacım olmayacak.

Ellerimi esnetiyorum.

Lydia irkilmiyor.

"Arkama geç."

CH6PHER ELEVEN

Lydia

"HAYIR."

Neden onu bunu yaparken görmek istediğimi bilmiyorum. Sandalyeye bağıladığı o bok parçasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Bu Viktor ve benimle ilgili.

Başını salladığında, içimde bir güç dalgası oluştu. O... kabul etti. Bana izin verecek.

Sertçe yutkunuyorum ve onunla yüzleşiyorum. Bu şiddetle ilgili değil - bu onunla ilgili... izlememe izin verecek kadar bana güvenmesi. Bir su birikintisine dönüşmeyeceğimi ve kendimi kaybetmeyeceğimi bilmek.

Çok fazla korku göstermiyor gibi görünen adama geri dönüyor. Ben olsaydım, kelimenin tam anlamıyla altımı ıslatırdım. Viktor şimdiye kadar şahsen tanıştığım en büyük, en güçlü adam. Vurulup öldürülmesini emretmeden önce başka bir adamın diz kapağını kırdı. Ve şimdi bu pislik benim için bir çeşit sürünge...

Hâlâ nasıl orada oturuyor ve Viktor'a meydan okuyan bir bakışla bakıyor bilmiyorum.

Aklından zoru olmalı çünkü Viktor'un bir beyzbol sopasını sert bir atışla kibrit çöpüne çevirdiğini gören herhangi bir normal insanın yüzünde en ufak bir korku ya da pişmanlık izi olmadan hâlâ orada oturuyor olması mümkün değil.

Viktor yaklaşıyor ve adamı saçından yakalıyor. Tüylerimi diken diken eden vahşi bir çekişle adamın başını geriye doğru çekiyor, boynunu kırıyor ve gözlerinin içine bakıyor.

Bıçakla, kanlı ve acımasız bir şekilde kafa derisini yüzmesini

bekliyorum. "Bana ne yaptığını söyle," diye hırlıyor. tutuyorum.

Kolay değil.

Önümüzdeki adam ona tükürecek kadar küstah. "Yudin bana paylaşacağına söz verdi. Öyle de yaptı. Bana onun fotoğraflarını verdi. Videolarını çekti. Ve onun amını sikmeme izin vermeyi planlıyordu."

Nefesim kesildi ve elimle ağzımı kapattım.

Yapmazdı.

O yapmadı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Viktor adamın kafasını tutar ve onu duvara çarparak yere düşürür. Tutsağı çılgılık atıyor ve sonra ağır bir şekilde yere düşüyor. İnsan bedenini oluşturan uzuvlar, sinirler, kaslar ve kan hücreleri yığınının bir şekilde hem kırılğan ve yumuşak hem de son derece dirençli olması beni hayrete düşürüyor.

Viktor eğilir, sol eliyle adamı gömleğinden tutup kaldırır, sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi ve sağ yumruğunu geri getirir. Yumruk bir yargıcın tokmağı şiddetinde iner.

Burnundan kan fışkırıyor. Kemik kırılıyor. Ona tekrar tekrar vuruyor. Her mide bulandırıcı gümbürtüyle midem bulanıyor.

"Ve sen de kabul . Bunu yapmasına izin verdin."

Adam yere tükürüyor, betona diş, kan ve safra tükürüyor. İstemsiz bir adım geri atıyorum.

"Yaptım çünkü o benim için bir hiç. O bir çuval kemik ve delik. O lanet deliklerden birini kullanacaktım, seni orospu çocuğu-"

Hayatım boyunca kötü şeyler gördüm. Tanıdığım en zalim adamlardan biri olan Petr Ivanov tarafından büyütüldüm. Babamın ve adamlarının neler yapabileceğini gördüm. Ama her nasılsa, Viktor'un yok ettiği adamın yüzüne bakarken, karanlık bir çukura bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Kemik mi? *Delikler* mi? Sanırım kusacağım. İlk defa

Viktor'un ona zarar vermesini *istiyorum*. Viktor onu

tekmeliyor. Onu duvara fırlatıyor.

Loş ışıklı depoda dururken kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyor, nefeslerim sık ve hızlı. Havadaki ağır yağ ve pas kokusu nefes almayı zorlaştırıyor. Yakınlarda bir araba dükkânı olup olmadığını merak ediyorum. Bir öfke ve kas kulesi olan Viktor'un, bana elini sürmeye cüret eden adamı önümde sürükleyerek kendisiyle yüzleştirmesini şaşkınlık ve dehşet içinde izliyorum. Adamın ayakları yere zar zor değiyor, Viktor'un demir pençesi onu tekrar yumruklayabilmek için havada tutarken yüzü korkuyla buruşuyor.

Viktor'un yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş, elmacık kemiğindeki yara izi sert ışık altında belirginleşmiştir. Adamı bir sandalyeye fırlatıyor, tahtanın betona sürtünme sesi mekânda yankılanıyor. İşte o zaman gölgeli bir köşede yılan gibi kıvrılmış ipleri fark ediyorum. Viktor kesin, pratik hareketlerle adamı sandalyeye bağlıyor, iri, nasırlı elleri beni iliklerime kadar ürperten bir verimlilikle hareket ediyor.

Viktor orada olduğumu bile bilmiyor gibi görünüyor. Odağı sadece önündeki adamda, beni tehlikeye atan adamda. Yakınına eğiliyor, varlığı o kadar baskın ki hava onun etrafında yoğunlaşıyor gibi görünüyor.

Aksanı daha ağır. Sinirli.

"Benim olana dokundun," diye tıslıyor Viktor, her kelimesi zehir saçıyor.

Adam inliyor, gözleri etrafta uçuşuyor, kaçacak yer arıyor. Viktor'un doğrulurken izliyorum ve hızlı bir hareketle botundan bir bıçak çıkarıyor. Bıçağın parıltısı uğursuz, arkasındaki niyet daha da uğursuz. İzlerken midem çalkalanıyor, ayaklarım olduğum yere sabitleniyor, hareket edemiyorum, önümde gelişen sahneyi durduramıyorum.

Viktor soğuk metali adamın yanağına dayar, tehdidi açıktır. "Bu, yaptıklarının bedelini öğrenmeden önce göreceğin son yüz," diyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Göğsümde bir rahatlama hissediyorum. Bu şiddeti sona erdirecek mi? Çekip gitmek istiyorum, bundan sonra ne olacaksa olsun.

Gözlerim yaşıyor, çatışmam hissediliyor. Bu adamın cezayı hak ettiğini biliyorum, ama Viktor'un kişileştirdiği vahşet - güç ve acımasızlık -neredeyse ezici.

O benim koruyucum, ancak şu anda, şimdiye kadar yaşadığım tüm karanlık kabusları temsil ediyor.

Viktor dönüp bana bakıyor, gözleri bir an için benimkileri arıyor. Orada bir soru var, onayımı, devam etmek için onayımı isteyen sessiz bir soru. Kalbim sızlıyor, güvenlik arzumu karşımdaki adamdan duyduğum korku arasında gidip geliyor.

Yüreğim burkularak hafifçe başımı sallıyorum, sessizliğim ona beklediği izni veriyor. Viktor'un ifadesi sertleşiyor ve elindeki bıçağı ölümcül bir hassasiyetle hazırlayarak esirine dönüyor.

Adamın boğazından kopan çığlık Viktor'un etkili ve acımasız hareketleriyle kısa kesiliyor. Başımı çeviriyorum, izleyemiyorum, kulaklarım adamın çığlıklarıyla çınlıyor.

Başına geleni hak etmiş olması, bir daha asla nefes alamayacak, bu dünyada asla yürüyemeyecek ve tövbe etme şansı olmayacak bir insan olmadığı anlamına gelmez.

Ceset yere düşer. Kan betona sıçrıyor. Öldürdüğü adamın yüzüne bakmak zorunda değilim ama evlenmek üzere olduğum adamın yüzüne bakmak zorundayım.

Bana dönüyor, yüzü başka bir adamın kanına bulanmış. Bunu daha önce de yaptığını fark ettim çünkü yaptığı işte iyiydi. Becerisi tecrübeyle sabit.

"Dokuzu gitti," diyor alçak bir hırıltıyla çeneme uzanırken, eli sert ve sıcak bir şekilde tenime değiyor. "Bir tane kaldı."

CH6PHER HWELVE

Viktor

Yolculuğun ilk yarısı boyunca sessizlik içinde B6CK HOHE'yi sürdük. Az önce olanların ağırlığı havada asılı kalıyor. Lydia'nın genelde canlı olan gözleri şaşkınlık ve tam olarak çıkaramadığım bir şeyin karışımıyla bulutlanmış. Belki de kabullenme? Bilmiyorum. Ama bunu onun için doğru hale getirmem gerektiğini biliyorum.

"Görebileceğiniz bir doktor var mı?" diye soruyor, sesi ağır sessizliği bozuyor.

"Doktora ihtiyacım yok."

Sağ elime uzanıyor ve nazikçe kucığına koyuyor. Olması gereken bir dayığı attığı için kanlı ve morarmış. Kaçmıyor ya da geri çekilmiyor ve dokunuşundaki o kararlılık beklenmedik bir şekilde beni topraklıyor.

Bugün Lydia, onun önünde boğazını kesmeden önce bir adamı dövmemi izledi. Çok vahşiceydi. Vahşiceydi.

Bu gerekliydi.

Gözlerindeki şoku gördüm ama başka tarafa bakmadı. Neden daha fazla rahatsız olmadı? Neden benden kaçmıyor?

Nefesimi tutarak ona bakıyorum. "Tamam o zaman. Seni kendim temizleyeceğim. Bana ilk yardım çantan olduğunu söyle."

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyorum, terim doğal bir şekilde ağzımdan kaçıyor.

Titriyor ve bana biraz daha yaklaşıyor, bu küçük hareket göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Hiç beklemediğim ve ummadığım bir dayanışma.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, bana dönüyor, gözlerinde belirsizlik var.

"Seni eve götüreceğim. Temizleniriz, yemek yeriz ve uyuruz." Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. "Ve yarın, düğünümüzü planlarız." Elini bırakıp alnıma sürüyorum, damarlarımda hâlâ adrenalin pompalandığını hissediyorum. "Böyle bir geceden sonra, biraz kanamaya ihtiyacım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, sesi yumuşak ama araştırıcı.

Gözlerim yola odaklanmış durumda. "Kavga ettiğimde, o parçamın beni ele geçirmesine izin verdiğimde, onu kapatmak kolay değil. Sanki... tam gaz çalışan bir motorun aniden durması gibi bir şey. Enerji, güç öylece yok olmaz. Aşınması gerekiyor, yoksa beni tüketiyor."

Sertçe yutkunuyor, sözlerimin ağırlığını kavramaya çalışıyor. Bu parçamı kabul etmesi garip bir rahatlama hissi veriyor.

". Peki ne yapman gerekiyor?" diye soruyor, sesi sabit.

"Yavaşça aşağı inmeliyim. Yavaş yavaş inmeliyiz. Bu da fazla konuşmak ya da rutinin dışında bir şey yapmak istemediğim anlamına geliyor. Bu şekilde başa çıkıyorum, her şeyin ortaya dökülmesini engelliyorum."

"Sonradan bakıma ihtiyacın var mı?" diyor, sesinde biraz alaycı bir ton var, havayı yumuşatmaya çalışıyor.

Yumuşakça homurdanıyorum. "Bakım sonrasının ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tamam, , konuyu değiştirme," diyor hızla ayılarak.

Anlayışı içimi ürpertiyor ama devam ediyor. "Tamam Viktor. Anlıyorum. Yoğun bir şeyden sonra yürüyüşe falan çıkmam gerekiyor. Yine de, açık olmak gerekirse, hiç böyle bir şey yapmadım."

Başımı sallıyorum, omuzlarımdaki gerginliğin yavaşça hafiflediğini hissederek arkamı dönmeden önce içimi ısıtan bir şey -minnettarlık, belki- parlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse... şey, ben senin yaptığını hiç yapmadım, ama çok yoğun anlar yaşadım..." Gözlerini kaçırıyor ve bana detay vermiyor ama ben neden çok iyi biliyorum. Tutuklandığını ve ahlaksızlıkları yüzünden yatılı okulda geçirdiği zamanın okuldan çok bir ıslah kampına benzediğini biliyorum.

"Neyin yardımcı olduğunu düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

İç çekiyor. "Sıcak bir duş. Bazen bir içki, ama bu benim en sevmediğim başa yöntemi. Ot." Pencereden dışarı bakıyor, duraklıyor. "Seks. Sen mi?"

Görüşüm bir an , ama omuz silkiyorum. *Seks.*

Siktiğimin seksi.

Açıklığı beni şaşırtıyor ama tam da ihtiyacım olan şey bu. Direksiyonu daha sıkı kavıyorum, bu gece ikimizin de başa çıkmanın yollarını bulacağımızı biliyorum - yavaşça aşağı inmek ve bundan sonra gelecek olanlarla birlikte yüzleşmek için.

"Biraz öyle, bazen de ağırlık kaldırıyorum. Bazen de saatlerce uyumam gerekiyor." Ona seksin alet çantamın bir parçası olmadığını söylemiyorum.

En az beş yıl oldu. Evet, bazı insanlar buna benim gibi erkekler için kurak bir dönem diyebilir. Ama başka biriyle seks yapmak, iştahımı tatmin etmek için kaldırım yalamak gibi olurdu. *Asla.*

"Sana bunu gördüğün için üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diye başlıyorum. "Ama sana yalan söylemek istemiyorum Lydia."

Başını sallıyor ve yutkunuyor. "Yine de yalan söylediğini düşünüyor musun?" "Düşünmüyorum. Aksi takdirde onu öldürmezdim."

"Oh," diyor küçük bir sesle. "Doğru."

Bir şeyleri kırmak için ani bir istek duyuyorum.

Eğer Yudin'in azıcık da olsa kurtarılabilir olduğuna dair en ufak bir fikri varsa...

Sikeyim.

Onu elime geçirdiğimde... O zaman bana bakabileceğini sanmıyorum.

Evime döndüğümüzde geç olmuştu. O yorgun, ben de yorgunum ama açlıktan ölüyorum.

"Kahvaltıdan beri bir şey yediğimizi sanmıyorum ve ben açlıktan ölüyorum. Ya sen?"

Başını sallıyor. "Şu anda masalarınızdan birinin bacaklarını koparıp biraz ketçapla yiyebilirim. Belki *ketçapsız* bile."

Gülümsüyorum. Gülümsemek iyi hissettiriyor. Yeniden insan olmak iyi hissettiriyor.

"Pizza sever misin?" Ona yalan söylemeyeceğimi söyledim. Bu bir yalan mı? Kibar olmaya ve onu korkutmamaya çalışıyorum. Çünkü pizzanın onun dünyada en sevdiği yiyeceklerden biri olduğunu biliyorum. Özellikle de etli New York tarzı. Onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimi ve bunu kendi avantajıma ne kadar kolay kullanabileceğimi bilmek neredeyse haksızlık.

Ona bakıyorum. Saçları darmadağınık, yüzü gözyaşları, kir ve kanla kaplı. Onun da en az benim kadar temizlenmeye ihtiyacı var.

" nasıl kan bulaştırdın?" "Bir sürü... sıçratma mı yaptın?"

Nefesimin altında homurdanıyorum ama cevap vermiyorum.

"Pekâlâ, yemek siparişi vereceğiz, sonra da kışını kaldırıp duşa gireceksin."

Bana yan gözle bakıyor. "Beni bizzat yıkayacak mısınız, efendim?" Kahretsin.

Ne oldu orada?

"Belki de eski kafalı bir adamım. Belki de evlenene kadar sana dokunmamam gerektiğini düşünüyorum." Evimin önüne yanaşıp arabayı park ettim. "Kapına dokunma."

Sanırım en azından bu küçük kırıntıyı hak ettim.

Beni itip itmeyeceğini merak ediyorum. Elleri kucağında otururken onu izliyorum. Kapısına geldiğimde, kapı koluna uzanıyor. Ben kapının diğer tarafında duruyorum. Bakışlarımız kilitleniyor ama kapıyı açmıyor. Kararsız görünüyor, ne yapacağından emin değil.

Güzel. En azından benimle çelişme konusunda tahmin yürütmeye devam etmesini istiyorum.

Kapıyı açtım ve elini uzattım. Bu kısa sürede, bu benim olayım haline geldi bile.

Elini elimde hissetmek hoşuma gidiyor. Kolay kolay güvenmez ama en ufak bir jest bile beni rahatlatmaya yetiyor. Bu kısa an için, eli benimkine bağlıken, parmakları birbirine dolanmışken, benden uzaklaşmayacak. Ve kimse onu benden alamayacak.

Burası sessiz, herkesten ayrı. Şehirdeki küçük sığınağım. Ön kapımdan Manhattan'ın parlak ışıklarını uzaktan görebiliyorum.

Ailem New York'un Koy olarak bilinen bu bölgesinin sahibidir. İşletmeler kendilerini güvende tutmamız için bize ödeme yapıyor ve bölge sakinlerinin üçte ikisinden fazlasını istihdam ediyoruz. Bu bize iyi hizmet eden bir güç hamlesi.

New York'a dönmenin onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Ailesinin evi buraya otuz dakika uzaklıkta ama çocukluğunu orada geçirmemiş.

Kapıyı açıyorum ve telefonumdaki uygulamaya dokunuyorum.

"New York usulü pizza," diyorum ona. "Bol etli severim. Sosis, domuz pastırması, sucuk. Kırmızı sos, beyaz sos saçmalığı yok. Ne istersen sipariş edebilirsin."

Bu sefer sadece onu yatıştırmaya çalışmıyorum. Gerçek şu ki, onu ilk gördüğümünden beri bu şekilde yapıyorum.

Arabaya koydum ve telefonumu ona uzattım.

Fuayeye girdiğimizde karanlıktı. Tepe aydınlatmasını açmaya zahmet etmiyorum. Uzaktan gözetlemem sayesinde bu evin hiç bozulmadığını biliyorum, tam da sevdiğim gibi. Yangın çıkardığı yere bir temizlik ekibi gönderdim, ama neyse ki hasar kontrol altına alındı ve ne olduğunu asla anlayamazsınız.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok. Bu iyi görünüyor," diyor sessizce. En sevdiğinin bu olduğunu itiraf etmek istemiyor.

"El yapımı dondurmalarıyla tanınıyorlar. Kanamayı durdurmaya yardımcı olabilir."

Dondurmayı çikolatadan, unlu mamullerden ya da buna benzer şeylerden daha çok seviyor. Bana yan gözle bakıyor. "Beni şişmanlatmak mı istiyorsun?"

Hayır, bebeğim. Sen . Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok.

"Saçmalama. Tamam, dondurma istiyorum; alıyorum." Telefonu alıp arabaya iki dondurma, ekstra büyük boy patates kızartması ve sırf vicdanını rahatlatmak için bir salata ekliyorum. Neyi sevdiğini biliyorum. Düğmeye basıp siparişi veriyorum.

"Otuz dakika içinde burada olur. Hadi gidip duş alalım."

Duşa giriyor ama omuzları çöküyor. Cesaretinin kırılıp kırılmadığını merak ediyorum. Banyoya gitmeden önce dönüp yatağa oturuyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Omuzları titriyor ve ağlayıp ağlamadığını anlayamıyorum.

Ne yapacağımı bilemez bir halde ona bakıp duruyorum. Adrenalin hala içimde dalgalanıyor. Henüz düşmedim.

"İyi misin?"

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Elimi onun omzuna koymak için çekingen bir şekilde uzanıyorum.

Bu sefer ne ürküyor ne de arkasını dönüyor ama soruma da cevap vermiyor.

"Önce sen git," diyor titreyerek. "duş al, ben de peşinden geleyim."

Benimle oyun mu oynuyor? Tekrar kaçmayı deneyebilmek için bu odadan mı çalışıyor? Bundan şüpheliyim ama risk de almıyorum.

Başımı salladım. "Hayır. Ya benimle gelirsin ya da yalnız gidersin."

Omuzları çöktü. Onu iyileştirmek istiyorum. Perişan olmasından nefret ve bununla bir ilgim olduğunu biliyorum.

"Bir duş ve biraz yemekten sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Sonunda derin bir iç çekerek ayağa kalktı. "Sanırım bu mantıklı. Benimle aynı odada duş alman konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Evleneceğimizi biliyorum ama sana güvenmiyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Biliyorum. Seninle *içeri gireceğimi* söylemedim. Git hadi. Duşa gir. Ama seni yalnız bırakmayacağım. Birkaç gün içinde evleniyoruz Lydia. Birbirimize ne kadar çabuk alışırsak o kadar iyi olur."

"Güzel." Kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce ayağa kalkıyor ve geriniyor. Başımı başka yöne çeviriyorum ama sesi beni durduruyor.

"Hayır. Evleneceğiz, değil mi? Neden dönelim? Bu sadece zaman kaybı ve oyun oynamak. Ben buyum. Evleneceğin kişi bu. Bakalım ne düşüneceksin."

Sesi sert. Zorlayıcı. Ateş ve buzdan yapılmış bir kadını çaldım ve daha azını beklememeliydim.

Bakışlarımı tutarak, artık kırıışmış ve lekelenmiş olan güzel kırmızı üstünü başının üzerine kaldırıyor. "Umarım bundan bir şey çıkmaz. Bunu tekrar giymek çok hoşuma giderdi."

Olup olmaması önemli değil. Ona başka bir tane alırım. Gerekirse ona bir tane daha dikmesi için birini tutarım.

Önümde duruyor, dolgun, kıvrımlı vücudu beni sertleştiriyor. Belki de hiçbir şeyin kanını akıtmama gerek yoktur. Belki de sadece onu izlemek bu boku bırakmam için yeterlidir.

Al renkli sütyeni dolgun göğüslerini yukarı kaldırıyor. Karnında çok tatlı küçük bir gamze var. Daha fazla tadına bakmadan önce onu yatırıp dillediğimi hayal .

Oraya varacağız.

Ne yaptığımı anlayamadan ona doğru bir adım attım. Donup kaldım, bakışları hala benimkilere kilitlenmişti.

Sonra, taytının eteklerine uzanıyor. Uzun, kan kırmızısı tırnaklarla süslü parmakları, aşağı doğru kaydırmaya başlamadan önce bel bandına takılıyor. Taytını tatlı kalçalarına ve biçimli uyluklarına doğru iterken sertçe yutkunuyorum. İçimi bir açlık kemiriyor, yiyeceklerin tatmin edemeyeceği bir özlem.

Taytını katlıyor ve üstünün yanına yerleştiriyor. Karşısında durmuş, mükemmel vücuduna bakıyorum. Benim olduğuna inanamıyorum.

Benimkini.

Omzuna uzanıyorum ve başparmağımın omzunu okşuyorum. "Sen lanet olası bir şahesersin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." İtiraz etmek için ağzını açtığı anda başımı sallıyorum. "Sakin bana karşı çıkayım deme. Vücudun hakkında kendini küçümseyen tek bir şey söylersen, seni dizime yatırır ve durmam için yalvarana ve muhteşem olduğunu kabul etmeye hazır olana kadar tokatlarım."

"," diye fısıldıyor ama bakışlarındaki sıcaklık bana bir parçasının yapacağını umduğunu söylüyor.

Gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum, bu yüzden bu teoriyi test etmeyeceğim. Hadi seni temizleyelim. Yemeğimiz birazdan burada olur."

"Yani seks, böyle bir kafadan sonra aşağı inmek için kullanacağın araçlar arasında yok mu?" diye fısıldıyor.

Yanağından öpüyorum ve yüzünü banyoya dönmesi için çeviriyorum. "Sanırım görmemiz gerekecek."

Banyoda duşu açıyorum. "Bana gvenmeni istiyorum. Senden faydalanmayacağım. Söz veriyorum. Duşa giriyorsun ve ben de duş alana kadar bu banyodan ıkmıyorsun."

Kıyafetlerin olduğu yere bakıyor. "Hizmetiniz amaşır yıkıyor mu?"

Başımı salladım. "İnsanların benim için böyle şeyler yapacağına güvenmiyorum." "ok hoş. Kendi başının çaresine bakabilen bir adam. Etkilendim."

Yemi yutmadım. Duş kapısını açtım ve başımı salladım. "Git."

Duşa girdiğinde kapı çaldı. Buradan duyabiliyorum ve hemen telefonumdaki monitörü açıyorum. Lydia'yı buzlu cam dışında göremiyorum ama bana bakmaya alışıyor. "Yemek mi?"

Başımı sallıyorum ve telefonumdaki bir tuşa dokunuyorum. "Kapıya bırak. Teşekkürler."

Tekrar bana bakıyor. "Birkaç dakikaya daha ihtiyaım var. Gidip yemek almak ister misin?"

Dudaklarımın bir köşesinin hissediyorum. "İyi denemeydi Lydia. İyi denemeydi."

"Cidden, pizza soğuk yenmez." Beni tamamen test ediyor. Pizzayı doğrudan buzdolabından soğuk olarak yerdı. Bu onun en sevdiği şeylerden biri.

"Bir süre daha sıcak kalacak."

"Hâlâ duş alman gerekiyor. Ve bu bacakları tıraş etmek için lyorum." Aşağı bakıyor. "Peki, tamam. Dinle Viktor. İstesen de istemesen de benim kocam olacaksın ve ikimiz de açlıktan lyoruz. Gel benimle duş al."

Lydia diğer kızlar gibi değildir. Diğerleri hiç tanımadıkları bir adamla yalnız kaldıklarında korkudan titrerlerdi. Ama Lydia uçlarda yaşamayı seviyor. Korkmayı seviyor. Bunu kendi avantajıma kullanacağım.

"Bundan emin misin?"

Sesim kısık, boğuk. Onun ıplaklığına yakın olma ve onunla bir duşu paylaşma önerisiyle engel olamıyorum.

Lydia kaşlarını çatıyor, duş suyu omuzlarından ve sırtından akacak şekilde dönüyor.

"Evliliğimizi engellemek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Sesi sert. "Yani bir ismi, yüzükleri ve bir yatağı paylaşacağız. O zaman, evet, eminim. Bir duşu paylaşabiliriz."

İşte yine o kenar. Sikim zonkluyor. Bu kadını evcilleştirmek için sabırsızlanıyorum.

"Bu duş tüm kardeşlerinizin sığabileceği kadar büyük."

Yanıt verdiğimi bile fark etmeden hırlıyorum ve o da kahkahalarla gülüyor. Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Kardeşlerinizle duşu sizden fazla paylaşmak *istediğimi* söylemiyorum. Paylaşmalılar da demiyorum. Sadece *yapabileceklerini* söylüyorum. O yüzden rahatla."

Kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum.

"Eşyalarını düzenli tutan erkekleri severim."

"Bu doğru mu?" Duşun kapısını açarak soruyorum. Buhar tenime doğru yayılıyor.

"Yani evim ihtiyaçlarınızı karşılıyor mu? Sizin için yeterince temiz mi, majesteleri?"

Son derece düzenli ve tertiplidir ve yerinde olmayan her şeyden nefret eder. İşe gitmeden önce bile her zaman alanını temizlemek zorundadır. Arabası kusursuzdur.

Buraya geleceğini öğrendiğimde, evimi baştan aşağı temizlemesi için bütün bir ekibi işe aldım. Zaten bir temizlikçi olmasına rağmen, bodrum katına kadar derinlemesine bir temizlik yaptık.

"Öyle. Bunu sevdim." Saçını durulamayı bitiriyor ve bana dönüyor. "Yüce

Tanrım," diyor başını sallayarak. "Ne kadar kaldırıyorsun?"

"Mesela, ne sıklıkla? Ya da kaç ağırlık?"

Başını iki yana sallar. "Boş ver. Zaten benim için bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum. Elli ya da bin kilo ağırlık kaldırmanın neye benzediğini bilemem. Vücudun kendi adına konuşuyor."

"Bu doğru mu?" Vücuduma bakıyorum. "Ne yazıyor?"

Mizahın tüm izleri onu terk ediyor. Başımın üstünden boynuma ve omuzlarıma bakıyor. Bakışlarının sıcaklığı tenimden aşağıya, devasa ereksiyonuma, güçlü kalçalarıma, bacaklarımdan aşağıya doğru kayıyor.

"Vücudun bir işkence aletine dönüştürülmüş gibi görünüyor. Mükemmellik." Dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor. "Öldürmek için eğitildiğin yazıyor."

Haksız da değil.

Duşa giriyorum. "Ayrıca benden inanılmaz derecede tahrik olduğunu da söylüyor," diye fısıldıyor, neredeyse şaşırılmış bir halde.

"Bunu bilmek için cidden ereksiyonumu görmem mi gerekiyordu?"

Bu gece yatağa hayatımda yaşadığım en kötü mavi top vakasıyla gideceğim.

Aman Tanrım.

"Dürüstçe mi? Hayır. Seni tanıdığım bu kısa süre içinde ikimiz hakkında şüphe duyduğum onca şey arasında bana olan çekimin bunlardan biri değildi."

Yine de elini tutmama izin veriyor. Onu rahatlatmama izin veriyor. Lydia benden korkuyor olabilir ama korkuyorsa bile bunu iyi saklıyor.

Sabun kalıbına uzanıp sırtımı ovuyorum. Çabucak yıkayıp duruluyorum.

Beni izlediğinin farkındayım. Nefesinin nasıl kesildiğinin ve gözlerini kaçırdığının farkındayım.

Ona dokunmak istiyorum. Onu hissetmek istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

Polina'nın ona aldığı saç kremine uzanarak bana doğru eğiliyor. Kolu benimkine değiyor ve kendimi sabit tutmak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. için

Onu esir aldıktan saatler sonra, tam burada, duşta onu yakalayıp ırzına geçmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sertçe yutkunuyorum, yükselen adrenalin damarlarımdaki kanı pompalıyor.

"Gördün mü? Okuması kolay." Dönüp bana bakıyor, kalın kirpiklerinde su damlacıkları var. Bana yaklaşıyor. "Tanrım, keşke bilseydim dediğim o kadar çok şey var ki."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Mmm."

"Rusça biliyor musunuz?" diye Rusça soruyor. "Her zaman bir erkeğin benimle Rusça konuşmasını istemişimdir."

"Konechno, ya delayu."

Tabii ki biliyorum.

"Neden Rusça konuşmamı istiyorsun?"

Başını eğiyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bence çok sıcak. Her zaman kocamın benimle ana dilimde konuşacağını hayal etmişimdir. Sanırım bu benim Rus kanımdan kaynaklanıyor. Bununla ilgili bir şey beni çağırıyor."

"O zaman neden şimdi Rusça konuşmuyorsun?"

Omuz silkiyor ve cevap vermiyor.

"Çok kadınla birlikte oldun mu? Kocanız olacak birine bunu sormak makul bir şey gibi görünüyor."

Bana doğru bir adım atıyor ve elimdeki sabun kalıbına uzanıyor.

"Hayır. Bazıları, ama benden bir şey istemediler." Bu yanıtı bir dünya anlam yüklüyorum, nasıl karşılayacağından emin değilim.

Tek kelime etmeden omuzlarımı, boynumu ve göğsümü yıkıyor.

"Bana çok erkekle birlikte olup olmadığımı sormayacak mısın?" Başımı sallıyorum.

"Buna ihtiyacım yok. Tek bilmem gereken lanet Yudin'in zamanına ve ilgine değer olduğunu düşündüğündü. Bunu düzeltereğim. O seni sevmiyordu ve sana layık değildi."

Gözleri parlıyor ve homurdanıyor.

"Gerçek aşk böyle bir şey mi? Gerçek anlaşma bu, değil mi? Kimi kandırıyorsun, Viktor?"

Başımı sallıyorum.

"Ondan nefret ettiğimi ve onu öldüreceğimi bilmelisin. Ve bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Şimdiye kadar kim olduğunu anlamışsındır diye düşünmüştüm."

Başını sallar ve arkasını döner. "Açlıktan ölüyorum. Hadi buradan çıkalım ve bir şeyler yiyelim." Rahatsız olduğunda konuyu değiştirdiğini hatırlamam gerekecek.

Birbirimize tek kelime etmeden duruluyor ve havlulanıyoruz. Ona Polina'nın kıyafetlerini bıraktığı yeri gösteriyorum ve bir çift boxer giyiyorum. Tüm bu zaman boyunca benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Hâlâ o pisliğin zamanına değdiğini düşünüyor mu?

Ona mutfağı gösteriyorum. Yumuşak flanel pijama şortu ve küçük bir atlet giyiyor. Ona tam oturdu.

"Bunlar çok güzel. Polina'ya teşekkür etmeliyim. Yemek odanız var mı?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Ben mutfakta yerim. Sana göstereyim."

Sessizce kâğıt tabakları ve peçeteleri çıkarıyoruz. "Pembe limonata ve diyet kola sever misin?"

Başımı salladım. "Umurumda değil. Hizmetçim aldı onları."

Bunlar onun en sevdiği içecekler. Neden orada olduklarını bilecek kadar zeki. Merakla bana bakıyor ve bir şişe su alıp limonata ve diyet kolayı orada bırakıyor. Duygu fırtınası başlamadan önce sakın bir an gibi geliyor. Lydia yaktığı ateşler kadar sıcak.

Şu anda minnettar. Duş aldı ve en sevdiği yemekleri sipariş ettim. Ama hayatı üzerindeki kontrolden hoşlanmıyor ve bu eninde sonunda bir noktaya varacak.

Mutfak masasında oturuyoruz, yemekler önümüze serilmiş. Lydia büyük bir dilim pizza alıyor ve gözlerini kırıştırarak yavaşça yiyor.

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diyor yemeğinin tadını çıkararak. Onu izliyorum. Onu mutlu etmeyi seviyorum.

Doyana kadar yeriz.

"Yakında Mikhail'in karısı Aria ile tanışacaksın. Hamileyken en çok bunları severdi."

O kâğıt tabakları çöpe atarken ben de kalan yemekleri kaldırıyorum. Basit ve rahatlatıcı ama ikimiz de çoğunlukla yorgunuz. Gözlerimiz buluştuğunda, aramızda konuşulmayan bir anlayış geçiyor. Belki de onun hakkında bu kadar çok şey bilmeme rağmen hâlâ tamamen yabancı olduğum gerçeğiyle uzlaşmaya çalışıyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Mikhail: Yalan söylediler ya da uyarıldı. Yudin yok.

Lydia koltuğunda kayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. Bakışları yoğun, dudakları hafifçe aralanmış. "Kimdi o?" diye soruyor, sesi yumuşak ama araştırmacı.

"Mikhail," diye cevap veriyorum, sesim kısık.

Gözleri hafifçe kısılıyor. "Sorunlarınızı hep şiddet kullanarak mı çözersiniz?"

Bir adım daha yaklaşıyorum, aramızdaki hava gerginlikle dolu. "Değer verdiklerimi korumak için yapılması gerekeni yaparım."

Nefesi kesiliyor ama geri çekilmiyor. Onun yerine ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Peki ya ben Viktor? Neyden korunmaya ihtiyacım var?"

"Seni incitecek herkesten," diyorum, sesim duygusallıktan pürüzlü. "Kendin de dahil."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Bir koruyucuya ihtiyacım yok."

"Belki de değil," diye mırıldanıyorum, uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ama yine de bir tane var."

Dokunuşumla ürperiyor, gözlerinde öfke ve daha fazlasının karışımı bir şey var. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye fısıldıyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede.

"Yeterince biliyorum," diye cevap veriyorum, sesim boğuk. "Seni güvende tutmak isteyecek kadar. *Seni* istemeye yetecek kadar."

Nefesi kesiliyor ve bir an öylece duruyoruz, aramızdaki gerilim elektrikleniyor. Sonra geri adım attı, büyüü bozdu.

"Göreceğiz," diyor, sesi hafifçe titreyerek. "Beni gerçekten tanıyıp tanımadığını göreceğiz Viktor."

Mikhail'e bir mesaj daha attım.

Bakmaya
devam et

CH6PHER HHIRHEEN

Lydia

Yatağıma uzanıp duvara baktım. Bir süre iyi uyudum, sıcak bir duştan sonra karnım toktu ve yanımda bir insan sıcak su şişesi vardı.

Ama şimdi tamamen uyanığım, zihnim korku ve olasılıklarla uğulduyor.

Kalmamdaki hikmeti görmeye başlıyorum çünkü gidersem... Nereye gideceğim? Ailem Romanovlarla iç içe. Annemle ya da kız kardeşimle bir şey yapmak istiyorsam, burada kalırım. Eğer gidersem, kaçmaya çalışırsam, eski nişanlımın peşimden gelmeyeceğine güvenmiyorum. Ve gördüklerimden sonra, bana ne yapacağını bilmiyorum.

Ya Viktor'un dün öldürdüğü adam doğruyu söylüyorsa? Ya müstakbel kocam beni kullanmaya ve paylaşmaya niyetliyse? Bu düşünce beni iğrendiriyor. Yüreğim burkularak uyandım, müstakbel kocam yanımdaydı.

"Uyanık mısın?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sen mi?"

"Evet," diyor alçak bir sesle. Onunla ilgili her şey çok ağır, büyük ve erkeksi, sesi bile.

"Saat kaç?"

"Hiçbir fikrim yok. uyuyor olman gereken bir zamanda."

"Teşekkürler, Kaptan Belli."

Yorganını yana atıp doğrulmadan önce yanımda gerildiğini hissediyorum. Kalbim göğsüme fırlıyor.

Bu da ne-

"Bu " o diyor, sallamak onunBaşını. "Ben vardı O. Ben de olmuştur Sana karşı olabildiğince anlayışlı olacağım Lydia."

Bileğime uzanırken çenem çözülmüş bir şekilde bakıyorum. Geri çekiliyorum ama onun kadar büyük ve güçlü bir adama karşı hiç şansım yok. "Benden *bu kadar*."

Ağır bir şekilde yatağa oturup beni kucağına sürüklediğinde nefes nefese kalıyorum.

"Ne oluyor be?" Nabzım hızla yükselirken bile itiraz ediyorum. "Viktor, bu da ne-"

Eli sert ve hızlı bir şekilde kıcıma çarpıyor.

"Nazik davrandım. Anlayışlı davrandım," diye devam ediyor, avucu tenime değerken. Yanaklarım alev alev yanıyor, ama beni alt edişinde akan bir uyarılma hissi var. Karnımda bir sıcaklık filizlenirken ve bacaklarımın arasına lezzetli bir sıcaklık yayılırken zorlukla konuşabiliyor ya da düşünebiliyorum.

İtiraz ettiğimde ne yapacağını görmek istiyorum. Onunla mücadele ettiğimde. Pes etmeyip yuvarlandığımda ve ona karnımın altını gösterdiğimde.

Ben de tekmeledim. Bacaklarını pençeliyorum ve bağıriyorum, başımı arkaya atıyorum ve tüm gücümle bağıriyorum.

"Seni orospu çocuğu! Seni *piç*. Bırak beni, yoksa *çığlık* atacağım!"

Saçlarımı yumrukluyor, başımı arkaya doğru çekmeden önce kocaman elinin içinde topluyor. "Yap . Eğer çığlık atmazsan, kemerimi alıp kırbaçlayacağım.

mükemmel, güzel küçük kıcını yapana kadar."

"Seni *piç!*" Çığlık atıyorum. "Bırak beni!" Sesim kısılana ve kulaklarım çınlayana kadar bağıriyorum ve beni esir alan kişi alçak sesle, karanlık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ben de bunu umuyordum," diyor onaylayarak. Bir hamlede kıyafetlerimi çıkardı ve kıcımı ona gösterdi. Sıcak, ağır, nasırlı avucunun çığlık çığlığa yanan arka tarafımdaki hissi, kadınlık organlarıma tahrik kıvılcımları gönderiyor. Ağzım kurudu ve eğer şu anda bana dokunacak olsaydı, beni sıırıslıklam bulurdu.

İçimde derinlerde, tam olarak çözemediğim bir şey lezzetli bir memnuniyetle fısıldıyor... *bu*.

Bu.

Onu.

Bu.

Ele geçirilmek istiyorum. Kontrol edilmek istiyorum. Hükmedilmek ve itilmek istiyorum ve geri ittiğimde, onun buruşmasını istemiyorum.

Avuç içi uyluğumun alt tarafına sertçe vuruyor ve öncekinden çok daha fazla acıtıyor. Sızlanıyorum ve kıvranıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama beni yerime mıhlıyor ve tekrar tokatlıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, korku ve meydan okumanın karışımı içimde kabarıyor. Ona karşı tüm gücümle mücadele ediyorum, ellerim onun güçlü, sağlam kalçalarını itiyor, vücudum kurtulma çabasıyla bükülüyor. Neredeyse kontrolünden çıkıyordum ama beni yakaladı, olduğum yere mıhladı ve "Seni yaramaz küçük şey" diye homurdandı, ardından da art arda üç sert tokat attı.

"Viktor, hayır!" Bağıriyorum, sesim titriyor, bir parçam *Evet, evet, BU* diye düşünse bile.

Ama gücü çok büyük, beni yerinde tutarken demir gibi kavırıyor. Bir an bile duraksamadan elini tekrar çıplak kıcıma indiriyor, tokadın keskin sesi odada yankılanıyor ve çığlıklarına karışıyor.

Bir şeylerin çevresinde dans ediyorduk ve buna kadar ne olduğunu bilmiyordum.

Daha çok mücadele ediyorum, çırpınırlarım daha çılgınca bir hal alıyor ve zihnimin karanlık dehlizlerinde bir yerlerde ona durmasını söylemem gerektiğini düşünüyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Canım çok yanıyor ve inanılmayacak kadar aşağılanmış durumdayım ama hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Şaplak atma devam ettiğinde, meydan okumam azalmaya başlıyor, yerini mutlak zevk ihtiyacı alıyor.

"Viktor," diye yalvarıyorum, sesim bu kez daha yumuşak. "Aman Tanrım. Tamam, tamam, özür dilerim."

Avuç içi kıcımın üzerinde duraklıyor. "Ne için üzgünsün? *Söyle.*"

"Sana çene çaldığım için özür dilerim." Eli durdu, parmakları ağrıyan kıcımı hafifçe ovmadan önce bir süre oyalandı, kendi avucunun açtığı yarayı yatıştırdı.

"Bana yine gevezelik mi edeceksin?" diye soruyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Yoksa buna devam etmemiz mi gerekiyor?"

Cevap vermeden önce sadece bir an duraksıyorum. "Gerçeği mi yoksa yalanı mı istiyorsun?" "Lydia," diye hırılıyor.

"Tamam, tamam! Bunu kesinlikle tekrar yapacağım," diye itiraf ediyorum, avucunun bir sonraki darbesi için kıvranıyorum, ama beni şaşırtacak şekilde kıkırdıyor ve bir nefes veriyor.

"Dürüsttün. Buna bayılıyorum bebeğim," diye fısıldıyor. "Sen iyi bir kızsın Lydia. Uslu durması için arada bir hatırlatılmaya ihtiyacı olan iyi bir kız. Ve iyi kızlar ödüllendirilir, değil mi?"

Kucağında kıvranıyorum. Göğüslerim kucağıyla yatak arasında sıkışmış, meme uçlarım tehlikeli bir şekilde sertleşmiş.

"Öyle," diye fısıldıyorum. "Kesinlikle yapıyorlar."

Eğilerek kulağıma fısıldıyor: "İyi ki seni o çeneni tutamadığın için cezalandırmıyorum, yoksa kızarırdın."

"Çok isterdim," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. Çünkü ben iyi bir kıyım. Onun iyi kıyısı.

"Bana karşı dürüst olduğunda ne olacağını görmek ister misin?"

"Bana hükmettikten ve kıçıma şaplak attıktan sonra mı? *Oooohhh, evet,*" diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, *lütfe*."

Acıyan kıçıma vuruyor. "Buraya gel, bebeğim. Bana o amcığı ver. Eminim benim için ıslanmışsındır, değil mi?" Bacaklarımı ayırıp amıma dokunduğunda, parmağının ilk dokunuşunda pelvisim kasılıyor.

"Siktir," diye inliyorum. ". "Birisi

şaplaklarını beğenmiş."

İnledim. "Sevdin mi? Daha çok sevdim. Şaplağıma *bayıldım*."

"Tanrım. Demek ki sana asla uslu durmayı öğretemeyeceğim," diyor ama yüzündeki sinsi sırıtış bana bu duruma o kadar da üzülmediğini söylüyor.

Beni sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca kaldırıyor, yatağı yatırıyor ve önümde diz çöküyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

"Kurallar bunlar. Senin amını yiyeceğim. Sen bu hak ettin, ben de seni yemeyi hak ettim. Dilimin üzerine boşalacaksın. Eğer ben sana izin vermeden önce boşalmaya karar verirsen, tekrar şaplak yiyeceksin ve seni bekleteceğim. Ellerini koyduğum pozisyonun dışına çıkarırsan, seni bağlarım ve merhamet için yalvarana kadar tekrar kırbaçlarım. Başka bir deyişle, boşalmak istiyorsan bebeğim, ne dersem onu yapacaksın."

Saçlarımı yumrukluyor; güçlü, erkeksi, son derece yakışıklı yüzü kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Anlaştık mı?"

"Bundan pek emin değilim," diye başlıyorum, gözleri bana dikilince kıvraniyorum. Daha birkaç saniye önce kucağına yayılmıştım ve kıçıma tekmeyi yemiştım, bu yüzden bunun tekrar olmasından biraz korkuyorum.

"Neyi bilmiyorsun?" diye tersliyor, bakışları benimkilere öyle bir şiddetle saplanıyor ki yutkunuyorum.

"Sen... bunu... bana yapıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sanki beni cezalandırmak istercesine başını kalçama doğru eğiyor ve ısırtıyor.

Isırdı beni.

Dili az önce ısırdığı yeri yaladığında çığlık atıp onu itmeye çalışıyorum. Doğrulup bakıyorum, yarı yarıya kan görmeyi bekliyorum. Neden bu beni orgazmın eşiğine getiriyor? Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Ellerini başının üstüne koy ve sakın kıpırdatma," diye homurdanarak dizlerinin üstüne çöküyor. "Sert seviyorsun bebeğim. Bunu artık biliyorum." Hınzırca sırtıyor. "Şanslısın ki ben de öyle."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü açıklanamaz bir şekilde korkuyor olsam da bunu istiyorum. Bunu çok fena istiyorum. Ellerimi yerinde tutmak çaba gerektiriyor. Kendime, onları hareket ettirirsem ne yapacağını söylediğini hatırlatıyorum.

bağlayacağım ve merhamet için yalvarana kadar kırbaçlayacağım.

Bunu istiyor muyum?

Ne?

Bana attığı şaplaktan dolayı hâlâ ağrım var ama bağlanıp kırbaçlanmanın neye benzeyeceğini merak ediyorum.

Gah.

Sanırım çenemi kapatmak dilimi yutabilirim.

"Aferin kızım," diyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, tam olarak neyin beni cezbettığını ve ne kadar çabaladığımı bildiğini söylüyor. "Onları tam orada tut."

Elleri göğüslerime geliyor ve meme uçlarıma sert bir çimdik atıyor. Yüksek sesle çığlık atıyorum, ama tam zamanında, ellerimi koyduğu yerde tutmayı hatırlıyorum.

"Bu bir kız," diyor onaylayarak. "öyle, bebeğim."

Kendini yatağa itiyor ve ağzını meme uçlarıma doğru eğiyor, amımı parmaklarken dilinin sıcak, ıslak, düz kısmıyla her seferinde bir tanesini okşuyor. Altında kıpırdanıyorum ama dişleri kenetlenip meme ucumu ısırduğında bile ellerim yerinde kalıyor.

"Ahhh!" Çığlık atıyorum. "Viktor!"

"Mmm, tadın çok güzel ve daha amının tadına bile bakmadım." Başını sallıyor. "Tanrı , senin gibi bir kadını hak etmek için geçmiş hayatımda iyi bir şey yaptım," diyor saygıyla.

"İyi ki *seni* ağzın için cezalandırmıyorum. Sanki bir çetedeymişsin gibi küfrediyorsun."

Bana sırtıyor. "Denemeni görmek isterim."

Sonra gitti ve ben korktum çünkü tek gördüğüm vücudumu gölgede bırakan omuzlarının genişliği ve bacaklarımdaki başının tepesi.

Ve sonra boğuluyorum, ölüyorum, sonunda dili ağrıyan, zonklayan klitorisimle buluştuğunda gerçekten *yaşıyorum*. Aynı anda hem cehennemin sıcaklığı hem de cennetin mükemmelliği gibi hissettiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zevk dalgaları beni tüketirken titriyorum.

Homurdanıyor ve sikini yumrukluyor, dilini şişmiş yarığım boyunca tembelce sürüklerken devasa ereksiyonunu sarsıyor. Nefesinin iç bacaklarımdaki sıcak hissiyle düşüncelerim buhar olup uçuyor. Dişleri klitorisimi sıyırdığında bileklerimi oynatıyorum ama kalçama inen hızlı bir tokat duraksamama neden oluyor.

"Sana ne olacağını söylemiştim," diye uyarıyor. "Seni yiyip bitiriyorum kızım ve sen de bana itaat ediyorsun. Anladın mı beni?"

Başımı sallıyorum, sızlanma ya da onu tokatlama isteğimi bastırıyorum. Yutkunuyorum, ağzım kuruyor. "Mhm." Başımı sallıyorum, devam etmesi için sabırsızlanıyorum.

Sonra tekrar amcığıma dönüyor ve ben zevke dayanamayacakmışım gibi hissedene kadar diliyle bana tapıyor. Daha önce hiç bir erkeğin yüzüne boşalmamıştım.

ve bir şekilde beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor, ama istesem de şimdi duramam.

"Yaklaştığında söyle bana," diye homurdanıyor ve kirli sakalıyla kalçalarımı kazımak için duraklıyor. Dikenleri milyonlarca küçük iğne gibi hissettiriyor. Çenesini şişmiş klitorisimin tam kenarına sürüklüyor ve ben çığlık atıyorum.

"Aferin kızıma," diyor, sıcak nefesi kalçalarımnda. "İşte görmek istediğim şey bu. İznimi aldın, benim iyi kızım. Ağzıma gel bebeğim. Bırak kendini."

Sonra tekrar yere çöküyor ve sikini yumrukluyor. Her nasılsa, bana izin verdiğini duymak ilk zevk spazmının içimden geçmesine neden oluyor, ama korkuyorum. Nefesimi tutuyorum, boşalma ihtiyacının ötesine geçemiyorum ve aslında oraya ulaşmama izin veriyorum.

Daha önce hiç bir erkek beni doruğa ulaştırmamıştı.

Seks yaptım ve hissettim... geçici bir zevk... ama kız kardeşimin bana verdiği aşk romanlarında okuduğum o dünyayı sarsan, özgürleştiren, mutlak mutluluğu hiç hissetmedim.

bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Neyin peşinde olduğumu bile bilmiyorum.

Kendimi o kadar sıkı sarılmış hissediyorum ki kopmak üzere olan bir ip gibiyim ama bir türlü oraya varamıyorum. Ne zaman yapacağımı düşünsem, bir türlü yapamıyorum.

"Gel bebeğim," diye emrediyor. Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. Ağladığımın farkında bile değildim.

Neden ağlıyorum?

"Lydia." Gözlerim ona kaydı. "Gelebilirsin. Sana izin verdim." Sertçe burnumu çektim. "Ben... Ben gelemem."

"Tabii ki yapabilirsin," diyor ve ağzını tekrar amıma doğru indiriyor. "Rahatla bebeğim. Nefes al. Kafandan çıkman gerek."

Başımı salladım. "Yapamam Viktor."

Bana bakarak sonunda "Neden olmasın?" diye sordu.

Başka tarafa bakıyorum. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Layık olmadığım için mi? Yeterince güzel olmadığım için mi? Doruğa ulaşmama izin vermek ona teslim olmak anlamına geldiği için mi?

hepsi olabilir mi? Bilmiyorum. Kelimelere dökemiyorum.

İç baldırımını okşuyor. "Bu güvenle ilgili."

Başımı sallıyorum. Nefesim kesiliyor, gözlerinde bir kırılganlık titreşimi gördüğümde öfkem anlık olarak azalıyor. "Sana güvenmeseydim, en azından biraz, önümde diz çöküp ağzını amıma dayamazdın."

"Gözlerini kapat bebeğim. Benimle nefes al."

Tereddütle dediğini yapıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sesi alçak, bir şekilde yatıştırıcı bir komut.

"Kendinizi güçlü hayal edin. Durdurulamaz. Kendini vücudunun, hayatının ve mutluluğunun kontrolünde hayal et. Bunu yapabilir misin, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum. Dilinin sıcak, ıslak baskısını klitorisimde tekrar hissettiğimde kalçalarım sarsılıyor. Sertçe emiyor ve kalçalarımı kavırıyor. Klitorisim *zonkluyor*.

"Şimdi bırak kendini. Utanmadan teslim ol. Zevk almayı hak ediyorsun. Bırakmayı hak ediyorsun."

Ellerini belimde hissediyorum, bir şekilde rezervlerimin parçalanmasına neden olan topraklayıcı bir dokunuş.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin, bebeğim. Kendini ateşle çevrili hayal et, ama ateş yıkıcı değil, sıcak. Senin güvenli yerin. Sahip olduğun tüm güvensizlikleri ve korkuları yakıp yok etmesine izin ver. *Senden* başka her şeyi tüketmesine izin ver."

Başımı salladım.

"Tamam," diye fısıldıyorum ağzını seksime doğru eğip tekrar emerken. Bir zevk spazmı beni aydınlatıyor, sıcaklığı ve yoğunluğu beni lezzetli bir beklenti içinde kıvrandırıyor.

"Bırak seni tüketsin. Ona güvenin. *Kendine* güven."

Tutunduğum gerginliğin bir kısmının çekilmeye başladığını hissediyorum. "Aferin kızıma. İşte böyle Lydia. Bırak kendini."

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Odanın her yanımızı yalayan ama bizi yakmayan alevlerle dolu olduğunu hayal ediyorum. Titreşim ve sıcaklıkta beni sakinleştiren bir şey var.

Kalçalarımı kavırıyor, bacaklarımı kaldırıyor ve omuzlarının üzerine koyuyor. Eğer isteseydim, kafasını kalçalarımınla ezebilirdim.

Bu da bir güven eylemidir.

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamaya odaklanıyorum. Hissettiklerime odaklanıyorum. İçimde bir şeyler değişiyor ve kendimi kibritle çıra gibi hissediyorum. Düşük alevim daha fazla, daha sıcak bir şeye dönüşüyor ve tüm vücudum alevler içinde kaldığında geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığımı anlıyorum.

"Tanrım," diye bağıryorum, "evet!" Zevk uzuvlarımı sarıyor ve ağzının hassas bölgelerimdeki mükemmel hissiyle tamamen tükeniyorum. Alevler vücudumu tamamen sararken zevkle inliyorum ve sonunda bitkin bir halde yatağa yığılıyorum.

Ayağa kalkıyor, kocaman sikini yumrukluyor ve başını geriye atıp boşalırken bakışlarını tutuyor. Sıcak boşalma fişkırımları göğüslerimi, göbeğimi, kalçalarımı boyarken beni kendine ait olarak işaretliyor ve bir kez olsun... hayatımda bir kez olsun, sanırım *bedenimi seviyor*.

Gördüklerini seviyor.

Yalan söylemiyormuş.

Vücudumu seviyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, eğilip dudaklarını yanağıma bastırduğunda uçtuğum yerden iniyorum. "Sen benimsin Lydia," diye fısıldıyor kulağıma. "Sen . Burada kal. Seni temizleyeceğim."

Beni tokatlayan, sakalıyla tırmalayan ve meme uçlarımı ısırarak adam Viktor'un henüz görmediğim farklı bir yanıydı. Bana karşı şefkatli olmaktan başka bir şey yapmadı, hatta onu sonunda patlayana kadar zorladığımda bile.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüğünde bir sızlanmayı bastırıyorum. Daha sonra elinde küçük bir el havlusuyla geri geliyor. Beni onunla sildiğinde, annemde pedikür yaptırırken bacaklarıma sardıkları sıcak havluları hatırlıyorum. Sıcak ve nemli, inanılmaz rahatlatıcı, hafif lavanta kokulu.

Ona yardım etmek için elimi uzattığımda başını iki yana salladı. "Bana bırak."

Bana yaptıklarından sonra, bir şekilde karşı koyma yeteneğimi kaybettim. Onun elinde oyuncak oldum.

"Sürdüğü sürece bunun tadını çıkarsan iyi olur," diyorum. Sesim sanki uzaklardan, bedenimin dışından, benden değil de başka birinden geliyor.

"Ne?"

"Uyumluluğum."

Bana sırıttı. "Görünüşe göre bununla başa çıkmanın bir yolunu buldum."

Beni yastıkların üzerine yatırırken gözlerim ağırlaşmış ve vücudum . "Biraz dinlen Lydia."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

"Yataktan kalkıp hazırlanmalısın." "Neden?"

"Yanında yatıp seni becermemek gittikçe zorlaşıyor," diyor dişlerini birbirine geçirerek.

Daha önce hiç kimse üzerinde böyle bir güce sahip olmamıştım.

"Benim yanımdayken kendine güvenmiyor musun? Bu ilginç, değil mi? Bunu insan doğasının bir parçası olarak gözlemlemeliyiz." Eğildim ve kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı ittim.

Homurdanıyor ve kıcıma bir tokat atmadan önce hırlama ile kabullenme arasında bir ses çıkarıyor. Ciyakladım.

"Giyin."

"Lütfen diyor musun Viktor? Yoksa insanlara emir mi veriyorsun?"

Tek gözünü kırpıştırarak açıyor. Dün geceki kirli sakalı çenesinde koyu bir gölgeye dönüşmüştü. O kirli sakalı çok iyi hatırlıyorum.

Sabah ışığında, alnından yanağına doğru uzanan gümüş rengi yara izini görüyorum.

"Hadi deneyelim. Lütfen hazırlan aşkım," diyor hüzünlü, tanınmaz bir sesle. "Bileğini bu yatak başlığına sabitleyip seni becermeden önce. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, o yüzden seni uyarıyorum. Benden uzaklaşman muhtemelen senin yararına olacaktır. Dünle ilgili bir şey hatırlıyor musun bilmiyorum ama kendimi ancak bu kadar kontrol edebilirim." Gözleri kısıldı. "Bu daha mı iyiydi, bebeğim?"

Aslında bir kıkırdamayı yutuyorum. "Çok."

Beni etkilemesine izin mi veriyorum? Banyoya yürüyorum, birkaç kıyafet alıyorum ve hızla üstümü değiştiriyorum.

Saçlarım bir gün öncesinden kalma, ama açlıktan ölüyorum. Adrenalini suçluyorum. Bu yüzden saçlarımı bir balerin gibi tepemde çılgın bir topuz yapıyorum, Polina'nın seçtiği mükemmel cilt bakım ürünleriyle yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve hızlıca makyaj yapıyorum.

Belimi incelten ve göğüslerimi belirginleştiren, kıvrımlarımı doğru şekilde vurgulayan küçük beyaz bir köylü bluzu seçti. Geniş ve yere kadar inen rahat, esnek bir kot pantolon. Çok rahat oldukları için hala bu terlikleri giyiyorum ama sanırım ayakkabı da giymem gerekecek.

Viktor gri bir eşofman ve beyaz bir tişört giymiş. Vay canına. Beyaz tişört ve gri eşofmanın bana kattığı şey nedir? Erkeksi, seksi ve çığ bir yanı var. Özellikle de bunları doldurma şekli.

"Birkaç ilginç gelişme var. Kahvaltıda konuşuruz." Kaşlarını çatarak elime uzandı. "Kendini mi kestin?"

Aşağı bakıyorum. Sanırım bunu dün depoda yaptım, ama onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Neden? Kötü hissedip hissetmemesi neden umurumda olsun ki? Depoda olmam onun suçuydu.

Omuz silkiyorum. " değil. Nasıl kestiğimi bilmiyorum."

"Acıyor mu?" diye soruyor boğazımda bir yumru oluşmasına neden olan nazik bir sesle.

Sertçe yutuyorum. Tanrım, boku yedim.

"Hayır, sorun yok," diye yalan söylüyorum. Çünkü parmağının ucuyla dokunduğunda soluyorum.

"Yalancı," dedi, sesi sertti. "Yatağa otur."

Yalınayak banyoya doğru yürür ve elinde bir yara bandı bir çeşit temizleme mendiliyle geri döner.

"Viktor, ben iyiyim," diyorum. Tanrım, gerçekten kendimi yaralaysaydım ne yapardı? Bu resmen kâğıt kesiği.

Sessizce tek dizinin üzerine eğiliyor, elime uzanıyor ve kaşlarını çatıyor, yara bandını dikkatlice açıp elime geçirmeden önce cildimdeki küçük kesikleri temizlerken kaşları birbirine çarpıyor. İşi bittiğinde kağıtları buruşturuyor ve elimi dudaklarına götürüyor.

Ama orada durmuyor.

Bileğimin üstünü öpüyor. Ön kolum. Kolumu boydan boya geçene kadar devam ediyor, ağzının sıcak, erotik dokunuşu karnımı

lezzetli bir şekilde kıvranıyor.

Beklediğim son şeyi söylemeden önce saygıyla "Çok güzelsin," diyor.

"Benimle evlenir misin?"

Elimde değil. Kalbim göğsümde dönüyor. Ne de olsa ben de bir insanım. Ve sadece benim için yumuşayan bu güçlü, tehlikeli adamda beni biraz bayıltan bir şey var.

Timur yarama yara bandı yapıştırmazdı. Lanet olsun,

şimdi o pisliği düşünemiyorum.

"Sanırım iş görürsün," diyorum mağrur bir ses tonuyla, ama onun yerine nefes nefese çıkıyorum. Konuyu değiştirmem gerekiyor. "Nedir bu gelişmeler?"

"Kahveden sonra anlatırım."

"Ah, demek kahvesini içene kadar ayı gibi davranan ." Sanki kafein damarlarına ulaşana kadar konuşamayacakmış gibi hırlıyor.

Bu mutfağı seviyorum. Ona söylemeyeceğim çünkü onu tatmin etmek istemiyorum. Tamamen paslanmaz çelik aletler, bir şefin sahip olabileceği yüksek kaliteli eşyalar, tertemiz, temiz ve parlak ışıkla dolu, muhtemelen tüm evindeki en aydınlık oda. Küçük bir kahve istasyonu kurduğu tezgâha doğru yürüyor. Ciyakladım. Bu mükemmel, Pinterest panosunda bulabileceğiniz bir şey gibi.

"Bu şey karamelli vanilyalı latte mi yapıyor? Şaka mı yapıyorsun?" Omuz silkiyor. "Stoklarım iyi."

En sevdiğim şeyleri biliyor. Beni baştan çıkarmaya mı

çalışıyor? Benim hakkımda *gerçekten* ne kadar şey biliyor?

Homurdanıyor, bardağı çıkarıyor ve Keurig'in altına kaydırıyor. "Bunu senin için aldım." Gözlerine bakmıyor.

Minnetle ondan alıyorum. "Ne

içersin?" "Espresso."

"Düz siyah mı?" "Mmm."

Tabii ki.

Eğer o lanet buzdolabında en sevdiğim kahve kreması varsa, açıyor, mat beyaz krema şişesini çıkarıyor ve tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Vera bana ne sevdiğini söyledi. İyi bir şeymiş. Tabii ki seversin."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bana lattemi uzattı ve espressosunu yaptı.

Nikita yanıma geldi ve elimi yaladı. "Sen çok güzel bir kızsın." Kulaklarını kaşımak için eğildim. Köpeklerin yaptığı o şeyi yapıyor, kulaklarını kaşıdığım da yaşadığı mutluluğu gizleyemiyor. Gözleri yarı kapanıyor ve kulakları geri gidiyor. "Ne güzel, ne güzel bir kız," diye mırıldanıyorum. Onu seviyorum.

Viktor espressosunu yudumluyor, gözleri beni

yakıyor. "Ne? Kulaklarını kaşıyamaz mıyım?"

"Bakışlarımın ardına nedenler koymayı bırakmalısın; bu adil değil ve beni tanıımıyorsun."

Arkasını döndüğünde homurdanıyorum. "Oh, doğru ya. Merhaba, tencere dibin kara seninki benden kara."

Kaşlarını çatarak tezgâhın üzerindeki beyaz pasta kutusuna doğru yürüyor ve elinden daha büyük, beyaz şeker ve dilimlenmiş bademle süslenmiş bir pasta çıkarıyor. Ağzım sulandı.

"Ne? Bunu sana yapmıyorum. Demek istediğim, yaptığın şey bu değil mi?

Ben mi?"

"Birine nedenler atfetmek ve ne düşündüğünü anlamak tamamen farklı iki şeydir, Lydia."

Ayağa kalktım ve durumu değerlendirmek için ondan uzaklaştım.

Bir kızartma tavası alıp ocağın üzerine koyuyorum. Şu süslü düz induksiyonlu şeylerden bir tane var. Isı anında tavaya yayılıyor. İçine bir parça tereyağı atıyorum ve iyice ısınıp cızırdayınca pastırmayı tavaya atıyorum. Yumurtaları ve pastırmayı kızartıyorum, hepsini süzüyorum ve bir tutam kaşer tuzu ve taze biberle birlikte bir tabağa koyuyorum.

Espressosunu yudumlayarak beni izliyor. "Buna alışma," diye uyarıyorum onu. "Sadece açlıktan ölüyorum ve mutfağını seviyorum."

Sadece omuz silkiyor.

Böreği kutudan çıkarıp tabağa koyuyor. Neredeyse sevimli bir sessizlik içinde yiyoruz. Neredeyse.

Yemek karnıma vuruyor ve çok lezzetli. Doyana kadar yiyorum, sonra tabağımı itiyorum.

"Şimdi, bana yeni gelişmelerden bahsetmeye hazır mısınız?"

Bir yumurtayı tek ısırıkta yiyor, çiğniyor ve yutuyor, sanki verimli yemek onun hayat misyonuymuş gibi, dört dilim kızarmış üzerine tereyağı sürüyor, tabaktaki tüm pastırmayı yiyor ve sonra benim atılmış tabağıma uzanıp ondaki her şeyi bitiriyor.

Kahretsin.

Ama sanırım böyle bir adamı iyi beslemelisin. O iri bir adam.

Viktor ağzını siliyor ve bana bakıyor, bakışları çok yoğun. "Onu bulamadık."

Kalbim küt küt atıyor. "Onu bulamadım da ne demek?"

"Bağlantılarımız, sahada sahip olduğumuz herkes... O gitti. Ortadan kayboldu. İz yok."

Ona bakıyorum, bilgiyi işliyorum. "Bu iyi değil mi? Eğer gittiyse bize zarar veremez."

Viktor başını yavaşça sallar. "O kadar basit değil. Ortadan kaybolması, güçlü bir yardım almış olabileceği anlamına geliyor. Ve geri gelebilir

hiç beklemediğimiz bir anda."

Korku midemde düğümleniyor ama sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Gözleri kararıyor. "Tetikte olacağız. Senin ve Vera'nın etrafındaki güvenliği artıracam. İşimizi şansa bırakamayız. Sana yeni bir telefon aldım ve onu her zaman yanında taşıyacaksın."

Sözlerinin ağırlığını hissederek başımı sallıyorum. Korumacılığı ezici, boğucu ama bir yanımda minnettar. Şimdilik onun gözetimi altındayım ve bunda çarpık bir güvenlik hissi var.

"Güvenliği artıracamız. Seni kendini savunma konusunda eğiteceğim." Yutkunuyorum. "Peki. Peki ya işe yaramazsa?" "Ne demek istiyorsun?"

"Ya onu bulamazsan? Ya o..." Bunu yüksek sesle söyleyemem.

Ya beni öldürürse?

"Böyle bir şey olmayacak çünkü bu bir seçenek değil."

Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. "Söz veriyorum."

CH6PHER FOURHEEN

Yedi yıl a4o

Viktor

"NEREDE O?" Sesim çok kısık, mürekkep gibi karanlığa karşı koyamayacak ve bana ihtiyacım olan cevapları veremeyecek kadar zayıf geliyordu.

"O öldü, Viktor. Çok üzgünüm," dedi beyaz önlüklü doktor. Yine de yüz ifadesi sözleriyle uyuşmuyordu. O zaman bile insanların istediklerini elde etmek ve kendi hayatlarını kolaylaştırmak için yalan söylediklerini anlamıştım.

"Ne demek istiyorsun?" Yumruklarım iki yanımda sıkılı halde sordum. Beynim onun sözlerini anlamayı reddediyordu.

Bana doğru iki adım attı ve omzuma ağır bir el koydu. "Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Başımı salladım. "Her şeyi yapmış olsaydınız, o burada olurdu!" "Size söz veriyorum, denedik," diye devam etti doktor. Bir yalan daha.

Kız kardeşimin hasta olduğunu biliyordum. *Biliyordum.*

"Onu buraya iki gün önce getirdim. Size hasta olduğunu söyledim. Onu eve gönderdiniz ve reçetesiz satılan bazı ilaçlara ve uykuya ihtiyacı olduğunu söylediniz!"

Kardeşimin daha fazla uykuya ihtiyacı yoktu. *Kan* öksürdü. Ama doktor tutacak paramız yoktu. Buraya geldim, onlara verebileceğim her şeyi teklif ettim ama benim gibi genç bir adama ihtiyaçları yoktu.

"Size söyledim," dedi doktor, sesi sertti. "Geçen gün buraya geldiğinde iyiydi. Biraz üşütmüştü. Bu gece büyük bir sıkıntı içindeydi, evet, ama elimizden gelen her şeyi yaptık. Şimdi izin verirseniz sizinle konuşması için birini gönderebilirim-"

Onu ceketinden tutarak kaldırdım ve duvara öyle bir fırlattım ki kafatası duvara çarptı. Hemşirelerden biri çığlık atarken bir başkası da çılgınca güvenliği çağırdı.

Ona doğru ilerledim. "Seni pislik. Onu kurtarabilirdin ama *hiçbir şey* yapmadın." Ona tekrar tekrar yumruk attım ve yüzünü kapatarak yere düştüğünde kaburgalarına tekme attım.

Nasıl gideceğini biliyordum. Bu benim ilk rodeom değildi. Bir grup "güvenlik görevlisi"nin -gerçek kolluk kuvvetlerinde çalışmayı beceremeyen yarım kıçlı, sıksa adamlar- buraya gelip ellerimi kaldırmamı, gitmemi söylemeleri ve beni durdurmakla tehdit etmeleri için otuz saniyem daha vardı.

İhtiyacım olan dersi vermek için yeterli zamanım vardı. Doktoru kaldırdım ve sarstım. "Neden buradasın ya da kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama küçük bir kızın ölmesine izin verdin ve hepsi senin suçun. *Bunu* vicdanında hissetmeni istiyorum."

Onu hemen o anda, orada öldürebilirdim. Onu öldürebilirdim ama onun hayatını kendi vicdanıma yüklemek istemedim.

O hastaneden çıktım, herkes yolumdan çekildi. Zaten kimsenin beni durduramayacağı kadar büyüktüm, güvenlik görevlisinin bile.

Hayır. Artık sadece bendim. Tek başıma. Ve bana değer veren, yumruklarımı, gücümü kullanabilecek birini bulacaktım. Bir daha asla ama asla zayıf ya da savunmasız birinin acı çekmesine izin vermeyecektim.

CH6PHER FIFHEEN

Lydia

Bugün için kesinlikle gerginim. Kendine güvenen bir kadın olarak görünsem de, müstakbel kocanızın ailesiyle tanışmak üzere olmanız tamamen başka bir şey.

Ya benden nefret ediyorlarsa? Ya hakkımda önyargılı fikirler oluşturmuşlarsa? Kardeşi kesinlikle bunu yapmış gibi görünüyor. Yine de umut var, çünkü yengesi, kız kardeşi ya da annesiyle tanışmadım.

Ama bir kadın olarak en çok korktuğum şeyler bunlar. Ya buraya uyum ? Ben hiçbir yere uyum sağlayamadım.

Kimin umurunda? Ne zamandan beri diğer insanların fikirlerini gerçekten önemsiyorum?

Bir nefes ve aynada kendime bakıyorum.

Evet, bir insan olarak ilk nefesimi aldığımdan beri bunu önemsiyorum. Elbette, en azından dış görünüş olarak kendime güveniyorum ve başkalarının onayına olan ihtiyacımı büyük ölçüde aştım. Ama hala ait olmaya dair içsel bir ihtiyacım var.

Bu makyajı nasıl yapacağım ki? Tezgâhımın üzerindeki makyaj malzemelerine bakıyorum. Bunları kullanırken kendime oldukça güvendiğimi düşünsem de, yeni bir şeyler öğrenebilir miyim diye merak ediyorum.

Viktor'un bana verdiği yeni telefonu elime alıyorum, şık ve güzel, yumuşak mor mat bir kılıf içinde. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım. Ekran dokunduğumda canlanıyor, canlı renkler ekranı o kadar hızlı dolduruyor ki neredeyse uzay çağı hissi veriyor.

Ekranın sağ üst köşesinde küçük bir nokta fark ettim, bakmadığınız sürece zar zor fark ediliyor. Hafif ama sürekli kırmızı bir yanıp sönme.

"Bu da ne böyle?" Kendi kendime mırıldanıyorum, merakım arttı. Daha yakına eğilip gözümü kısarak noktaya bakıyorum. Küçük bir kamera ya da takip cihazına benziyor ama emin olamıyorum. Parmağımla hafifçe dokunuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sadece küçük, yanıp sönen bir nokta.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Viktor beni izliyorsa, haberim olmadan başka neler yapmıştır? Midemde öfke ve korku karışımı bir duygu çalkalanıyor. Cevapları bulmaya kararlı bir şekilde bir tarayıcı açıp "Ekranımın sağ üst köşesinde yanıp sönen küçük nokta neyi gösteriyor?" diye yazıyorum.

Arama sonuçları teknik jargon ve sorun giderme forumlarıyla dolu. Doğrulamak için birkaç makaleye göz attım. Sonra buluyorum
-Faaliyetleri izlemek için kişisel cihazlara yüklenebilen gözetim yazılımını tartışan bir makale.

Kanım donuyor. Viktor beni takip ediyor.

Neden onun hakkında daha az düşüneyim ki? Neden bu son model telefonu seçti ve beni gözetlemek için bir şey yükledi?

Müstakbel koca, kışımın kenarı. Koruma, *kışımın kenarı*.

Siktirsin gitsin. Off.

Telefonu başımın üzerine kaldırıp yere çarpıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Lanet olsun, bu şeyler artık yok edilemez. Banyoda onu yok için ağır bir şey aradım. Seramik bir vazo gördüm, onu kaldırdım ve

telefonumun üzerine düşürebildiğim kadar sert düşürdüm. Vazo paramparça oldu ama telefona bir şey olmadı.

Tanrım.

Tanrı aşkına.

"Lydia? Orada ne halt ediyorsun?" Viktor'un sesi kapıdan keskin bir şekilde geliyor. Kolu çevirdi ama ben kilitlemiştim.

"Bilmemen beni şaşırttı," diye karşılık veriyorum ona. "Burada her hareketimi izleyen kameralarınız yok mu?"

"Lydia," diye uyarıyor kapının önünde. Sanki müstakbel kocam olacak canavar içeri girmek için kapıyı yumruklamıyormuş gibi yansımama bakıyorum ve makyajımı yapmaya devam ediyorum. İşte o zaman ensemdeki derinin altında küçük bir şişlik hissediyorum.

Bu da ne? Biraz kaşındırıyor. Dönüp bakmaya çalışıyorum ama tam olarak göremiyorum. Böcek ısırığı ya da benzeri bir şey olduğunu varsayıyorum.

Aman *Tanrım*, eğer *üzerime* lanet bir takip cihazı *yerleştirdiyse-ama* aynaya baktığımda, sadece bir böcek ısırığı gibi görünüyor. Tamam, belki de aşırı tepki veriyorum. Belki de bu konuda kafam çok karışık.

"Lydia, eğer şu lanet kapıyı açmazsan..."

Aynada kendime bakıp sıırıyorum ve omuz silkiyorum. "Ne yapacaksın?"

Ve bu bana ona karşı üstünlük sağlıyor. Buraya gelip bana hükmedebilir ama bu sadece beni tahrik eder. Beni bu şekilde kontrol edemez.

"Aç şunu," diye tersliyor, ama belli ki mesajı almış.

Hazırlanmayı bitiriyorum, geçen her saniye sinirim daha da artıyor. Sonunda kapıyı açıyorum ve o her zamanki gibi kapıyı tamamen doldurmuş bir şekilde kapının önünde duruyor. Kaslı vücudunu saran siyah deri bir ceket, geniş göğsünü vurgulayan siyah bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon giyiyor. Kazıttığı kafası ve yanağından aşağıya doğru inen yara izi onun korkutucu varlığına katkıda bulunuyor. Gözlerindeki öfke parıltısından duyduğum rahatsızlığa rağmen nabzım hızlanıyor.

Ping.

"O kaza da neydi? Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ben mi? Bilmiyor musun? Banyoyu kaydetmedin mi?" "Tabii ki kaydetmedim. Biraz mahremiyetiniz olabilir."

"Bunu senden duymak çok güzel," diyorum ona. "Tanrım, Viktor." Yerden telefonumu aldım. "Telefonumu takip etmişsin."

Omuz silkme cüretini gösterdi. "Seni takip etmiyormuşum gibi davranmadım. Tabii ki izliyorum. Seni nasıl güvende tutabilirim ki?"

"Yani beni boğmak, hemen yanında tutmak, benimle evlenmek ve gözünün önünden ayırmamak yeterince iyi değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. Tabii ki değil.

"Yeni telefonunu kırmaya mı çalışıyordun?"

"Evet. Bu yapmadı iş. Ne yaptı sen olsun Ben, bazı askeri sınıf her neyse?"

"Evet."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Aman Tanrım! Abartıyordum. Bunu gerçekten yaptığını düşünmemiştim!"

"Tabii ki yaptım. Az önce telefonunu camdan dışarı fırlattın, hatırladın mı? Kendini kaybedip onu yok etme ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu biliyordum."

"Bunu yapan ben değildim!" Şak diye söyledim.

Başını sallıyor. "Ya o telefonda önemli bir şey olsaydı? Biri bu telefonu camdan aşağı atarsa, en azından fotoğrafların ya da telefonunda ne varsa sende kalır."

"Beni gözetliyorsun!"

"Seni gözetlemek gibi bir niyetim yok ama her zaman nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ve bu asla ama asla değişmeyecek." Kaşları derinleşiyor.

"Buna alışsan iyi olur."

"*Buna alışsan iyi olur,*" diye taklit ediyorum, ellerim kalçalarımnda. Gözümü korkutmak istercesine bana doğru bir adım atıyor ama ben etkilenmiyorum. Viktor'un denese bile bana zarar veremeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Benimle alay etme," diye tersliyor. "Tanrım, tam bir veletsin."

Öfke göğsümü pençeliyor, kızgın, evcilleşmemiş bir canavar. Sesim onu kontrol etme çabasıyla titriyor. "Ben bir *velet* değilim. Bir velet aptalca şeyler yüzünden öfkelenir. Yere yatıp insanların bana ne yapacağını söylemesine izin vermem. Bunlar birbirinden çok ama çok farklı şeyler Bay Romanov."

Benim alanımda, nefesi saçlarımı gıdıklıyor. Ben daha ağır nefes alıyorum, o da öyle. Benimle kavga etmeyi seviyor. Ben de onu kızdırmayı seviyorum. Tinder'la eşleşiyoruz.

Cevap vermediğinde, notu eve götürmeye çalışıyorum. "Şunu kafana sok. Ben ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmayan biriyim."

"Farkındayım," diyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Daha da yaklaşırken gözleri kararıyor ve ben lavaboya yaslanmak zorunda kalana kadar alanımı daraltıyor. "Beni itebileceğini ve bunun bir sonucu mı sanıyorsun?" Sesi alçak, tehlikeli bir gümbürtüye dönüşüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Beni korkutmuyorsun Viktor."

Yüzüne yavaş, yırtıcı bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım öyle. Ama şu anda gözlerinde gördüğüm korku değil, değil mi?" Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bunu seviyorsun, değil mi? Meydan okuma, tehlike. Seni heyecanlandırıyor. Bir çakmağın ilk çakışı gibi. Alevlerin kokusunu şimdiden alabiliyorsun."

Tepkimi gizlemeye çalışıyorum ama kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Çok yakınımnda, çok anlayışlı, çok kafamın içinde. "Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum ama sesim inandırıcılıktan yoksun.

Eli boynuma dolanıyor, sert ama acı vermiyor, beni onun yoğun bakışlarına bakmaya zorluyor. Kalbim göğsümde dönüyor. "Kendine yalan söylemek

Sana yardım edeceğim Lydia. Seni senden daha iyi tanıyorum." Başparmağı boynumun yan tarafını okşuyor ve içime istemsiz bir ürperti gönderiyor. "Seninle boy ölçüşebilecek, senin ateşinle başa çıkabilecek birini istiyorsun. *Benim* gibi birini."

Dönüp kaçmaya çalışıyorum, ama tutuşu beni yerimde tutacak kadar sıkılaşıyor. "Bırak beni Viktor," diyorum sesim titreyerek.

"Gerçeği itiraf edene kadar olmaz," diye mırıldanıyor, nefesi tenime değişiyor. "Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf et, nefretten daha fazlasını."

Ona ters ters bakıyorum, bu tatmini ona yaşatmayı reddediyorum. "Hayal görüyorsun."

Diğer eli kolumdan aşağı kayıyor ve bir ısı izini ateşliyor. "Öyle miyim? O zaman neden titriyorsun?" Dudakları boynumda gezinerek öfkeme odaklanmamı zorlaştırıyor. "Neden sana her dokunduğumda kalbin hızla çarpıyor?"

"Çünkü sen kontrolcü bir piçsin," diye çıkışıyorum ama kelimeler nefes nefese çıkıyor.

İçimde yankılanan bir sesle usulca kıkırdıyor. "Kontrolle ihtiyacın var. Bunu arzuluyorsun. Ve derinlerde bir yerde, bunu sana verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun." Hafifçe geri çekiliyor, gözlerimin içine bakacak kadar. "Bana boyun eğ, Lydia. Seni zorladığım için değil, sen istediğin ."

Kararlılığımın zayıfladığını hissediyorum, aramızdaki yoğun çekim görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Nefesim kesiliyor, dokunuşuna doğru eğilirken bedenim bana karşı dönüyor. "Sana neden güveneyim ki?" Son bir direnme çabasıyla fısıldıyorum.

"Çünkü seni asla incitmeyeceğim," diye söz veriyor, sesi sert ve içten. "Seni koruyacağım, sana değer vereceğim. Ama gitmene izin vermelisin, bana güvenmelisin."

Sözleri savunmamı kırıyor ve titrek bir nefes vererek gözlerimi kapatıyorum. "Başka seçeneğim yok," diye fısıldıyorum. "Ama bir an için bile bunun kazandığın anlamına geldiğini düşünme."

Kavrayışını hafifçe bırakıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Bu kazanmakla ilgili değil Lydia. Bu, birlikte yolumuzu bulmamızla ilgili." Eğilip dudaklarımı bir öpücükle yakalıyor. Beni çoktan orgazm etmişti ama

Bu ilk öpüşmemiz. Aramızdaki konuşulmamış anlaşmayı mühürlüyormuşuz gibi hissediyorum.

Öpüşme derinleştikçe, Viktor'a boyun eğmenin kendimi kaybetmek değil de aramızdaki çarpık, karmaşık bağda yeni bir tür güç bulmak anlamına gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Kendini geri çekiyor ve gözbebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor. "Gitmek zorundayız. Zaten geç kalıyoruz."

"Tanrı aileni bekletmemizi yasaklıyor," diyorum alaycı bir tavırla.

"Lydia," diye uyarıyor Viktor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

"Bu tartışma çözülmedi Viktor. Ama seninle geleceğim." Arkamı dönüyorum. "Kabul ettiğim için değil, bana browni servis ettiklerini söylediğin için. Ve ben açlıktan brownie yemek istiyorum."

İtiraf etmeliyim ki, küçük atışmalarımızdan hoşlanmaya başladım. Benim alanıma girmesi beni heyecanlandırıyor. Bir kibritin ilk cızırtısı gibi, göğsümde yükselen heyecan da aynı şekilde. O ateş gibi, tehlike gibi, her zaman lanet olası kenardan geçiyor.

Dışarıda park edilmiş arabaya doğru yürüyoruz.

"Davranışlarımdan ne beklediğinizi söylemeyecek misiniz efendim?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum. Ona efendim dediğimde gözlerinin alev alması...

"Evet, bu harika bir fikir," diyor ve benim için kapıyı açıyor. Koltuğa tırmanıyorum ve o da ben kemerimi bağlarken beni izliyor. Neredeyse dalgın bir şekilde uzanıyor ve kemerin kırıkmış bir kısmını düzeltiyor. Başka tarafa bakıyorum. Bunun bir anlamı yok. Hayır, bana karşı yine o şefkatli şeyi yapıyor diye yumuşamayacağım. Hayır, yumuşamayacağım.

Arkama baktığımda bana hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne?" Hemen utanarak soruyorum.

"Ben sadece..." Sözleri kesiliyor, sesi boğuklaşıyor. "Sadece ne?"

Yutkunuyor. "Bazen rüya görüyormuşum gibi geliyor."

Gözlerimin yaşardığını görmemesi için başka tarafa bakıyorum.

Arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. İtiraf etmeliyim ki hoş bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Harika bir gün, güneşli ve . Camı indiriyorum, rüzgâr saçlarımı karıştırıyor. Tek kelime etmeden elini kalçama koydu.

"Ne kadar uzaktayız?"

"Çok uzak değil. İstersem oraya yürüyebiliriz ama bugün arabayla gitmek istiyorum." "Neden?"

"İşte bu yüzden," diyor kalçamı sıkıca kavrayarak. "Bazen bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Gözümü kırpacığım ve sen gitmiş olacaksın. Gerçekten burada olduğuna inanmak çok zor."

Ağzı başka bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama sonra vazgeçiyor. Bu arada ben de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Onunla evleneceğim. Ailelerimizde bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. İrademi ve kalbimi teslim edene kadar asla Viktor Romanov'a ait Ve bunların ikisi de asla olmayacak.

Yine de aramızdaki bağa, ona daha yakın olmak istememe neden olan o erotik titreşime karşı bağışıklığım yok. Birinin arzusunun mutlak odağıymışım gibi davranılmasına karşı bağışıklığım yok. Sevmeye karşı bağışıklığım yok.

Beni seviyor mu? Nasıl sevebilir ki? Beni gerçekten

tanımıyor. O zaman neden tanıyormuş gibi hissediyor?

"Biraz müzik dinlemek ister misin?"

"Evet. Sen ne istersen."

Bu aramızdaki bir tema olacak gibi görünüyor.

Ne yemek istersem. Düğünde ne istersem. Ne yapmak istersem... çekip gitmek dışında.

Dinleyecek bir şeyler bulmak için farklı istasyonlar arasında geziniyorum. Hiçbir şey doğru, uygun görünmüyor. Kapattım ve pencereden dışarı baktım.

Bana dokunmasını düşünmeden edemiyorum. Dokunuşu sahiplenici, başparmağı hafifçe tenime bastırıyor, parmakları sert.

"Olmamı istediğin kişi olabileceğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, beklenmedik bir şekilde duygusal hissederek. Neden böyle hissediyorum? Onun olmamı istediği kişi olmak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum.

Neden bunu yüksek sesle söyledim ki?

"Peki ben senin kim olmanı istiyorum?" diye soruyor, hiçbir fikrim olmadığını düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla.

"İtaatkâr. Uysal. Çocuklarını doğurmamı, ev kadını olmamı ya da her ne haltsa onu yapmamı istiyorsun. Kendi aklım ya da iradem olmamasını istiyorsun."

Kasları geriliyor ve gözleri yola odaklanıyor ama kalçamdaki eli aniden ağırlaşıyor.

"Gerçekten istediğimi düşündüğün şey bu mu?"

Yutkunuyorum. Öyle mi? Yoksa savunmamı yüksek tutmak için kendime söylediğim şey bu mu?

"Tabii ki. Senin gibi bir adam başka ne ister ki? Seks mi? O da olacak ama ben onu da severim." Tamam, bu kulağa huysuzca geliyordu. Şımarıklık sınırında. Çenemi yukarıda tutuyorum, böylece herhangi bir fikre kapılmasın ya da şımarıklığım konusundaki pozisyonunu sağlamlaştırmasın.

"Sana ne söylediğimin bir önemi yok. Ne istediğime çoktan karar verdin, değil mi?"

Öyle mi?

"Hayır," diye yalan söyledim. "Senden duymak istiyorum. Birinin söyleyeceklerini dinlemeyecek kadar cahil olduğumu ve kararımı onlar konuşmadan önce verdiğimi mi sanıyorsun?"

Belki biliyorumdur. Lanet olsun.

Nefesini üflüyor ve başparmağını çıplak tenime vurduğu o şeyi yapıyor. Dokunuşu neredeyse platonik ve nazik. Ama kalbimi hızlandırmaktan asla vazgeçmiyor ve ikimiz hakkındaki tüm çekincelerim kül oluyor.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatım boyunca tek bir şey istedim Lydia."

Ona yan gözle bakıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Elim onunkinin üstünde, bacağımın üzerinde duruyor ve elimi oraya götürdüğümü hatırlamıyorum. O söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyorum.

"Ne?"

"Sen, Lydia. Sen benim her zaman istediğim şeysin. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum; hatta seni korkutabilir. Ama eninde sonunda anlayacağını umuyorum." Başparmağını tekrar kalçamda gezdiriyor ve gözlerimin neden yaşardığını anlamıyorum. Bu sadece normal bir sahiplenme cümlesi... değil mi?

"Oh, söylüyorsun," diyorum alaycı bir şekilde. "Ne yaptığımı ve nasıl davrandığımı gerçekten . Açıkçası, bunu bana gösterdin."

Kocaman bir omuz silkiyor. "Bebeğim, paraşütle atlamak, evi mora boyamak ya da bir sirk sanatçısı olmak istiyorsun, umurumda değil. Gerçekten bunların hiçbiri umurumda değil. Seni istediğimi ve güvende olmanı istediğimi biliyorum. Yaptığım her lanet şey bunun için. Ne eksik, ne fazla. Evim bile mi? Zar zor dekore ediyorum çünkü umurumda değil. Evlendiğimizde, gideceğin yeri seçebilirsin ve ben de orada olurum."

Başımı sallıyorum çünkü bu bana hiç mantıklı gelmiyor. "Neden ben?"

Sanki kimsenin bilmediği bir sırrı, çok özel küçük bir sırrı varmış gibi gülümsüyor.

"Sonunda, umarım bunu da anlarsınız."

Büyük bir evin önünde durduğumuzda şaşırarak göz

kırpıyorum. Aman Tanrım. Gitme zamanı. Burası ailesinin

evi, öyle olmalı. "Geldik mi?"

CH6PHER SIàHEEN

Lydia

"Evet. Merak etme, seni sevecekler." Elime uzanıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana yaklaşan herkes aşık olmak için çaresizdir."

Ben cevap veremedim, dört yaşlarında sarı saçlı küçük bir kız çocuğu, Aleksandr'ın peşinden koşarak dışarı çıkıyor.

"İvy!" diye bağırıyor. "Buraya gel!"

"Viktor Amca! Viktor Amca!" Kollarını havaya kaldırır. Viktor kollarını açar, bir dizinin üzerine eğilir ve küçük kız kollarına atlar.

Aman Tanrım. Kalbim. Allah kahretsin.

Onu kollarına alarak ayağa kalkar, Aleksandr'a bakarken onu koruyucu bir şekilde kavrar. "Ona ne yaptın?" diye çıkışır.

Aleksandr gözlerini devirir. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ona tatlı yemeden önce yemeğini yemesi gerektiğini söyledim. Seninle nasıl oynadığını görmüyor musun?"

Aleksandr'ın arkasında, açık kahverengi saçları ve burnunda çilleri olan minyon bir kadın belirir. "Bu tam olarak doğru değil, Aleks. Ona tatlıdan önce bezelyesini yemesi gerektiğini söyledin, akşam yemeğini değil. Ve bezelyeden nefret eder."

"Ona iyi geliyorlar," diyor kaşlarını çatarak başını sallayarak.

"Sonsuz yaşam iksiri de olabilirler, umurumda değil," diyor gözleri parlayarak. "Ama onları sevmiyor, bu yüzden ona yedirmeyeceğiz." Viktor'un kollarındaki küçük kıza bakıyor. "Ivy, baban haklı. Tatlı yemeden önce en azından biraz tavuk ve yeşil bir şeyler yemelisin."

Ivy Viktor'un kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kocaman timsah gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Gülümsememi gizliyorum çünkü aşırı dramatik davranıyor, çok sevimli. Viktor da ona neredeyse istediği her şeyi verecekmiş gibi görünüyor.

Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız kıkırdıyor, adamın boynunu sıkıca kavıyor. Kalbimin etrafında Fort Knox kadar güçlü, paslanmaz çelik ve elmadan yapılmış bir duvar olması umurumda değil. Hiçbir kadın etkilendiği ve evlenmek üzere olduğu adamın küçük bir kıızı kucağına alıp o şefkatle gülümsettiğini görmeye ve buna karşı bağışıklık kazanmaya dayanıklı değildir.

Bir ton tuğla gibi düştüm.

Viktor yanıma geliyor, boştaki eliyle kapıyı açıyor ve benimkine uzanıyor.

"Ivy, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ivy dönüp bana bakmadan önce son bir dramatik koklama yapıyor. Viktor'a küçük bir sesle "Çok güzel," diyor. Dudakları sırtıyor, bu çok nadir görülen bir şey. Sanki hayatımda ilk kez güneş ışığı görüyormuşum gibi hissediyorum.

"O çok güzel," diyor ona, sesi garip bir şekilde boğuklaşarak. "Ve o benim karım olacak, Ivy. Düğünümüzde çiçekçi kız olmak ister misin?"

Aman Tanrım. Kalbim.

"Çiçekçi kız nedir? Kız olmayı seviyorum."

Dudakları seğiriyor ve Aleksandr'ın arkasındaki, karısı olduğunu tahmin ettiğim kadın kapı aralığından kıkırdıyor.

"Yani çiçeklerle dolu bir sepetiniz olacak ve biz koridorda yürümeden önce çiçekleri önümüze atacaksınız," diye açıklıyorum. "Bu fikri beğendin mi?"

"Sanırım öyle. Düğünde pasta olur mu?" Ivy kaşlarını birbirine çatarak soruyor.

"Her düğünde değil ama benimkinde pasta olacağına söz verebilirim," diyorum ona. "Pastaya bayılırım. Pasta benim en sevdiğim şeydir."

Ivy'nin gözleri açılıyor ve bana hayretle bakıyor. "Benimkiler de öyle."

"Sen Lydia olmalısın." Kadın bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Harper. Aleksandr'ın karısı ve Ivy'nin annesiyim." Viktor'a baktı. "Annen fotoğrafçıyla birlikte içeride ve seninle ne yaptırmak istediğin hakkında konuşmak istiyor."

"Lydia'yla ne istediğini konuşabilir. Benim ne istediğimi biliyorsun."

Harper tatlı tatlı gülüyor. "Evet. Lydia kolunda. Parmağına takabileceğin bir evlilik yüzüğü. Ve Lydia'yı Romanov yapan bir isim değişikliği."

Yutkunuyorum. O da biliyor mu?

"Biraz sahiplenici biri," diyor bana. "Ama çok yakında bunun aileden gelen bir şey olduğunu göreceksin."

Bu beni neden şaşırtmıyor?

"Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız. Bu çocukların hepsi birbirlerine sahipler ama ne zaman biri evlense bir kız kardeşimiz daha oluyor." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ve Vera'yı seviyoruz."

Kız kardeşimi benden daha iyi tanıyor garip geliyor. "O

burada değil, değil mi?"

Harper üzüntüyle başını sallar. "Henüz değil ama onu buraya getirmek için dağları yerinden oynattılar. Yarın kesin burada olacak."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Harika. Annem de burada olacak."

"Evet! Biz de Zofia'yı seviyoruz tabii ki! Hadi içeri girelim." Eve giriyoruz. Viktor'un ailesinin evinin nasıl hayal ettiğim gibi heybetli ve görkemli. Başka bir odada Mikhail'in kır saçlı ve sakallı bir adamla konuştuğunu görüyorum. Üniformalı personel ellerinde meze tepsileri ve şampanya şişeleriyle etrafta dolaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, müzik sesini dinliyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Viktor geldi. "Onlara bundan hoşlanacağını söyledim."

İşte yine başladı, benim hakkımda ona hiç söylemediğim bir şey bildiğini ortaya çıkardı. Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim.

"Sen Lydia olmalısın." Gümüş rengi zarif saçları olan bir kadın odaya girer. "Benim adım Ekaterina. Viktor'un annesiyim."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum usulca. Ben memnunum. Bu kadın Viktor'un iyi ya da kötü bugünkü haline gelmesine yardımcı oldu.

"Mikhail diğer odada mı?" diye omzunun üzerinden soruyor.

"Mikhail hakkında ben de çok şey duydum."

"Evet, sizi tanıştırayım."

Başını Ivy ve Viktor'a çeviriyor. "Ivy, neden kollarını Viktor Amca'nın boynuna sanki onu boğarak öldürmeye çalışıyormuşsun gibi doladın? Neyin var ufaklık?"

"Aleks ona kötü davranıyordu," diyor Viktor ayık bir sesle.

Dudaklarım seğiriyor. "Aleks," diyor Ekaterina, diğer oğluna dönerek.

Aleksandr gözlerini devirir.

"Ona tatlı yemeden önce iyi yemek yemesi gerektiğini söyledi," Viktor. "Düşünebiliyor musunuz, ona akşam yemeğinde pasta yiyemeyeceğini söylüyor?"

"Çok eski moda. Bunu hiç beklemezdim, Aleksandr." Ekaterina başını sallar.

"Bak sana ne diyeceğim," diyor Viktor. "Tavuğunu yersen kucağıma oturabilirsin, ben de sana sevdiğin ketçaptan getiririm."

"Ketçap mı?" Aleksandr alay eder. "Yarı şeker, Viktor."

"Patates kızartmasına, peynirli makarnaya ve filet mignon'a ketçap koyan adam söylüyor bunu."

Aleksandr oflar. Aleksandr "*Eskiden*" diye karşılık veriyor.

"Sanki beş büyümüşsün gibi davranıyorsun," diyor Viktor. "Yirmi yaşındaydın."

Homurdanıyorum ve Viktor bana göz kırpmıyor. Kalbim göğsümde küçük bir çarpıntı yapıyor ve hızla arkamı dönüyorum; bunun nasıl hissettirdiğine çok alışkın değilim.

Aleks başını sallıyor ama boyun eğiyor. Viktor'un bir koluyla Ivy'yi göğsünde tutuşunu ve kardeşleriyle konuşmasını izliyorum. Minik başını Viktor'un omzuna yaslarken ben biraz uzakta duruyorum. Nazik devin yanında huzur buldu.

Anlıyorum, kızım. Gerçekten anlıyorum. Ve ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Akşam yemeği için masaya oturduğumuzda Viktor, "Hepimizin bir şey konuşması gerekiyor," diyor. Ivy onun kucağında tünemeye devam ediyor, sanki kişisel kalesiymiş gibi ona yapışıyor. "Düğünü ertelemeliyiz."

CH6PHER SEVENHEEN

Viktor

HERKES , özellikle de Lydia. Elleri sol elindeki çatalda ve sağ elindeki bıçakta donmuş durumda. Sözümlü sakınmadan bir ekmeğe uzanıyorum, açıyorum ve üzerine bolca ısıtılmış tereyağı sürüyorum.

Ona veriyorum. "Ye."

"Düğünü ertelemekle ne demek istiyorsun?" Lydia soruyor. "Beni isteğim dışında zorlamanın pek de romantik bir aşk hikâyesi olmayacağını sonunda anladın mı?"

Sırıtarak cevap veriyorum. "İnan bana, amacım asla romantizm olmadı."

Lydia ve ben devam ederken annem ayağa kalkıp şarap doldurmak isteyen olup olmadığını sorma nezaketini gösterdi.

"O zaman ne anlamı var? Bunu neden uzatıyorsun?"

"Mesele şu ki, sen benimsin. Düğün yarın da olsa, gelecek hafta da olsa, gelecek yıl da olsa, birbirimize verdiğimiz yeminler bunu değiştirmeyecek. Ama bunun ne anlama geldiğini anlamamı istiyorum."

"Neyi anladın?" diye tıslıyor. Neden alingan olduğunu çok iyi biliyorum. Onunla evlenmeye hevesli olmadığımı, bir şekilde bunu ertelememin onu eleştirmek olduğunu düşünüyor. "Beni kontrol etmek isteyen biri olduğunu mu?"

Eğilip parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Dikkatli ol, bebeğim. Gerçekten çok yaklaştın."

Yanakları kızarıyor ve kalçalarına değen kirli sakalım ya da kışına değen avuç içim gibi bir şey hatırladığından şüpheleniyorum.

Güzel.

Devam ediyorum. "Bu kontrolle değil, kaçınılmazlıkla ilgili."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Asla *senin* olmayacağım. Senin istediğin şekilde değil."

Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına hafifçe sıkıştırıyorum. "Bunu göreceğiz." Boğazımı temizleyip sesimi yükseltiyorum, böylece kardeşlerim bana bakıyor.

"Bunu düşünüyordum. Yudin'in onu istediğini biliyoruz. Saklanıyor ve yaptığımız hiçbir şey onu açığa çıkaramadı, bu da yüksek yerlerde dostları olduğu anlamına geliyor. Onları ortaya çıkarmalıyız. Eğer düğünü ertelersek, bizi çembere alacaktır. Bu bize hazırlanmak için zaman verir. Hiç kuşkunuz olmasın, onunla evleneceğim. Ama ertelersek, bu onu endişelendirecektir."

Lydia'ya bakıyorum. "Onu sabırlı bir adam olarak tanımlayabilir misin?" Biraz ofluyor ama sonunda cevap veriyor.

"Kesinlikle hayır," diyor. "Tanıdığım en az sabırlı insanlardan biri."

"Aynen öyle. Bir hamle yapmadığımızı görünce çılgına dönecek. İntikamla büyür. Önce her şeyi bir sıraya koyalım. Düğünü erteleyelim ve daha sonra yeni bir tarih belirleyelim." Gözlerim Lydia'ya kilitlendi. "Bu arada, sana kendini savunmayı öğreteceğim."

Aria'nın gözleri parlıyor. "Oooh. . Lydia'yı yem olarak kullanacaksın."

Göğsümde ısı yükseliyor ve yumruğumu sıkıyorum. Bu fikirden nefret ediyorum ama Aria'dan hoşlanıyorum, bu yüzden nasıl tepki vereceğime dikkat etmeliyim. Dişlerimi sıkıyorum ama sesimi sakın tutuyorum.

"Hayır," diye bağıriyorum, ses tonum o kadar sert ki kucağıma atlayan Ivy ürküyor. "O yem olmayacak. Durum öyle olacak. Ben bekliyor olacağım."

Aleksandr Ivy'ye bakar. "Ayrıntıları konuşmalıyız ama sadece yetişkinler hazır bulunmalı."

"Buna ben de dahil miyim?" Lydia nefesinin altında mırıldanıyor.

"Gününe göre değişir," diye mırıldanıyorum.

"Bence bu sağlam bir plan," diyor Mikhail. "Viktor'un yolundan gitmeliyiz."

Başımı sallıyorum. Lydia kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor.

Ekmeğiyle oynamasını ama yememesini izliyorum. Yemekleri elden ele dolaştırıyoruz ve o en küçük tavuk parçasını ve bir demet marulu alıyor, bakışları gergin bir şekilde odanın içinde geziniyor. Kalabalık önünde yemek yiyeceği zaman nasıl kendine güvendiğini izledim. Acaba okul günlerine ve sınıf arkadaşlarının acımasız alaylarına dair anıları var mı?

Ivy bardağına uzandı ve üzerine döktü. Harper temizlememize yardım etti. "Pekâlâ, seni Viktor Amca'dan ayırdığım için üzgünüm ama seni temizlememiz gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve onu masadan uzaklaştırıyor.

Lydia'ya yaklaşıyorum.

"Neden yemiyorsun?" Kulağına sordum.

"İştahım kaçtı," diye fısıldıyor ama bunun muhtemelen yalan olduğunu biliyorum. Geldiğinden beri pek bir şey yemedi, muhtemelen buradaki herkesin yanında rahatsız olduğu için.

"Kes şunu. Sen mükemmelsin Lydia. Ye."

Bana gözlerini deviriyor ama dudaklarında bir gülümsemenin belirmediğini görebiliyorum. Yemeğe uzanıyorum ve tabağına biraz daha koyuyorum.

Yemeğimi yerken kardeşlerimle konuştum ve bir plan yaptık. Lydia'ya kendini savunmayı öğreteceğim ve düğünün ertelenip mümkün olan en güvenli yerde, adamlarımızla çevrili bir şekilde yapılmasını sağlayacağız. "Ve bu konuda iyi olan şey,"

Harper düşünceli bir şekilde tekrar bize katılarak şöyle diyor: "Bu bize her şeyi güvence altına almak için zaman kazandıracak."

"Pekâlâ." Lydia kabul etmekte isteksiz görünüyor. "Ne kadar sürecek?"

"Bir ay daha. Onu beklet. Sana öğretmem için bolca zaman var ve o zamana kadar Vera programının sonuna gelmiş olacak ve eve dönebilecek."

Hâlâ yemek yemiyor.

"Affedersiniz," diyor Lydia. "Tuvalet nerede?" Onu rahatsız eden bir şey var.

Ayağa kalkıyorum. "Sana göstereceğim."

"Bana sadece nerede olduğunu söyleyebilirsin," diyor, sesi keskin.

"Seninle geleceğim," diye ısrar ediyorum, elim dirseğinde. Onu koridora yönlendiriyorum ve yemek odasının kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz, onu duvara doğru itiyorum, onu kafeslemek için ön koluma yaslanıyorum.

"Viktor," diye tısladı, yanakları kızarmıştı. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Her zaman zamanıdır," diye karşı çıkıyorum. "Ve her zaman bir yer bulabilirim. Şimdi. Bana neler olduğunu anlat." Çenesini avucumun içine alıp yüzünü kendime doğru eğiyorum. "Bir şeyler saklıyorsun. Nedir o?"

Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama çenesinden tutup bakışlarını tekrar kendime çekiyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Tadı bal ve güneş ışığı gibi, sıcak yaz günlerinin anılarını çağırıştırıyor. Beni itmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Elimi boynunun arkasına doluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dillerimiz buluşuyor ve yumuşayarak içime doğru inliyor.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimizde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Şimdi söyle Lydia," diye uyarıyorum onu, "yoksa seni ofise sürükler ve ağzını burnunu dağıtırım."

"Bunun beni durdurması mı gerekiyor? Belki de istiyordumdur. Belki de kontrolü ele almanı ve beni gerçekten istediğini göstermeni istiyorum."

konuyu geçiştirmek, bana camdan yapılmışım gibi davranmak ve sonra da benimle evlenmek istemediğini herkese duyurmak."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Öfkemi kontrol altına alıyorum, böylece patlamıyorum. Beni tüketmesine izin vermeyeceğim. Lydia'mın yanında her zaman ama her zaman dikkatli olacağım.

Çenesini meydan okurcasına öne çıkartıyor. "Beni istediğini söylüyorsun ve sonra ilk fırsatta düğünümüzü erteliyorsun. Neden beni istediğini göstermiyorsun?"

Ahh. İşte başlıyoruz. İşte gerçek.

"İstediğin bu mu?"

Aletim acı verici bir şekilde sertleşti. Onu istiyorum. Onu çok kötü istiyorum. Gözleri benimkilere parlıyor. "O zaman kanıtla."

Sesi öfke ve meydan okumanın bir karışımı ve ben daha fazla direnemiyorum. Bileğinden tutup onu kendime doğru çektim. Gözlerindeki şok sadece arzumu körüklüyor.

Topuklarını sıkıp kaçmaya çalıştığında, onu kaldırıp omuzlarımla üzerine atıyorum. Bağırıyor ve sırtıma vuruyor, ben de bizi bahçeye çıkaran ilk çıkıştan çıkıyorum.

"beni!" diye bağırıyor. Artık onun itirazlarının ve çığlıklarının dansımızın bir parçası olduğunu biliyorum. O itiyor ve ben boyun eğmiyorum. Ben geri itiyorum ve o eriyor. O benim merhametimde.

Hayal ettiğimden bile daha iyi.

Arka kapıdan çıkıp bahçeye doğru ilerliyorum. Onun öfkesinin sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde serin bir akşam oldu. Çok sevimli ve bunu ona söylesem muhtemelen bundan nefret ederdi. İstediğini elde edememiş küçük, huysuz bir kedi yavrusu gibi, intikam almak için zoraki pençeleriyle tırmalamaya alışıyor.

Büyük bir meşe ağacının yanında duruyorum, dalları bizi izleyenlerden koruyan bir gölgelik sağlıyor. Onu sert ağaç kabuğuna doğru itiyorum, vücudum onunkine bastırıyor ve onu içine hapsediyor. "Kanıtlamamı ister misin?"

Ağzını morartıcı bir öpücükle yakalıyorum, bir elim saçlarını kavrarken diğeri kıvrımlı vücudunun uzunluğundan aşağı kayıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, dudaklarıma karşı nefesi kesilirken aletim zonkluyor. Isırıyor, ağzıma bakır tadı geliyor.

Homurdanıyorum ve elimi elbisesinin altına sokuyorum. Külotunu bir yırtıkta yırtıp atıyorum.

"Viktor!"

Sesi nefes nefese ama artık geri dönüşü yok. Bacaklarını belime dolayarak onu kaldırıyorum ve ağaca daha sıkı bastırıyorum. Bir elimle bileklerini başının üzerinde tutarken, diğer elimle kemerimi çözdüğümde sert ağaç kabuğu sırtını ısıyor. İlmeklerinden çekip çıkarıyorum ve yumruğuma doluyorum.

"Bana bunu istediğini söyle. İhtiyacın olduğunu söyle."

Bana dik dik bakıyor, göğsü kabarıyor. "Senden nefret ediyorum."

Kemerini kalçasına geçiriyorum. Ağzımı kulağına götürdüğümde inlediğinde aletim zonkluyor. "Yalancı."

Bir elimle hâlâ bileklerini tutarken, sikimi çekip çıkardım ve girişine yerleştirdim. Onunla alay ediyorum. Kıvranişından zevk alıyorum. Vücudu sanki bilinçaltında bana yaklaşmam için yalvarıyormuş gibi kavisler çiziyor ama ben kendimi tutuyorum.

Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Onun hayal kırıklığı. İhtiyacının.

"Lanet ," diyor, sesi neredeyse bir inilti. Bir yalvarış. "Sadece yap

şunu." "Beni mi istiyorsun?"

Sikimin başıyla onun girişini kızdırıyorum. Onun ıslak sıcaklığı beni çılgına çeviriyor.

"Evet, tamam, lanet olası *evet*," diye homurdanıyor, başını bana doğru sallıyor. "*Yap* , seni pislik."

Kemerle ona bir tokat daha atıyorum. "Sana başka bir kullanım vermeden önce ağzına dikkat et," diye kulağına homurdanıyorum. Sızlanana kadar onu tekrar kırbaçlıyorum ve

muhtaç, bana yapışan.

Sert ve derin bir şekilde içine girdim, ondan bir çığlık kopardım. Cezalandırıcı bir ritim tutturdum, her hamle onu benim olarak işaretliyordu. "Bunu hissediyor musun? Bu yeterince açık mı? Seni ne kadar istediğimi *hissediyor* musun?"

İnliyor, tırnakları sırtıma batıyor. Kendimi onun içine gömerken acının tadına varıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. Bunu hayal etmiştim, ona sahip olmayı hayal etmiştim, ama bu çok uzak bir ihtimaldi ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Bileklerini bırakıyorum ve ellerimi kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Daha derine.

Elleri başımı kavlıyor, itişlerimi karşılarken bacakları etrafımda sıkılaşıyor. Bahçe, çarpışan bedenlerimizin sesini bastırıyor.

"Viktor... ben... ben yapamam,"

diye pantolonunu indirdi. "Bırak

kendini. Bırak kendini amına

koyayım."

Titreyen bir çığlıkla, kırıılır. Teslim olur. Boyun eğiyor. Doruk noktasına ulaştığında vücudu etrafımda sarsılıyor. Başını boynumun kıvrımına yaslarken ben de onun peşinden gidiyor, kendi çığlıklarımı saçlarında boğuyorum.

"Gördün mü?" Fısıldıyorum. "Sen benimsin. Bunu eninde sonunda kabul edeceksin. Şimdi, düşmanlarımızı ortaya çıkarmak için yaptığım hamleyi unut. Tek amacım seni güvende tutmak. Sen zaten benimsin Lydia. *Benimsin*."

Onu öpüyorum ve dünya kayboluyor. Ağlıyormuş gibi hafifçe titriyor, ama geri çekildiğimde gözleri sadece bana bakıyor ve gözyaşı yok.

Bunu hissettiğini biliyorum çekimi, bizi bir arada tutan çarpık bağı.

"Döndüğümüzde herkes bir şeyler olduğunu anlayacak," diyor güzel saçlarını savurarak. Lydia'ya özgü hafif, çiçeksi ve baştan çıkarıcı bir koku çarpıyor burnuma.

Başımı salladım. "Bir bok bilmiyorlar. Karım olacağını biliyorlar. Ve seni istediğimi de biliyorlar. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorlar.

Fazla düşünmeyin."

Elini kendi elime doladım, az önce olanlardan dolayı hâlâ kafam güzeldi. Lydia'nın bu şekilde seks yapmaktan hoşlandığından şüphelenmiştim. Onun ve benim birbirimize çok uygun olduğumuzu uzun zamandır biliyordum. Önümüzde uzanan olasılıklar...

"Sen öyle diyorsan," diyor. Ve gözetimime girdiğinden beri ilk kez Lydia neredeyse... ağırbaşlı. Sessiz. Sanki içindeki şiddetli fırtına durulmuş gibi.

Eğildim ve alnından öptüm. "Sen iyi bir kızsın Lydia. Bazen seni korkuttuğumu biliyorum. Ama benden korkmanı istemiyorum." Eğilip yanağından öpüyorum. "Konuşmanın ucuz olduğunu biliyorum ve seni istediğime inanmayabilirsin - seni dünyadaki her şeyden daha çok istediğime. Bunu anlıyorum. Ve sorun değil. Bunu anlayacaksın."

"Ne?" soruyor, gözleri merak ve biraz da korkuyla kocaman açılmış.

Bakışlarını tutuyorum, sesim alçak ve yoğun. "Benim için ne kadar önemli olduğunu göreceksin... ve nedenini."

Eve döndüğümüzde yemek odası boşaltılmıştı ve herkes oturma . Annem bizim için büyük tepsiler içinde hamur işleri ve çikolatalar hazırlamıştı.

İçeri girerken Lydia'ya doğru eğildim. "Bunu görüyor musun?" Örtüyü işaret ediyorum. "Biz küçükken babamın katı kuralları vardı. Her şey yemek odasında yenmek zorundaydı. Yatak odalarında atıştırmak, mutfakta sıradan kahvaltılar yapmak ve oturma odasında kesinlikle tatlı yemek yoktu."

Lydia merakla bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya şimdi?"

Anneme doğru başımı sallayarak sırtıtıyorum. "Şimdi yetki onda. Her şey farklı. Onun kurallarını çiğnemeyi seviyor."

Lydia ince isyanını anlayarak gülümsüyor. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Bir şey dökülürse de biz temizleriz," diyor annem sıcak bir gülümsemeyle. "Lydia, ne tür bir pasta istediğini konuşalım. Artık daha fazla zamanımız olduğuna göre, bu düğünü gerçekten planlayabiliriz." Neredeyse neşeyle ellerini birbirine sürtüyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Lydia, "her türlü pastayı severim. Ama vanilyalı sevmiyorum."

Dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Ben de öyle bebeğim," diye kulağına fısıldıyorum. Yanakları renkleniyor ve sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi devam ediyor: "Kırmızı kadife, havuçlu kek, vanilya kremalı çikolatalı kek, çikolata kremalı çikolatalı kek..."

Kıvrımlı vücuduna ve kalçalarına bakıyor. "Belki de benim sorunum budur."

"Oh, dur," dedi annem. "Pastayı kim sevmez ki? Hadi gidip seçeneklere bir göz ."

"Benimle anne," diyorum ona. "Bunu onunla birlikte planlamak istiyorum."

Annemin bir dizi katalog ve dizüstü bilgisayarının bulunduğu yan masaya doğru yürürken, Lydia'nın kulağına eğilip fısıldıyorum ve kışını çimdikliyorum. "Vücudun hakkında bir kez daha kendini küçümseyen bir yorum yaparsan, eve gittiğimizde bunun için dizimin üstüne çökeceksin."

"Viktor," diyor, yanakları kızarıyor ama içimden bir güç dalgası geçiyor. Ona daha yeni sahip olmuş olabilirim ama onu tekrar istiyorum. Ve bunun için kesinlikle bir şaplak yiyecek.

"Bir göz atın," diyor annem, parlak katalogları açarak. "Çeşitli pastalarımız olması için bunu nasıl yapabiliriz?" Lydia düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak soruyor.

"Çok kolay," diyor Harper. "Kek shoter'ları yapıyorsunuz. Bu küçük bardaklarda çeşitli tatlar var, böylece farklı tatları deneyebiliyoruz. En sevdiğiniz aromada kendi düğün pastanız var ve sonra en sevdiği aromada bir damat pastamız var ve sonra tepsiler dolusu pastamız var."

Mikhail, "Daha şimdiden düşündükçe şekerim yükseliyor," diyor.

"Sorun değil," diyor Aria, gözleri parlayarak. Lydia'ya göz kırpmıyor. "Benim için daha fazla."

Lydia katalogları incelerken ben de yanlarına gidip bir tabağa çeşitli tatlılar koyuyorum.

Oturma odasında oturup tatlı yiyor, kokteyl içiyor ve düğünümüzü planlıyoruz. Ama asıl istediğim onu yanımda eve götürmek, böylece sadece ikimiz olacağız. Kendimizi savunmak için bir planımız olduğundan emin olmak istiyorum. Gerçekten istediğim şey onun evli, güvende ve yanımda olması.

Mikhail yanımıza geliyor ve bana telefonunu gösteriyor. "İlginç bir gelişme. Bir dakikan var mı?"

Lydia'ya bakıyorum, sonra tekrar ona. "Evet, konuşalım."

CH6PHER EICHHEEN

Lydia

"Ivanov'un kaptanıyla konuştum. bazı ilginç veriler var ama hepsi şifreli ve bilmediğim yabancı diller de var."

Umut göğsümde kabarıyor.

Bu. Bu benim yapabileceğim bir şey. Sonunda, korunmayı veya kurtarılmayı bekleyen lanet bir duvar çiçeği olmak yerine, gerçekten yardım edebilirim.

"Bakmama izin verir misin? Bu işte iyiyimdir."

Mikhail'in gözleri şaşkınlıkla açılır. Viktor'a bakar, o da başıyla

onaylar. "Öyle. Bırakın baksın."

Mikhail'in merkezdeki ofisinde, birkaç kardeşle birlikte bir dizi harita, gözetleme fotoğrafları ve silahlar hazırladılar. Mikhail şimdiye kadar gördüğüm en büyük iPad'i açıyor ve parlaklığını artırıyor.

"İşte. Bir göz atın."

Desenleri ve karmaşık bulmacaları çözmekte her zaman iyi olmuşumdur. Kullandıkları notalara bakarken bu beni bir anlığına şaşırttı.

"Dmitri," diyorum, bir şeyleri bir araya getirmeye başladığımda kalbim daha hızlı atıyor. "Bu onun göbek adı. Bunu ekran adı olarak kullanmak çok orijinal, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Görünüşe göre buradan çok uzakta değiller, Manhattan'da bir depoyu ele geçirmeyi planlıyorlar ama ne zaman olacağı belli değil."

"Mmm." Viktor başını sallar. "Tabii ki istihbaratlarının ele geçirilmesi ihtimaline karşı ne zaman olduğunu açıklamıyorlar."

"Ivanov'un kaptanına ne kadar güveniyorsun?" Olayları gözden geçirirken kaşlarını çatarak soruyorum. "Bu bir tür tuzağa benziyor."

"Siktir," diye mırıldandı Lev. "Bir bakayım."

Haritayı ona veriyorum ve bir süre inceledikten sonra kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"O haklı. Zamanlama yanlış. Eğer bir pusu kuruyor olsaydım... işte böyle yapardım. Gösterdikleri rotalar bizi bir tıkanma noktasına yönlendiriyor, bir saldırı için mükemmel. Bu çok uygun."

Başımı sallıyorum.

Viktor ayrıntıları incelerken gözleri kısılır. "Haklısın. Eğer onun sözüne inanırsak, bu bir tuzak olabilir. Bu riski göze alamayız."

"Ya onlarla birlikte bu işin içinde olduğundan ya da size rapor vereceğini bildiklerinden şüpheleniyorum. Her halükarda, bu tehlikeli bir durum ve ben olsam dikkatli olurdum."

Aleks bir elini saçlarında gezdirerek içinden küfrediyor. "Yani işini yapmasına izin mi vereceğiz? Peşine düşmeyecek miyiz?"

"Doğru zaman geldiğinde kesinlikle takip edeceğiz."

"Doğru. Anlaştık. Ve doğru zaman geldiğinde, bir şaşırtmaca yaratabiliriz. Tuzaklarına düştüğümüzü düşünmelerini sağlarız."

"Bir fikrim var," dedim onlara. "Belki de destek ekibi arkadan dolaşırken, vurgulanan rotadan bir yem ekibi gönderebiliriz. Onları hazırlıksız yakalayın."

Viktor takdirle başını sallar. "Düşünme şeklini sevdim, bebeğim."

Sırıtiyorum ve ağızıma kakaolu bir truffle atıyorum.

Viktor'un kız kardeşi olması gereken uzun boylu bir sarışın kapı aralığından, "Tanrım, bir oda bulun," diyor. Bana göz kırpmıyor. "Ben Polina. Şaka yapıyorum. Çikolatanın her arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

Viktor'un kolu belime dolanıyor. "Karşı karşıya geldiğimizde, birlikte eştığımızda kiminle uğraştığımızı onlara göstereceğiz."

Sırıtiyorum. "Evet."

"Şimdilik geri dönüyoruz," diyor Polina'ya. "Düğün detayları hakkında irtibatta olacağız."

"Bu kadar çabuk mu?" Polina suratını asarak soruyor. "Yine de gelinini tanımam gerekiyor."

"Zamanımız olacak," diyor ama belli ki milyonlarca kilometre ötede, tamamen bize yönelik tehditle meşgul.

Kocaman avucuyla kalçamı yoğururken ve bana yapmayı planladığı her kötü şeyi söylerken eve dönüş yolculuğu yoğun, ihtiyaç, istek ve imalarla dolu.

Oraya vardığımızda "Dışarıda size bir sürprizim var" dedi.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor, ama onu fırçalamayı başarıyorum. "Dostum, eğer daha fazla seksse... bir dahaki sefere yatağı düşünebiliriz."

Sadece hırlıyor ve gözlerini kısıyor.

Bunu istiyor muyum? Kontrolü kimseye kaptırmak istemiyorum.

Ama ısrar ettiğinde... kalbim göğsümde genişliyor. *İstendiğimi*

hissediyorum.

"Tamam, tamam..." İşaret ettiği yere yürüyorum. Evinin dışındaki araziye henüz keşfetmedim.

"Bu. Bu tarafa."

Köşeyi dönüyorum ve her şeyi anladığımda elimle ağzımı kapatıyorum. "Viktor."

Beni tanıyor. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor?

Mülkünü çevreleyen gözlerden uzak, yemyeşil bahçelerin içinde, ateşi seven biri için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bir vaha olan bir ateş çukuru alanı var.

Hayır. Ateşi *sever*.

Burası bir şekilde gotik ve büyüleyici görünüyor, sanki bir peri masalından fırlamış gibi. Ateş çukurunun kendisi, budaklı ağaç köklerini andıran bir taban üzerinde duran, siyah demirden yapılmış büyük ve karmaşık bir tasarımıdır. Demir, mistik ve zamansız bir görünüm veren alev ve rün desenleriyle oyulmuştur.

Ocakta çıra ve kütükler için yerleşik bölmelerin yanı sıra alevlerin yoğunluğunu kontrol etmek için özel bir ızgara bulunur. Ferforje maşası ve maşası yan tarafta kullanıma hazır bir şekilde asılı durmaktadır.

Ateş çukurunun etrafında koyu renkli kadife minderlerle kaplanmış ağır, koyu renkli ahşap banklar yer alıyor. Gotik tarzdaki fenerler ferforje direklerden sarkarak mekâna sıcak, titrek bir parıltı yayıyor. Çevredeki ağaçların arasından geçen ip ışıklar, yumuşak pırıltılarıyla büyümlü bir his yaratıyor.

"Viktor... bu... için mi?" "Sana

mı? Evet. Tabii ki senin."

Yutkunuyorum, içimde savaşılan bir onur ve korku karışımı. "Ben... Ben nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sorun değil."

"Nereden biliyorsun?" Bakışlarını tutuyorum. "Bana gerçeği söyle."

Neredeyse çocuksu görünmesine neden olan rahat bir omuz silkmeye başka tarafa bakıyor. "Bir süredir seni takip ediyorum. Baban seni kontrol edemeyince yatılı okula gönderildiğini ve kundakçılık suçlamasıyla tutuklandığını biliyorum. Annenin bile seni durdurmaya çalıştığını biliyorum, ama onun yöntemleri seni bir sonraki taliple evlendirmeyi içeriyordu.

Sana kim yardım edebilir ki?" Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki senin ihtiyacını anlayacak insan sayısı çok az."

Yutkunuyorum. "İhtiyacım mı?"

Bir kibrit çıkıyor. "Senin ateşe ihtiyacın var, bebeğim."

Bana doğru bir adım attı. "Duvarını indir. Kavgayı bırak Lydia. Burada güvendesin." Eliyle işaret ediyor. "Bak. Ateş bu tuğla duvarların ötesine geçmeyecek." Etrafıma bakıyorum ve ilk kez mumlar, kibrit çöpleri, bir odun yığını ve bir alev makinesiyle dolu alanı fark ediyorum.

Bir kibrit çıktığımda nabzımın nasıl attığını şimdiden hissedebiliyorum. İlk duman kokusunda nefes alış verişimin nasıl düzene girdiğini. Alevlerin yarattığı tahribatı izlerken sahip olduğum mutlak kontrol, yıkım tam orada, parmaklarımın ucunda.

Başka tarafa bakıyorum ve cevap

vermiyorum. "Ne oldu? Neden

tereddüt ediyorsun?"

Neden onun yanındayken daha önce hiç hissetmediğim kadar kendime güveniyorum? Sanki beni *tanıyor*, gerçekten, gerçekten tanıyor.

Acaba birbirimizle sevişme şeklimiz -duvarlarımı yıkıp beni yarması, kendimi savunmasız ve açıkta hissettirmesi- hayatımda ilk kez gerçekten kendim olabildiğimi hissetmemin nedeni mi?

"Lydia. Ne oldu?"

"Bana hep bende bir sorun olduğu söylendi. Kırıldığımı. Ateşle ilgili her şeyden kaçınmam gerektiği..."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, bakışlarının ağırlığına dayanamıyorum.

"Hakkımda bu kadar çok şey biliyor olman beni rahatsız ediyor."

"Kabul et. Çok ama çok uzun zamandır arıyordum. Sana her zaman takıntılıydım Lydia. Bu seni korkutabilir ama korkutmasını istemiyorum çünkü seni koruyacağım." Saçlarımı sırtımdan aşağı doğru okşuyor. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen benim karım olacaksın."

İçimde bir şeyler dalgalanıyor, korku ve heyecanın kafa karıştırıcı bir karışımı. Beni anlıyor. Beni gerçekten anlıyor gibi hissediyorum. Bir yanımda korkuyor ama bir yanımda rahatlıyor.

"Peki benim hakkımda ne biliyorsun? Geçmişim hakkında ne biliyorsun?"

"Kundakçılıktan hüküm giydiğin için evden uzaktaki bir okula gönderildiğini biliyorum," diyor korkmadan ve tereddüt etmeden bakışlarını tutarak. "Kundakçı olarak etiketlendiğini ve insanların senden korktuğunu biliyorum. Ama korkulacak biri olmadığını da biliyorum. Etiketlenmenin ve yanlış anlaşılmanın kurbanı olduğundan şüpheleniyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Beni bu kadar iyi tanıması beni korkutuyor.

"Dinle. Ateşe olan hayranlığını fark ettim Lydia. Burayı senin için inşa ettim - tutkularını güvenle yaşayabileceğin bir yer. Ateş güzel ve kontrollü olabilir. Yıkıcı olmak zorunda değil." Bana doğru uzanıyor, çenemi avucunun içine alıyor. "Bu konuda birbirimize benzediğimizi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Nasıl?" Sertçe yutkunuyorum, sesimi sabit tutmaya

çalışıyorum. "İkimiz de ateşten etkileniyoruz, bebeğim."

Eğiliyor ve ağzımı bir öpücükle kapıyor. Ayak parmaklarım onun sıcak dudaklarını hissettiğimde kıvrılıyor, ihtiyaç vücudumu sarıyor. Kendimi canlı ve enerjik hissediyorum. Zihnimden çıkıp tamamen bedenime, varlığımın her titreşen, yaşayan hücresine düşmüş gibi hissediyorum.

Geri çekildiğinde dudaklarına belli belirsiz bir

gülümseme dokunuyor. "Devam et Lydia. Yap hadi."

Elimi tutarak beni ateş çukurunun yanına oturtuyor. Bir kibrit çakıyor ve bir mumu bana doğru tutuyor, sıcak vanilyalı şekerleme kokusu etrafımızdaki havayı dolduruyor. Sesi sertleşiyor, sözleri bir emir gibi. "Yap şunu."

Kibriti çakarken ellerim titriyor ama alevin ilk yalımında içimde bir heyecan akıyor. Yanan kibritin bağımlılık yapan kokusu duyularımı dolduruyor. Mumu yakıyorum ve yanışını izliyorum, alev aramızda dans ediyor.

Daha fazlasını istiyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum. "Bana bir tane daha ver."

"Lütfen de," diye dalga geçiyor.

"Lütfen Viktor," diye nefes alıyorum, elimi uzatıyorum.

"Unutma," diyor Viktor önümüzde duran geniş diziden bir mum daha kaldırırken, bu açık pembe mat, hafif çilek kokuyor. "Hayranlık ve dürtü arasında fark vardır Lydia. Piromani, yıkıcı yangınlar çıkarmak için kontrol edilemeyen bir dürtüdür. Ama burada, bu hayranlığı zarar vermeden keşfedebilirsin. Anahtar kontroldür."

Bir kibrit daha çakıyorum ve başımı sallıyorum, ışığın karanlıkta güzel bir şekilde titreşmesiyle içime adrenalin doluyor.

"Kontrol mü? Hiçbir zaman kontrol bendeymiş gibi hissetmedim. O sadece... kontrolü ele aldı."

"Gerçekten mi? En son ne zaman ateş yaktın? Gerçek bir ateş, mum ya da küçük bir şey değil."

"Uzun zaman oldu." Sesimi alçaltıyorum, utanıyorum. "İlkel dürtülerimi bastırmayı öğrendim. Stresli ve endişeli olduğumda bir şeyleri yakma, her şeyi tüketme ihtiyacını. Artık daha iyiyim."

"Belki de iyileşmene gerek yoktur. Eğer gerçek bir piroman olsaydın, bunu yapamazdın." Uzun, kalın kibritlerden oluşan güzel bir silindir kutuyu kaldırdı. "Yak onları. Onları ateş çukuruna at."

Ateşin önünde bir kamp sandalyesinin yanına oturuyorum, uzun kibritlerden birini çıkarıp çakıyorum. Kibriti çukura atmadan önce neredeyse parmaklarıma ulaşana kadar ince odunu yalamasını izliyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, alevi heyecanla ve biraz da korkuyla izliyorum.

İçkisinden bir yudum almış bir alkolik gibi miyim? Yoksa bunca zamandır kendimi yanlış mı etiketledim?

Yanan mumların oluşturduğu sıra mekânı sıcak bir ısıltıyla doldururken, ben de mumların arasında yürüyorum. Ayaklarım o kadar hafif ki, yarattıkları büyüleyici, samimi ışıktaki özgürce dans ediyordum gibi hissediyorum.

Viktor ayakta duruyor, kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş, onaylarcasına başını sallıyor. "Kontrol sende Lydia. Korkmadan gücü hissedin. Mesele

Yıkım. Bu, sevdiğiniz şeyi anlamak ve kucaklamakla ilgilidir. Güvendesiniz."

O bunu söylediğinde boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

*Ben
güvendeyim*

Korunaklı.

Tehlikeden uzakta.

Hayatım boyunca kendimi hiç güvende hissetmedim ve çocukken ve daha sonra ergenlik çağındayken bu ateşleri yaktığımda - ıslahevinde geçirdiğim onca zaman boyunca - biraz kontrol kazanmaya çalıştığımı biliyordum. Babamın üzerimdeki hakimiyeti sayesinde annemin ben küçükken benimle çok az etkileşimi oldu. Ve babam beni sevmiyordu; sadece beni olmamı istediği kişi haline getirmeye çalışıyordu. Varisi, hiç sahip olamadığı oğlu.

Ateş ışığı yüzlerimize gölgeler düşürüp duygularımın yoğunluğunu ortaya çıkarırken, bir özgürleşme hissi duyuyorum. O yaklaştıkça korkum eriyor, eli yanağımı okşuyor, dokunuşu şefkatli ve sahiplenici. Nefesim hızlanıyor, gözlerim alevden aleve atlıyor, titreyen alevlerin onun gözlerindeki yansımasının tadını çıkarıyorum.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Viktor yanağımdan öpüyor. "Benimle güvendesin Lydia. Her zaman. Bırak ateş senin bir parçan olsun, korkulacak bir şey değil."

Dudakları benimkilere değiyor, akşam ateşin ışığıyla ısınıyor. Aramızdaki bağ yoğun, paylaşılan kırılganlık ve anlayış anından besleniyor... hatta belki de aşktan. Güvenlik güzel, güçlü bir karşılıklı çekimdir.

Boynumu öpebilmek için beni geriye doğru eğiyor. Beni kollarının arasına aldığı ve bacaklarım onun kalın, kaslı gövdesini sardığında kendimi alevlerle çevrili, beni tüketen sıcaklığın içinde erimeye bırakıyorum. Benim gibi kıvrımlı bir kadını kollarında bu şekilde taşıyabilecek bir adamla birlikte olmayı rüyalarımda bile göremezdim. Ama Viktor sıradan bir ölümlü değil.

Adımlarını telaşsız atan Viktor beni sanki dünyadaki son insanlarmışız, etrafımızdaki dünya yanıp kül olurken ayakta kalan tek ikimizmişiz gibi öpüyor. Dilim onunla buluşuyor, derin, erkeksi hırıltısının sesi ona olan ihtiyacımı her geçen saniye daha da artırıyor.

Bu sefer ısırmadım ya da pençelemedim. Bu sefer kıcıma şaplak atmadı ya da bana hükmetmedi. Bu sefer yavaş ve baştan çıkarıcı ve bizi ateş çukurunun yanındaki sandalyeye oturttuğunda, o kadar ıslak ve içimde olması için istekliyim ki, onun tarafından doldurulmanın ötesini düşünemiyorum.

Eteğimi kaldırıyor ve boynumu öpüp dişlerini köprücük kemiğime geçirirken beni çırlıçiplak kucağına oturtuyor. Emip yaladığında inliyorum, aramızdaki uyarılma alevleri büyüyor. Tokasını çözüp sertleşmiş ereksiyonunu avucunun içine alırken beni birkaç saniyeliğine dizine yatırıyor.

"Doğum kontrolü hakkında konuşmadık," diye fısıldıyorum, tüm bunların bizi nereye götüreceğinden biraz korkarak.

Sert aletin başı göbeğimle buluşuyor ve istemsizce ona . Onu içimde o kadar çok istiyorum ki zor nefes alıyorum.

Başını sallıyor, gözleri benimkilere odaklanmış. "Aramızda hiçbir şey yok Lydia. Hiçbir şey. Bebeklerimi doğuracaksın, kadın." Göğsüne vurmasını ve saçlarını yumruklamasını bekliyorum ama o sadece bakışlarını tutuyor.

Başımı salladım. "Evet."

Doğal yollarla olduğunda ben de çocuk istiyorum. Bu evliliği bırakıp gidemezdim, denedim ve fark etmeye başladım ki... bunu istediğimden emin değilim.

İlk hamlesiyle başımı geriye atıyorum, kendimi omuzlarına sabitliyorum, kollarım güçlü boynuna sarılıyor. İkincisinde beni ikiye ayırıyor ve ben ihtiyaç ve istekle inliyorum, o içime girip tekrar tekrar sıcaklığıma dalmadan önce neredeyse tamamen içimden çıkarken zevkim artıyor. Başım geriye düşüyor ve elbisemin üst kısmını yırtarak dolgun göğüslerimi yukarı itiyor.

Ağzı meme ucumda, dişleri hassas tomurcuğu sıyrıyor, o içeri ve dışarı iterken, kalın horozu içimde titreşiyor. Doruk noktasına yaklaştıkça, teslim olmaya yaklaştıkça kendimi ona kaptırıyorum. İhtiyacım artıyor ve büyüyor.

tüm varlığını kuşatıyor. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Etrafımızdaki alevler, benim coşkum patlarken titriyor ve azalıyor.

Boşalırken çılgılık atıyorum, zevk seline kapılıyorum. Sıcak tohumu içime akarken başımı geriye atıyorum. Isırığı vahşileşiyor, tutuşu neredeyse acı veriyor.

"Seni seviyorum Lydia," diye homurdanıyor, çiçekli bir hevesten çok ateşli bir iddia gibi. "Bilsen de bilmesen de seni seviyorum ve bir gün, bir gün bana gerçekten inanana kadar bunu sana söylemeye devam edeceğim." Zevkimize ortak olarak birlikte doruğa ulaştığımızda tekrar itiyor.

Onun sözlerinde ve benim onları kabul etme yeteneğimde bir tür bilişsel uyumsuzluk var.

Nasıl?

Nefes alışım düzene beni bir sandalyeye oturtuyor ve battaniyeye uzanıyor. Ayağa kalkmadan önce sözsüz bir şekilde şakağımı öpüyor. Birkaç dakika sonra elinde sıcak bir bez ve kuru bir havluyla geri dönüyor. Önce kaşlarını çatarak beni inceliyor, muhtemelen derimi kırıp kırmadığını ya da çok sert ısırp ısırmadığını görmeye çalışıyor.

"Bu sefer değil, kaplan," diyorum göz kırparak. "Tekrar denemek zorunda kalacaksın. Beni kirlettikten sonra temizlemene bayılıyorum," diyorum yarı alaycı bir ifadeyle. "Beni sert bir şekilde becerdikten sonra bana karşı çok nazik olman."

"En azından bunu . Sevişirken kör oluyorum. Seni serbest bıraktığımda inciteceğimden ."

Geleli sadece birkaç dakika oldu ve hala onun "*serbest bırak*" dediğini duyuyorum. nabzımı yeniden hızlandırıyor.

"Eh," diyorum omuz silkerek. "Bundan çok daha fazlasını

kaldırabilirim." Bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Oh, gerçekten mi?"

"Mhm."

"Bunu aklımda tutacağım."

Ateş yakamayacak kadar halsizim, bu yüzden onu ateş yakarken izliyorum. Alev sönüp kor haline gelene kadar sessizce oturuyoruz. Derin bir huzur hissediyorum ve

Kabul.

"Buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Ona baktım. "Korkmadan buna sahip olabileceğimi bana gösterdiğin için teşekkür Viktor."

"daha glsn."

Ateşin önünde otururken merak ediyorum.

Ben kontrol edilmesi gereken bir şey miyim? Zaptedilecek bir şey miyim?
Yoksa alevler içinde tükenecek miyim?

Ya kendimi ona kaptırırsam?

Başka bir kibrite uzanıyorum, soru havada asılı, cevaplanmayı bekliyor.

CH6PHER NINEHEEN

Lydia

C6KE. Pastaya ihtiyacım var.

Derin, koyu, zengin, kalın krema ile çikolatalı kek.

Ya da mermer. Belki limon. Yani, dilenciler seçici olamaz.

Kendimden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Ve küçük bir parçam kendimi şeker komasına sokmanın yapılacak en sorumlu şey olmayabileceğini bilse de... Pastaya ihtiyacım var.

Gecenin bir yarısı, Viktor ölü gibi uyuyor ve Nikita bile tekrar uykuya dalmadan ve horlamaya başlamadan önce ne yaptığımı görmek için sadece tembel bir gözünü açıyor.

Viktor'un tişörtüyle mutfağı doğru yürüyorum. Etrafımda dalgalanıyor çünkü o bir aslan büyüklüğünde. Annesinin o daha küçükken ayakkabılarını ya da kıyafetlerini nereden almış olabileceğı hakkında hiçbir fikrim yok. Onları kendisi mi yaptı?

Tişörtün altı çıplak ve evde bu şekilde çıplak ayakla dolaşmak çok hoş bir his.

Tişört onun gibi kokuyor.

Mutfağa gittiğimde buzdolabını açtım. İkimiz için yemek pişirmek için birkaç kez açmıştım ama gerçekten zaman ayırmamıştım. Yani, gerçekten içine girip bakmadım.

İlk başta, kapıyı açtığımda en sevdiğim birayı fark ediyorum, sadece New York'un kuzeyinde satın alabileceğiniz türden, çünkü küçük partiler halinde elle yapıyorlar ve yaygın olarak dağıtmıyorlar.

İlginç. Viktor bunu benim için mi aldı? Yoksa mucizevi bir şekilde benimle aynı şeyleri mi seviyor?

Soğuk şişeyi parmaklıyorum.

Ben hala pasta istiyorum ve bazı insanlara göre bira ve pasta birlikte bir şey olsa da, ben biraz püristim.

Kutu süte uzanıyorum ve elim kutunun üzerinde duraklıyorum. "Huh," diyorum yüksek sesle.

Sadece organik süt içtiğimi nereden biliyor? Pek doğal beslenen biri olmasam da, lisedeyken bir kadının göğüslerinin büyüklüğü ile sütteki hormonlar arasındaki ilişkiyi ima eden bir makale okuduğumdan beri sadece organik süt içiyorum. İddiaların doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, göğüslerimin daha fazla büyümesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım ve organik süt içmeye başladım.

Kaşlarımı atıyorum, buzdolabına bakıyorum. Beni o kadar iyi tanımıyor. Beni o kadar iyi tanısaydı, *keksiz* süt itiğimde sade imediğimi bilirdi; her zaman-oh. Oh, ilginç.

Herkesin buzdolabında çikolata şurubu vardır. Değil mi?

Kendime bir bardak doldurup kapıyı kapatmaya giderken gözüme başka bir şey çarpıyor. Bir tepsi dolusu çikolataya batırılmış ilek var, beyaz serpintilerle süslenmiş. Ayrıca bir paket el yapımı makaron var, hafif ve havadar, gökkuşağı tonları bir dizi lezzeti ima ediyor.

Aman Tanrım, günah cennetten düştü ve tam karşımda oturuyor.

Bunları ne zaman aldı? Bir hafta önce ailesiyle tanıştık ve pastaya olan aşkıımı itiraf ettim. Gerçi... içimden bir ses bunların hiçbirinin Viktor için yeni olmadığını söylüyor.

Merakımdan dondurucuya bakıyorum ve başımı sallıyorum. Yutkunuyorum. Yerel bir mandıranın el yapımı üç farklı dondurma çeşidi var, hepsi de en sevdiğim tatlarda; geyik izleri, fıstık ezmesi girdabı ve kurabiye ve krema.

Bu bir tesadüf olamaz. .

Dondurucuyu kapattım, ağzım sulandı. Şimdi gerçekten açlıktan ölüyorum. En sevdiğim dondurmadan almış.

En sevdiğim tatlılar.

İçtiğim lanet çikolata şurubu ve süt bile. Meraktan kilere doğru yürüdüm.

Bu mümkün değil-

Kapıyı çekip açıyorum. Kocaman ve iyi stoklanmış, yemek yapmayı seven bir kadının aklını kaçırmasına neden olabilecek türden bir kiler.

Burada dikkatimi çeken ilk şey protein tozu kutuları ve çalkalayıcı şişeleri oldu, çünkü Viktor'un bazı kasıtlı kararlar almadan sihirli bir şekilde bu boyuta ulaşamayacağı açıktı. Adil, adil.

Ama protein tozları ve shake'lerin önünden geçerken, bir nefesimi tutuyorum. Gurme, su ısıtıcısında pişmiş cipsler. Ekşi mayalı krakerler. En sevdiğim şeftali salsa ve limon aromalı mısır cipsi kavanozları. Çeşitli aromalı kuruyemişler. Tereyağlı krakerlerin üzerine sürdüğüm balla kavrulmuş fıstık ezmesi ve kaşık kaşık yediğim İtalyan çikolatalı fındık ezmesi.

Her şeyi var.

Kileri kapattım ve buzdolabına doğru yöneldim.

Lanet pastayı yiyeceğim.

Kapıyı açıp Polina'nın getirdiği büyük beyaz pasta kutusunu ve bir kutu krem şantiyi çıkarıyorum. Çekmeceden bir kaşık alıyorum ve taburelerden birine oturuyorum.

Sadece bir ısırık. Sadece bir ısırık alacağım.

Buraya gelip beni görürse utancımdan ölürüm. Ben kimsenin önünde tatlı yemem.

Önce kırmızı kadifeden bir topak alıyorum ve krem peynir kremasından bolca tadıyorum. Üzerine çırpılmış krema fişkırtıyorum ve bum, kapaktan aşağı.

İnliyorum, tadını çıkarıyorum. Diyetimde çok ve bunu çok özlemiştim. Dudaklarımı yalıyorum ve mermer pastanın tadına bakmadan önce yutkunuyorum.

Büyükçe bir lokmayı kaşığın üzerinde döndürüyorum, üstüne koyuyorum ve yiyorum. Evet, bu çikolatadan bile daha iyi. Bu mükemmellik. İnsanoğlunun bildiği en iyi seks sihirli bir şekilde pastaya dönüştürülseydi, işte tam burada olurdu.

Sırada, vanilya fasulyeli çilekli krema var. Kendi kendime homurdanıyorum.

Vanilyayı sevmediğimi söyledim, ailesinin ve her şeyin önünde. *Tanrım.*

Krem peynir soslu baharatlı kekten bir ısırık ve kırmızı kadifeden bir ısırık daha alıyorum. Karnım doydu. Bacaklarımı taburenin üzerinde sallıyorum ve parmağımı çilekli kekin üzerindeki krem şanti dalgalarının arasından geçiriyorum.

"Benim için de biraz ayırdın mı?"

Krem şanti kutusunu büyük bir gürültüyle yere düşürdüm.

Viktor kapı aralığında duruyor, kapının çerçevesine yaslanmış, göğsü çıplak ama kot pantolonu hâlâ beline kadar inik.

"Bana öylece sinsice yaklaşamazsın. Ödümü !"

"Daha dikkatli olmalısın. Ben evin içinde gizlice dolaşan küçük bir insan değilim. Görünüşe göre pasta örnekleriyle çok meşguldün."

Yanaklarım renkleniyor ve o yürüyüp arkamda dururken kaşığı kutuya atıyorum.

"Utanma."

"Ben ." Yanaklarım daha da yanıyor.

"Yalancı."

Beni kutudan çıkar çıkmaz kek yerken, kaşıkla krem şanti yalarken yakaladı. Timur beni azarlardı.

"Utanmıyorum," diye ısrar ediyorum, başımı sallıyorum.

"Kadın," diyor, elleri kalçalarımın iki yanında. "Yaptığın her şeyi seviyorum. Seni yargılamayacağım. Buraya geldim çünkü lanet pastayı denemek istiyorum. Ama çıldırmak istiyorsan, kızarman için sana bir sebep vermekten mutluluk duyarım."

"*Viktor.*"

"*Lydia,*" diye taklit ediyor üzerime eğilirken, sırtı gövdemin üzerinde ve elleri tezgahın iki yanında. "Rahatla."

Kutuya uzanıyor ve bir kaşık çıkarıyor. "Ama onu sana yediren benim."

"Her şey seksle mi ilgili?" Alay ediyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Yutkunuyorum. "Elbette. Eğer öyle olmasaydı, insanlık nasıl devam ederdi?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben zaten bitirdim," diyorum ona, geri kalan tatlara pişmanlıkla bakarak. Ben kesinlikle bitirmedim.

"Limonlu hindistan cevizini ya da Alman çikolatasını denedin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ellerinizi kucağınıza koyun lütfen," diye emrediyor. Kaşığı kaldırıp cömert bir limon tadı çıkarırken itaatkâr bir şekilde ellerimi kucağıma kaydırıyorum. "Benim için aç. Tek kural, seni besleyeceğim ve sonra sana ne istersem yapacağım."

"Hepsi bu mu?" Alaycı bir

şekilde sordum. "Söz

veriyorum beğeneceksin."

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Ağzım sulandı. "Pekala."

Önümde duruyor ve kaşığı tezgâhın üzerine koyduktan sonra uzanıp beni bedenimden kaldırıyor. Beni köşenin ortasına doğru kaydırırken ciyaklıyorum. Tişört bacağımdan yukarı kayıyor ve kendimi ona gösteriyorum.

Önümde diz çökmeden önce başını sallayarak "Siktir be kadın," diyor.

.

Eğiliyor ve kokumu içine çekiyor. Amım sıkıştı. Sıcak ağzını seksimin üzerinde hissetmek ona duyduğum ihtiyaç ve arzuyla kıvranmama neden olduğunda gözlerimi kapatıyorum.

Dilinin amıma ilk dokunuşu beni inletiyor. İkincisinde ve üçüncüsünde, hisler içinde boğuluyorum ve o da zonklayan klitorisimi emiyor. İsteksiz bir iç çekişle ayağa kalkıyor.

"Bunu bütün gün yapabilirim."

"Oh, *gerçekten* mi?" Başımı sallayarak alay ediyorum. "Bunu unutmayacağım." "Ama önce... pasta."

"Fırında bulabileceğiniz bir pankart gibi konuşuyorsunuz."

Omuz silkiyor ve ellerimi arkama koyuyor. "Onları orada tut." Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kemerine uzandığında nabzım fırlıyor.

"Viktor-"

"Şşşt."

Kemeri tek bir hareketle ilmeklerden geçiriyor, geriye yaslanıyor ve ellerime doluyor. Kemerini bağladığında vücudu benimkine yapışıyor ve anında ateş çıkıyor. Tezgâha yaslanmam için beni ayarladığında, kendimi tutmaya çalışarak sertçe yutkunuyorum.

Eğilerek elindeki bütün limonlu kek parçasını kaldırıyor ve bana bir ısırık uzatıyor. "Terbiyen nerede senin?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Önce bayanlar" diyor, sanki önemli olan tek kural buymuş gibi.

Dilimi yalıyorum ve limon kremasını ağzıma atıyorum. "Mmm," diye inliyorum. "Tanrım, bu çok lezzetli." Bir ısırık alıyorum. Kek hafif ve kabarık, katmanlar arasına sıkıştırılmış kalın bir limon dolgusu tabakası var. Parmaklarını yalıyorum ve pastanın geri kalanını alıp kocaman bir yudumda yemeden önce homurdanıyor. Eğiliyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, öpücüğümüz krema ve kekle dolu, tatlı ve hoşgörülü.

Bacaklarımın arasına inip ağzını amıma dayadığında hâlâ dudaklarımı yalıyordum. Klitorisim zonkluyor ve o yalayıp emerken ve ısırırken bir çığlığı bastırıyorum. Amımı bırakıp kutuya geri döndüğünde bacaklarım omuzlarının üzerinde, dizlerim teninin sıcaklığına dayanmış durumda.

"Viktor," diye sızlanıyorum. "Lütfen."

"Henüz değil," diye homurdanıyor ve kutuya uzanıp bir dilim daha çikolata alıyor, bu seferki fıstık ezmeli krema ile kaplanmış. "Pastaya açsın," diyor gülümseyerek. "Pastaya açım. Bırak pasta yesinler."

Bu sefer dudaklarımı yenilebilir dudak parlaticısı gibi krema ile boyuyor. Ağzıma bir parça koyup tekrar önümde diz çöktüğünde çikolata kırıntılarına bulanmış bir şekilde sırtıyorum. Bu kez, pastanın son lokmasını yuttuğumda doruk noktasındayım ve ağzını üzerimden çektiğinde neredeyse ağlayacaktım.

"İyi bir kız ol," diyor bana başını sallayarak. "Söz veriyorum buna degecek."

Kalın ganaj katmanları arasına yerleştirilmiş koyu, bitter çikolatalı kekten oluşan dört katmanlı bir karışım olan pièce de résistance'a uzanıyor. "Al. Bunu ye," diyor ve sert parmaklarıyla bana bir parça yediriyor. O beni beslerken ben de parmaklarını yalıyor ve kemiriyorum. Gözlerinin uyarılmışlıkla parlaması çok hoşuma gidiyor. Pastayı tekrar ağzıma koyuyor, bu sefer büyük bir kısmı tişörtün üzerine dökülüyor. Kremanın tadı erimiş trüf mantarı gibi ve ben *bunun için buradayım*. Önümde diz çöküyor, bacaklarımı başının etrafına sarıyor ve bacağıma doğru hırlıyor, "Gel Lydia. Sen kendi yemeğini ye, ben de benimkini. Gel, bebeğim."

Amımı tekrar tekrar okşarken başım geriye düşüyor; dudaklarımdaki kırıntıları yalarken, çikolatanın zengin tadının tadını çıkarırken ve onun dilinde serbest kalmaya doğru yükselirken dilinin ucu mükemmel. Zevk dalgaları beni boğuyor. Kalçalarım ona doğru sarsılıyor, her damla zevki sağlıyor, ta ki tezgâhın üzerine yığılana, bitkin düşene, bağlı ellerim arkamda kenetlenene kadar.

Ayağa kalkıp ağır bir elini ağzında gezdirirken bakışlarım bulanıklaşıyor, bedenim dalgalanıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Çok lezzetli," diyor fısıltıyla karışık bir hırıltıyla. "Biraz daha ister misin?"

"Aman Tanrım, hayır," diye inliyorum, tamamen doymuş bir halde. Yarı sarhoş, yarı büyülenmiş bir halde tembelce onu izliyorum, o ise pastaya doğru yürüyor, kutuya uzanıyor ve son kırıntısına kadar bitiriyor.

Yaptığımız dağınıklığı toparlamasını, pasta kutusunu açmasını, krem şantinin üstünü kapatmasını ve buzdolabına koymasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Nereden biliyorsun?" Uykulu bir şekilde söyledim. "Tüm favorilerim."

Bana rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "İzliyordum bebeğim. Bilmen gereken tek şey bu."

CH6PHER HWENHY

Viktor

Lydia'yla geçirdiğim son birkaç hafta bana geçici bir rüya gibi geliyor. Bazen gözlerimi açtığımda onun gitmiş olacağından korkuyorum. Böyle olmasını istemiyorum. Denesem bile durdurabilir miyim emin değilim. Yine de bunların hiçbirini hafife almıyorum.

Onunla geçen günler haftalara dönüşmeye başlar. Hem Lydia hem de Aria, *Ledyanoye Bratstvo* tarafından planlanan bir sonraki saldırıyı tahmin etmek için saatler harcamalarına rağmen, yakında harekete geçeceklerine dair kesin bir kanıt bulamıyoruz. Odaklarını değiştirmiş gibi görünebilirler.

Ama ben daha iyi biliyorum. Kayıtsız kalamayız. Yapabileceğimiz en büyük hatalardan biri gardımızı düşürmektir.

Bu yüzden yapmıyorum. Lydia da bundan hoşlanmıyor ama umurumda değil.

Burada benimle ve ailemle birlikte bir işi olması ona yardımcı oluyor. Benim işim fiziksel bir nitelik taşıyor, ben grubun ağır topuyum. Ağır bir el ya da kas gücüne ihtiyaç duyduklarında herkes bana gelir. Tüm kardeşlerim kendi başlarının çaresine bakabilir,

Ama kimse bunu benim kadar iyi yapamaz. Bu da Lydia'nın iyi ya da kötü bana eşlik edeceği anlamına geliyor.

Daha iyisi ya da daha kötüsü için.

Gerçekte olduğumdan başka biriymişim gibi davranmanın bir faydası yok. Birbirimizle evlendiğimizde, birbirimizi olduğumuz gibi kabul ederiz, hiçbir engel tanımıyoruz. Birinin daha azını yapmaya nasıl zahmet ettiğini hiç anlamadım.

Buna değmesini . Yemin ederim yapacağım. Şimdi deniyorum. "Pekâlâ, öğrendiklerinizin üzerinden geçelim."

Ona Kolya'nın hepimize öğrettiği temel öz savunma konusunda hızlandırılmış bir kurs verdim: kaçış tutuşları ve yakalamalar, durumsal farkındalık, savunma manevraları ve günlük nesnelerin kullanımı. Ona ateş etmeyi öğretecek zaman yok.

"Tamam," diyor önümde dövüş pozisyonunda durarak. Sıcak pembe bir atlet, siyah tayt ve spor ayakkabı giyiyor. Ona öğretmem gerektiği için şanslı, yoksa onları yırtıp atar ve onu evin yan tarafına doğru becerirdim. "Avucumun düzünü ya da sert bir tekmeyle savunmasız bölgelere karşı kullanabilirsem kullan - gözler, burun, boğaz ve kasıklar."

Başımı salladım. "Devam et."

"Biri beni tuttuğunda kendimi kaybetmem ama kaçmaya odaklanırım. Etrafıma dikkat et ve elimden geleni avantajıma kullan."

Ona öğrettiğim becerileri kullanmak zorunda kalmasını istemiyorum. Kendini savunma hareketlerinin son çare olmasını istiyorum.

Yine de bilmesi gerekiyor.

"Sevmek mi?" Gözlerimi onunkilere dikerek test ediyorum.

"Mesela ateş çukurunun yakınındaysak. Ayakları tahliye ızgarasına çarpacak şekilde onları itin, sonra *Hansel ve Gretel*'deki kötü cadı gibi onları ateşe itin." Gözleri parlıyor ve bana sırtıyor.

Ben de sırttım. "Bunu biraz düşünmüşsün."

"Evet efendim," diyor baştan çıkarıcı bir mırıltıyla. Neyse ki az önce kasıklara tekme atmaktan bahsetti, yoksa şu anda fena halde sertleşmiş olurdu.

"Kaçmaya devam et."

"Sakin olun. Bağırabildiğim kadar yüksek sesle yardım çağır. Çılgılık sesimi kullan." Göz kırıyor. "Mümkünse saldırın, ağırlık merkezimi düşürün, dönün ve saldırganla yüzleşin."

"Mükemmel." Gurur göğsümde kabarıyor. "İşte benim kızım. Başka ne var?"

"Mümkünse gündelik nesneler kullanın. Kalemler, anahtarlar, Sephora'daki son çılgınlığımla dolu el çantam."

Başımı salladım. "Mükemmel."

Nikita arka kapıyı tırmalıyor, Lydia'ya gösterdiğim ilgiyi kıskanıyor. "Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Mhm."

Nikita'nın tasmaını alıyorum ve şehir merkezine doğru yürüyoruz, Nikita itaatkâr bir şekilde yanıma geliyor. Bir ışıktaki durduk ve Lydia eğilip Nikita'nın kulaklarını kaşımaya başladı.

Buraya taşınmadan önce Lydia'yı sevdiğimi sanıyordum. Ama şimdi o köpeğimi seviyor, ben yokum.

"Akşam yemeği için parmesanlı tavuk yapmayı düşünüyordum," diyor gelişigüzel. "Bu beni sertleştiriyor," diye takılıyorum ona.

Bana sırtıyor. "Yediği yemekten tahrik olan bir erkekle hiç tanışmadım."

"Yediğim yemekten tahrik olmuyorum. Seni pişirirken izlerken tahrik oluyorum." "Oh, anlıyorum. Tüm iştahları tatmin etmek falan?"

"HHH. Kulağa çok lezzetli geliyor. Cuma , son detayları planlarken, yemeğe çıkacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Ben yemek yapmam. Yemek yerim. Eğer yanımda yemek yapabilen biri yoksa, dışarıdan sipariş veririm. Bir süre özel aşçım vardı ama hoşuma gitmedi. Lydia dışında kimsenin alanıma girmesini sevmiyorum. Burası onun da alanı.

Birden Nikita'nın kulakları geri gitti. Saçları kıllanıyor ve alçak, tehlikeli bir hırıltı çıkarıyor.

Lydia dik durur. "Ben ne yaptım ki? Beni sevdiğini sanıyordum." "Arkamda," diye homurdanıyorum. "Sen değilsin."

Lydia'nın gözleri açılıyor ve bir kez olsun dediğimi yapıyor, şükürler olsun. Etrafımızı tarıyorum. İlk başta, yersiz bir şey fark etmedim. Şehirde normal bir gece işte. Ama Nikita daha derinden hırlıyor ve yüksek sesle, hırçın bir havlama çıkarıyor.

Aniden, maskeli bir saldırgan bir kapı aralığından dışarı fırlıyor ve onu üç kişi daha takip ediyor. Maskeli, kapüşonlu ve doğrudan üzerimize geliyorlar.

Lydia kaskatı kesildi, boğazına bir çığlık takıldı ve omzumun üzerinden bağırdım, "Sana ne öğrettiğimi unutma."

Biri bize kafa kafaya saldırdı, silahını kaldırdı. İçimden bir ses bu adamların öldürmek için değil, onu almak için burada olduklarını söylüyor. İkincisi bana doğru uzanıyor, silahı tepedeki ışıpta parlıyor. Ateş etmeden önce Nikita onun peşindeydi. Vahşi bir hırıltıyla onu bacağından yakaladı.

İkinci saldırgana hızlı bir hareketle dirsek atıyorum ve tüm gücümü arkasına koyuyorum. Kemik kırılırken tatmin edici bir çıtırtı duyuyorum ve çığlık atarak yere düşüp yüzünü tutuyor. Üçüncünün uzanacak zamanı bile yokken, tam gözlerinin ortasına bir yumruk indirip onu geriye doğru savuruyorum.

Dördüncüsü hala ayakta, hala meydan okuyan şanslı bir orospu çocuğu. Çıplak ellerimle ağzını burnunu kırmak istiyorum ama sorgulayacak birine ihtiyacım var. Yumruklarımın altında kemiklerinin kırıldığını, kanının eklemlerimi boyadığını hissetme fikrinde karanlık, ilkel bir tatmin var.

Hava ter ve korku kokusuyla yoğun. Biri Lydia'ya uzanıyor ve ben ona zamanında yetişemiyorum ama gözleri benimkilerle eşleşen bir öfkeyle parlıyor. Bacaklarının arasına sertçe diz çöküyor ve adam acı dolu bir iniltiyle yere yığıldığında gözlerini oyuyor.

Aferin kızıma.

Bir silah sesinin keskin çatırtısı kulaklarımda çınlıyor. Nikita haykırıyor. Öfke damarlarımda kabarıyor, sıcak ve amansız. Görüşüm daralıyor ve tek gördüğüm kırmızı.

"Birini canlı tut," diye hatırlatıyorum kendime. Beni hepsini öldürmekten alıkoyan tek can simidine tutunuyorum. Öldürme ihtiyacıyla savaşıyorum, hepsine bunu ödetmek için.

En yakınındakini boğazından yakalayıp duvara çarpıyorum. Bilinci yerinde olan tek kişi o. Dehşete düşmüş gözleri merhamet dileyen bakışlarla benimkilere bakıyor. Koruma ihtiyacı, öfkemi onun üzerine salma ihtiyacı, bilgi alma ihtiyacımla savaşıyor.

"Neden peşimizden geldin?" Yüzüm ona birkaç santim yakındayken soruyorum. "Hangi cehennemden geliyorsun ve kime rapor veriyorsun?" Zayıf, karmakarışık bir yanıt veriyor ve ben de konuşabilmesi için elimi gevşetiyorum.

Omzumun üzerinden Lydia'ya bağıriyorum, "Cep telefonumu getir. Aleks'i ara ve hemen bir temizlik ekibi çağırmasını söyle."

Onu boynundan tutuyorum ama daha tek bir kelime bile edemedi başı geriye savruluyor, betona çarpıyor ve alnının ortasında kıpkırmızı bir daire oluşuyor.

Lydia çığlık atıyor. Cesedini yere düşürüyorum, onu aşağı itiyorum ve vücudumun altına alıyorum. Kahrolası keskin nişancı. Ama başka ateş gelmiyor.

Hedef oydu çünkü onu konuşturabilirdim.

Biri onu öldürdü. Birisi izliyor. Birileri ne yaptıklarını bilmemi istemiyor. Hay sikeyim.

Bir araba yanaşıyor ve ben hemen alarma geçiyorum ama Lydia nefes nefese, "Bu Aleks," diyor.

Aleks ve adamlarımızdan oluşan bir ekip hızla araçtan iniyor. Aleks, eski Ivanov adamlarından ikisini eğitiyordu ve onlar da bize yardım etmek için buradalar.

"Kaçtılar," diyorum. "Ama burada bir keskin nişancı var Aleks. Bizi korkutmak istiyor ama harekete geçmeye hazır değil."

"Nerede saklanabileceklerini görmek için mümkün olan her alanı tarayacağız. Her yerin taranmasını istiyorum."

İtiş kakış sona erip saldırganlar etkisiz hale gelene ya da kaçana kadar Nikita'nın kürkündeki kanı fark etmedim.

Lydia Nikita'nın yanında diz çöküyor, köpeğin kalın, siyah tüylerini ayırırken elleri titriyor. "Kanaması var," diyor sesi titreyerek. Nikita'nın yan tarafında küçük, damlayan bir yara var ama buna neyin sebep olduğu hemen anlaşılmıyor.

"Nikita iyi mi?" Lydia gözleri dolmuş ve yüzü kızarmış bir halde soruyor. Ağlıyor mu? Ağlayıp ağlamadığını anlayamıyorum. "İyileşecek, değil mi? Kanaması var Viktor."

"*Sen* iyi misin?" Yanlarına diz çöktüğümde boğazımda bir yumru oluşsa da soruyorum.

Lydia elleri titrese de, ", " diyor. Nikita'ya geri dönüyorum.

Kahretsin. Nikita vuruldu. *Lanet* olsun. Ellerim titriyor. Eğer biri köpeğime zarar verirse... Eğer biri köpeğime zarar verirse...

"Giriş noktası nerede?" Mırıldanıyorum, hayal kırıklığı ve korku beni pençeliyor. Bir kurşun yarası görmeyi umarak onu yakından inceliyorum. Ama belirgin bir şey yok, sadece yoğun kürkünün altında bir yerden yavaşça, ısrarla sızan kan var.

Lydia'nın parmakları yaranın etrafını incelerken nazik ama titiz davranıyor. "Kurşun onu sıyırıp geçmiş gibi görünüyor," diyor rahatlamış bir sesle. "Ama kürkü çok kalın olduğu için tam olarak nereye isabet ettiğini söylemek zor."

Mantıklı. Kurşun muhtemelen Nikita'nın yan tarafını sıyırıp geçmiş, tam olarak girmeden kürkünü ve derisini kesmiş. Darbe acı ve kanamaya neden olacak kadar etkili olmuş olabilir ama korktuğum gibi yıkıcı bir hasara yol açmamış. Kanla keçeleşmiş kürkü tam giriş noktasını gizliyor, bu da yaralanmanın tam boyutunu görmeyi zorlaştırıyor.

Lydia hızlı bir değerlendirme yapıyor. "İyi nefes alıyor ama acı çekiyor gibi görünüyor." Bölgeye nazikçe bastırırken elleri artık sabitleşiyor. "Daha derin bir yaralanma olmadığından emin olmak için onu veterinerine götürmeliyiz. Onu veterinerine götürelim Viktor."

Bir seçim yapmak zorundayım: Nikita için veteriner ya da Lydia

için güvenlik. "Önce sen güvenliğe, sonra veteriner."

Lydia ağlıyor, gözlerini ovuşturuyor. "Bizi savunuyordu."

"O iyi olacak," diyorum, yeterince söylersem gerçek olacağını umuyorum.

Lydia başını kaldırıyor, gözleri . "Harper, Vera'nın dün gece içeri girdiğini söyledi. Kız kardeşim ne yapacağını bilir. Her ne kadar insan hastalarla ilgilense de, bilgisinin çoğu evcil hayvanlara da geçecektir."

"Nerede o?"

"Annende."

"Onu bizim eve getirelim. Nikita'yı çok fazla hareket ettirmemeliyiz. Onu oraya getirelim."

Bir arama yapar. "Lütfen, Vera Viktor'a gelsin."

Nikita'yı Aleks'in arabasının arkasına yükledik. Lydia Nikita'nın başını kucağında tutarken ben Aleks'in yanına oturuyorum. Onun güzel siyah kürkünü okşuyor ve gözlerini siliyor.

Araba sürerken Lydia Nikita'nın başını kucağında tutuyor, tüylerini okşuyor ve fısıldayarak güvence veriyor. bir yaraya yapabileceğimiz başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Ama sıyrık kanlı olsa da sadece yüzeysel bir yara gibi görünüyor, derine işlememiş.

Umarım.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyor Lydia. "Bu onun oyununun bir parçası, değil mi?" diyor sesi titreyerek. "Yeni bir gelişme var mı Aleks? Tanrı aşkına, bana deşifre edebileceğim bir şey ver."

"Bu ilki," diyor Aleks. "Aria yerel planları gönderecek. Keskin nişancının nerede saklandığını bulabiliriz."

Başını sallar. "Lanet olası piç, tam bir korkak. Ondan nefret ediyorum." "Ben de."

Eve döndüğümüzde Nikko telefonda konuşuyordu. "On dakika uzaklıktayız. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Aleks, "Nefes alış verişi sık," diyor. "Neresinden yaralandığını göremiyorum ama koltukta kan var. İyi görünmüyor."

Lydia kolay kolay bırakmaz. O berbat durumda. Ben de öyle, ama lanet olsun. Vuruldu mu? Vurulmuş olmalı.

Evime döndüğümüzde Nikita'yı kanepeye yerleştirdik. Lydia başını kucağına koyup oturuyor ve Nikko ile Vera geliyor.

"Vera," diyor Lydia. Gözlerini kırptığında, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyor. Zavallı kız. Bu olay yüzünden travma geçiriyor. Ve tabii ki kız kardeşine bir bakış atıyor ve vahşi duyguları su yüzüne çıkıyor. Onu kim suçlayabilir ki?

Vera içeri giriyor, her şey yolunda. Saçları başının tepesinde çılgın bir düğümle bağlanmış. Kardeş oldukları zar zor anlaşılıyor. Lydia kıvrımlara ve kadınsı bir cazibeye sahipken, Vera'Lydia'dan farklı olarak zeki bir zarafeti var. Ama Lydia'nın gözleri geniş ve ıslak, ikisinin de çenesinde küçük bir gamze var. Gözlerindeki zekâ ve çilli burunları bana kardeş olduklarını söylüyor. Vera Lydia'ya koşuyor, kollarını ona doluyor ve sertçe sarılıyor.

"Daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

"Alaska'daydın," diyor Lydia gülümseyerek. "Şimdi burada olduğun için mutluyum. Bu Nikita."

Vera Nikita'nın önünde diz çöktüğünde, Nikita ona hırlıyor. Korkuyor, zavallı şey. Yanına diz çöküyorum ve başparmağımı güzel başının üzerinde gezdiriyorum. "Her şey yoluna girecek, kızım. O seninle ilgilenecek. Her şey yoluna girecek." Ben başını nazikçe okşarken Lydia ağlamaya başlıyor.

Vera hayati değerlerini ölçüyor. "Bir . Sence vurulmuş mudur?"

Yarayı dikkatlice temizliyor ve bir mermi izi olup olmadığını araştırıyor. "Zor bir iş," diyor kaşlarını çatarak. "Kürkü kalın ve derisi sert. Kurşun onu sıyrıp geçmiş gibi görünüyor ama bir giriş noktası da bulamıyorum."

Onun çalışmasını izliyorum, kalbim hâlâ endişeyle çarpıyor. Nikita hareketsiz yatıyor, gözleri yorgunluktan kapanıyor ama nefes alıp vermesi sabit. Kalın kürkünün gizlediği yara, olabileceklere kıyasla önemsiz. Ama belirsizlik, bilmemek içimi kemiriyor.

"Onu veterinerine götüreceğiz," diyorum kararlılıkla. "Gözden kaçırdığımız bir şey olmadığından emin olalım."

Vera kaşlarını çatır. "Anlaştık. Ben tıp eğitimi aldım, özellikle de travmaya müdahale konusunda" diyor. "Veterinerlik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama onu stabilize etmek için elimden geleni yapacağım. Onu derhal bir veteriner hastanesine götürmeliyiz."

"Tabii ki."

"Ben ararım," diyor Lydia. "Aria bize herkesten daha çabuk bir acil durum veterineri bulabilir." Nikita'nın yanından ayrılmakta isteksiz. Kendini bir şekilde bundan sorumlu hissettiğinden şüpheleniyorum. Ama sorumlu değil. Olmadığını biliyorum.

Bir an sonra Lydia başını kaldırıyor. "Bir veterinerin adını buldum," diyor. "Otuz dakika uzaklıkta."

Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Bunun planın bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun Viktor? Nikita'yı veterinerine götürmek zorunda kalalım diye incitmek, sonra da peşimize düşmek?"

Başımı salladım. "Evet. Ya da bizi hazırlıksız yakalayın. Bizi sarsın."

Ayağa kalktı, gözleri ateşle parlıyordu. "Sarsılmamızın *imkanı* yok. Asla!"

Kendime engel olamıyorum. Ona uzanıyorum, elimi boynunun arkasına doluyorum ve onu sertçe öpüyorum. Vera gözlerini kırıştırıyor, kocaman gözlerle bizi izliyor.

Aleks elleri kalçalarında duruyor. "Ben varım," diyor. "Birlikte gideceğiz."

İstediğimden daha uzun sürüyor ama bütün kardeşlerim geliyor. Üç zırhlı araç dışarıda sıraya girdi. Birlikte hareket ediyoruz. Vera benim kullandığım arabanın arka koltuğunda Lydia ile oturuyor, Nikita da aralarında. Lydia tembel tembel Vera'nın elini yalıyor, Vera da eğilip onu öpüyor.

"Başını kaldırın," diyor Vera. "Aynen . Harika gidiyorsun Lydia."

Lydia burnunu çekiyor, yanaklarını siliyor. Dikiz aynasından Vera'nın onun elini tuttuğunu ve nazikçe sıkıldığını görüyorum. "Harika gidiyorsun," diyor tekrar, sesi sert ve sadece bu olaydan bahsetmediğini anlıyorum.

Lydia hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sanki VIP'ymişiz gibi hissediyorum," diyor. "Sanki biri başkan havaalanına getirmeye geliyor."

"Olması gerektiği gibi elbette," diyor Vera gülümseyerek. "Nikita çok değerli. Ona burada ihtiyacımız var."

Eğildi ve Nikita'nın başının üstünü öptü. Nikita'nın gözleri kapanıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Vera," diyorum sesimde panikle.

"O iyi Viktor. Yorgun."

Aleks'e "Arabanı temizleteceğim," dedim.

"Araba umurumda değil," diyor. "Ben her şeyi kontrol altına aldım. Sen onun için endişelen." Hangi *kadından* bahsettiğini sormuyorum. İkisi de benim dünyam.

Sonunda acil veterinere ulaştık. İçeri girdiğimizde bekleme odasında sadece iki kişi vardı: kucağında hasta bir kedi yavrusu olan küçük bir kız ve bacağı kırılmış gibi görünen bir tazı olan yaşlı bir kadın. Personel bizi karşılamak için koşuyor.

"Bu taraftan Bay Romanov," diyor içlerinden biri ve beni, Vera'yı, Lydia'yı ve Nikita'yı yakındaki bir odaya götürüyor. Kardeşlerim bekleme odasını ele geçirdi.

Vera ele aldı. "Benim adım Vera Romanova. Tıp eğitimi almış bir doktorem"

"Kim olduğunuzu biliyorum," diyor veteriner, elini uzatarak. "Sizinle tanışmak bir onur, Dr. Romanova."

Gülümserken Lydia'nın gözlerinde gurur var.

"Silahla ateş edildiğinden şüpheleniyoruz ancak bir giriş noktası bulamadık."

Veteriner, sanki bu sıradan bir günmüş, insanlar silahla yaralanmış köpekler getiriyormuş gibi başını sallıyor. "Anlıyorum." Nikita'nın hayati değerlerini ölçüyor. "Solunumu sık. Onu uyutacağım Bay Romanov," diyor.

Panik gözlerimden okunuyor olmalı çünkü hızla başını sallıyor ve Lydia elimi sıkıyor.

"*Geçici olarak.* Çok özür dilerim; daha açık konuşmalıydım. Ona dinlenmesi ve acısını hafifletmesi için bir şeyler vereceğim."

İğneyi Nikita'nın derisinin altına batırdığında yutkunup başımı sallıyorum ve Nikita'nın nefes alış veriş yavaşlıyor. Gözlerimi kırpmadan bakıyorum, Lydia'nın eli nazik bir güvenceyle benimkine kayınca kalbim çarpıyor.

"Bir sıyrık yarası," diyor Nikita'yı incelerken. "Hayvanlarda, özellikle de bunun gibi kalın kürklü olanlarda zor olabilir. Olduğundan daha kötü görünüyor ama iyice temizleyeceğiz ve gözlem için onu bir gece tutacağız."

"Tanrı'ya şükür." Lydia bana dönüyor ve başını göğsüme gömüyor, omuzları titriyor. Başının arkasını okşuyorum ve kalbim ısınıyor. O da Nikita'yı seviyor, tıpkı benim sevdiğim gibi. Vera bizi izliyor, kendi gözleri de parlıyor.

"Bence onu bu gece burada tutmalısınız, sadece gözlem için. Bir değişiklik olursa sizi ararız."

"Biz burada kalacağız." Nikita'yı bırakmayacağım ve Lydia'nın da aynı fikirde olduğundan şüpheleniyorum.

Lydia başını sallıyor ve bana fısıldıyor. "Bizim dışımızda ona güvenmiyorum Viktor," diyor. "Bu kasıtlıydı. Onların ekmeğine yağ sürüyoruz. Eğer burada kalırsak, kolay hedef oluruz."

Veterinerin gözleri büyür ama Vera hemen onu temin eder. "Güvenmedikleri siz değilsiniz. Ama Lydia haklı. Onlarla birlikte geri döneceğim ve Nikita'da herhangi bir değişiklik olursa ne yapacağımı bileceğim."

Veteriner bazı ilaçlar yazıyor ve yavaş yavaş, teker teker ayrılıyor.

Veterinerden ayrılırken içimde bir rahatlama dalgası hissediyorum. Nikita iyi olacak. Darbe almış ama ciddi şekilde yaralanmamış.

Bu sefer şanslıydık.

Ancak uyanık kalmamız gerekiyor. Düşmanlarımız dışarıda, bizi izliyor ve bir sonraki hamlelerini bekliyorlar.

CH6PHER HWENHY-ONE

Lydia

"Ben annemlere gideceğim. Ona ve Polina'ya göz kulak ol," der Lev. "Ben de orada olacağım."

Nikko başını sallar. "Senin için de uygunsa Vera ve ben de seninle kalabiliriz Viktor."

"Bu mükemmel olur," diyorum gülümseyerek. Kız kardeşime yetişmek istiyorum. "Planlamamız gereken bir düğün var. Ne kadar kalabilirsin?"

Veterinerin önündeki otoparktayız. "Bir haftam var," diyor Vera. "Keşke daha uzun kalabilseydim. Ama sorun değil, annem neredeyse evde ve o da gelecek. Artık ondan uzakta da değilsin."

Uyuyan Nikita'yı arka koltuğa, aramıza yerleştiriyoruz. Nikko sürüyor, Viktor yolcu koltuğunda.

"Düğün için hala hangi ayrıntıları tamamlamanız gerekiyor?"

Onu hızlandırıyorum. "Polina ve Ekaterina çoğunlukla tüm detaylarla ilgileniyor. Gelecek olan kimseyi gerçekten tanımıyorum."

olmasını tercih ederim. Küçük. Yakın bir aile, ne eksik ne fazla.

Viktor ve Nikko'nun konuşmalarını dinliyorum.

Viktor, sesi alçak ve yoğun bir şekilde, "Açıkçası, güvenlik asıl endişe kaynağı," diyor. *Çok kızgın.* "*Ledyanoye Bratstvo*'nun uzun süre sessiz kalacağına güvenmiyorum. Herkesin güvende olduğundan emin olmalıyız. Tam da yapmasını umduğumuz şeyi yapıyor," diye itiraf ediyor. "Ama onu henüz yakalayamadığımız için kızgınım."

Nikko başını sallar. "Şimdiden bölgede keşif yapan adamlarım var. Bir çevre oluşturacağız ve kontrol noktaları kuracağız. Her yerde güvenliğin sağlandığından emin olacağız. İzin almadan kimse içeri giremeyecek."

Viktor bana bakıyor, sonra devam ediyor: "Lydia'nın düğün günümüzde kendini güvende hissetmesini istiyorum. Sürpriz olmasın. Bu onun günü ve hiçbir şey bunu mahvetmemeli."

Vera bana gülümsüyor. Kalbim onun sözleriyle ısınıyor.

"Hareketlerimizi tahmin edilemez kılmak için bir tuzak rotası da düşüneceğiz."

Vera devreye giriyor. "Peki ya davetli listesi? Davet edilen herkesin güvenilir olduğundan emin miyiz?"

Viktor cevap veriyor: "Herkesi inceledik ve küçük bir konuk listesi var."

Nikko düşünceli görünüyor. "Peki ya yemek servisi? Personel? Etkinlikte çalışan herhangi biri?"

"Satıcılarla Polina ve Ekaterina ilgileniyor. Onlara sadece güvenilir kaynaklardan iş almaları konusunda kesin talimatlar verildi," diye yanıtlıyor Vera.

İşlerin bu kadar üstünde oldukları için minnettarım. "Peki ya mekanın kendisi?"

"Gözlerden uzak bir yer seçtik," diyor Viktor. "Kontrol etmek ve izlemek daha kolay. Daha az giriş noktası var."

Nikko sırtıyor. "Bir kale gibi. Tam istediğin gibi, kardeşim."

Viktor'un dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Kesinlikle."

Heyecan ve gerginliğin bir karışımını hissederek konuşmaya eğildim. "Peki ya düğünden sonra?"

Viktor'un gözleri bana bakarken yumuşuyor. "Uzak bir yer düşünüyordum. Sadece ikimiz. Rahatlayabileceğimiz ve tehditler hakkında endişelenmeyeceğimiz bir yer."

Vera elimi sıktı. "Bunu hak ediyorsun Lydia. Tüm bu kaostan uzakta, yeni bir başlangıç." Bana yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Sana göz kulak olacak, güvende olduğundan emin olacak birini. Sen de bunu hak ediyorsun."

Ben de onun elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Yolculuk rahat bir sessizlik içinde devam ediyor, her birimiz düşüncelerimizde kayboluyoruz. Viktor'un evine yaklaştığımızda Nikita hafifçe kıpırdanıyor, başını kucağıma yaslıyor. Kürkünü nazıkçe okşuyorum, düzenli nefes alış verişiyile rahatlıyorum.

Viktor geri uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "O iyi olacak Lydia. Bundan emin olacağız."

Başımı salladım. Onun iyi olmasını istiyorum.

Viktor'un evine, yani *bizim* varıyoruz ve herkes pratik bir verimlilikle hareket ediyor. Nikita dikkatlice içeri taşınıyor ve Vera hemen onun hayati değerlerini tekrar kontrol etmeye ve güvende olduğundan emin olmaya koyuluyor.

Birbirimizi o kadar iyi tanımasak da kız kardeşimle birlikte olmak iyi hissettiriyor. Yine de tanımak istiyorum. Ve ilk kez Romanov ailesinin etrafında olmanın, kız ve erkek kardeşlerinin nasıl etkileşime girdiğini görmenin beni daha fazlasını arzulamaya ittiğini fark ediyorum.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Çekinerek sordum. Ve itiraf etmeliyim ki burada kendimi evimde hissediyorum. Viktor'un yerinde olmayı seviyorum... *bizim* yerimizde. Vera'ya ev sahipliği yapıyorum.

Kız kardeşim yorgun görünüyor ama bana gülümsüyor. "Bir kadeh şarap iyi olurdu," diyor gülümseyerek. "Gerçi varsa birayı tercih ederim."

"Kesinlikle biramız var," diyorum gülerek. "çok şeyimiz var."

Birkaç bira açıyorum ve Vera'yla birlikte yatak odamızın yanındaki geniş, ferah odada oturuyoruz. Nikko ve Viktor aşağıya inip plan yapıyorlar. "Bir süre Nikita'yla oturacağım," diyor Viktor.

"Zavallı adam," diyorum usulca onlar aşağıya indiklerinde. "O köpeği çok seviyor."

"Tabii ki. O ikisi birbirlerine en yakın olanlar, biliyorsun," diyor. "Kız kardeşlerin erkek kardeşlerle evlenmesi neredeyse uygun, değil mi?" Birasından düşünceli bir yudum alıyor. "Bunun daha sık olmamasına şaşırdım doğrusu."

"Değil mi?" Gülümsüyorum. "Viktor bana kaldırmayı sevdiklerini söyledi. Bu ikisinin de bariz bir özelliği."

Vera'nın gözleri parlıyor ve kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Gerçekten."

Biralarımızı içerken kıkırdıyoruz. Büyük bir tabak çikolata ve biraz kurabiye getirdim. "Aç mısınız?"

Hevesle başını sallıyor. Her zaman tatlıya düşkün olmuştur ama hiçbir zaman benim kadar çikolataya düşkün olmamıştır.

"Viktor daha önce bir tür fırından sipariş vermişti," diyor. "Rossi ailesinin New York'ta genişlemesiyle ilgili bir şey."

Başımı salladım. "Kim olduklarını bilmiyorum ve New York'tan sipariş vermekle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey düğün için bir sürü farklı pasta sipariş ettiğim. Pasta atışı yapacağız."

Gülüyor. "Tabii ki öylesin. Pasta her zaman en sevdiğin şeydi."

"Mhm." Bir yudum daha alıyorum. "Nikko'yla nasıl tanıştığınızı anlatsana. Hikayeyi çok az biliyorum."

Başını sallar ve iç çeker. "Bu kardeşleri bilirsin. Kimsenin kurallarına göre hareket etmezler. Nikko Moskova'da katıldığım programa korumam olarak benimle geldi."

Başımı salladım. Bu kadarını biliyordum.

"Görünüşe göre bir görevdeymiş. Bu görevin ayrıntılarına girmemeyi tercih ederim çünkü onu öldürmek isteyebilirsiniz ama görevi başarısız oldu. Planladığı intikamı almak yerine kendini benimle buldu."

"Gerçekten, her ne planlıyorsa planlasın, seninle birlikte olmak kesinlikle daha iyi bir seçenektir," diyorum gülümseyerek.

Vera başını sallar. "İşlerin yolunda gittiğini söyleyebilirsin."

Şöyle devam ediyor: "Yani, şey... Bir nevi yalan söyledim ve onun kocam olduğunu söyledim çünkü kimsenin Moskova'ya yanımda bir koruma getirdiğini bilmesini istemedim, özellikle de okuduğum programdaki herhangi birinin. Bilirsiniz işte."

"Tabii ki istemem. Bunu ben de istemezdim."

"Böylece bir çift için olması gereken bu odaya girdik. Bir yatak..." Kıkırdıyor. Yüksek sesle gülüyorum.

"İki bira daha ve tüm detayları istiyorum, kardeşim."

Bana göz kırpmıyor. "Korumacıydı. Beni gerçekten tanıyordu. Bilirsin, sadece takındığım kişiliği değil, gerçek beni de. Çok... Çok ateşliydi. Ve düştüm," diyor iç çekerek. "Gerçekten çok sert düştüm." Başını sallıyor. "Sonra Romanovlar bunu öğrenince bir anlaşma yaptılar. Babam ölmeden önce benimle evlenmeleri için onlarla bir anlaşma yaptı."

"Bu denkleme nasıl dahil oldu?"

"Ailelerimiz korkunç şeyler yaptı Lydia. Bizim dünyamızda bir kadınla evlenmek için pazarlık yapmak, alabileceğin en iyi intikam şeklidir. Para istemediler; ellerinde bolca para var. İstikrar istediler. Yeminler. Çocuk."

Bunu düşünüyorum. İstikrar. Çocuklar. Viktor'a getirdiğim şey bu mu? Bilmiyorum. Bir yanım öyle umuyor. Diğer bir yanım ise şu an olduğumdan daha fazlası olmaktan korkuyor -Lydia Ivanova. Huysuz, kıvrımlı ve yaramaz. Viktor Romanov'un karısı olarak ben kimim?

"Burada olmak çok rahatsız edici," diye itiraf ediyorum, duygularımın ağırlığının yüzeye çıkmaya başladığını hissediyorum.

"Biliyorum," diyor Vera, sesi yumuşak. "Ama biz banliyöde, beyaz çitlerle çevrili bir evde büyümedik ki." İç çekiyor, gözlerinde bir parça hüznün var. "Özellikle de sen Lydia. Babamdan o kadar çok şey gördün ki. Özür dilerim."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve beklemediğim garip bir duygu dalgası hissediyorum. Boğazım sıkışıyor ve burnum sızlamaya başlıyor. Onun önünde yıkılmak istemiyorum ama ilerlemenin tek yolunun bundan geçtiğini biliyorum.

"Bu senin hatan değildi," diye devam ediyorum, sesim titreyerek. "Suçlanacak kişi sen değilsin."

Uzaklara bakıyorum, yatak odamızdaki küçük taburede oturuyorum. İlk kez, açık dolap kapağının arkasında zar zor görünen küçük bir kapı fark ediyorum. Bir kapının olması için garip bir yer. Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bu konuşmayı yapmak istiyorum.

"Beni gerçekten seven bir ebeveynle büyüdüğüm söylenemez. Ama denedim." Derin bir iç çektim. "Boktan ebeveynlerini ancak bu kadar suçlayabilirsin, anlıyor musun? Ve karar vermelisin, bu artık benim hayatım. Ve onu alıp kendime ait kılabilirim."

Evliliğe zorlandığımı düşünürsek, bunu söylemek garip geliyor.

Vera dudağını ısırtıyor, düşüncelere dalmış ya da belki de doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Biliyorsun, ebeveynler çok karmaşık olabiliyor," diyor usulca. "Bizden çok şey bekliyorlar."

Başımı salladım. "Evet, sanki hep itip çekiyorlar, bizi olduğumuz gibi görmüyorlar."

Tereddütle gülümsüyor. "Şöyle diyelim, burada kesinlikle daha iyisin. Seni ikna etmek için ne gerekir bilmiyorum ama Viktor'un... onun iyi bir adam olduğunu sana gösterebilirim. Tüm bu adamlar arasında en iyisi o. Bir amacı yok. O sadece seni istiyor."

Arkama yaslanıp sözlerini düşünmeye başladım. "Dinle," diyor Vera, bakışlarımı yakalamak için eğilerek. "Viktor'la evli olmak kolay olmayacak. Bu adamların hiçbirisiyle evli olmak kolay değil. Bunu yapmak için güçlü biri olmak gerekir. Harper ve Aria'yla tanıştın mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Yani Romanov kardeşler ailelerine sunacak bir şeyleri olan kadınları seçtiler. Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Ne? Hayır. Sen neden bahsediyorsun?"

Vera ayağa kalkıyor ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi çenesine vurarak odanın bir ucundan diğerine yürüyor. "Şöyle bir şey. Aria, o bir hackerdı. O

bir hacker. Mikhail onu seviyor ama Aleksander'la birlikte burada siber güvenliğin başına geçti. Harper," diye başını sallıyor, "o hayal edebileceğiniz en iyi nişancı. O adamların hepsinden daha iyi nişancı. Kelimenin tam anlamıyla hepsinden, Lydia. Aleksander onunla evlendiğinde bunu bilmiyordu ama Harper bu grubun güçlü bir üyesi haline geldi."

Ahh. "Acil tıbbi müdahale konusundaki bilginizin burada işe yarayacağını tahmin edebiliyorum."

Kararsız hissederek başımı sallıyorum. "Ne önerebilirim ki?"

"Önerecek neyin var? Çok zekisin. Nikko bana nişanlının bir sahtekar olduğunu anlayan kişinin sen olduğunu söyledi. Bunu başka kimse bilmiyordu. Ama sen biliyordun." İç çekiyor. "Demek istediğim şu. Sen sadece bir kaidenin üzerine oturtulup bebek sahibi olmak için yaratılmış küçük, güzel bir şey olmayacaksın. Bu ailenin çok aktif bir üyesi olacaksın. Sana yaslanacaklar... hem de çok."

Yavaşça başımı sallıyorum, güvenim yerine geliyor. "Bunun yardımı olur," diyorum, biraz rahatlama hissederek.

Vera gülümsüyor. "Nikko bir saattir bana mesaj atıyor. Eğer yatmaya hazırsan, yarın düğün detaylarına bakalım mı?"

"Bu kadar erken olduğuna inanmak zor. Erteledik ve bir ay planlıyorduk ama herkes bunu öne almamız gerektiği konusunda hemfikir. Ama evet, ben iyiyim."

Vera ayağa kalkıyor.

"Kocanızın yanına gidin. Eminim Viktor ve Nikko'nun işi yakında biter. Benim de müstakbel kocamı bulmam gerekiyor," diyorum gülerek.

Vera eğiliyor ve bana sarılıyor. "Seni seviyorum Lydia," diyor usulca.

Ben de ona sarılıyorum, sıcaklık göğsüme yayılıyor. "Ve seni seviyorum." Belki de tüm bunların en iyi yanlarından biri kız kardeşimi biraz daha iyi tanıyabilecek olmam.

Vera gidiyor ve ben Viktor'u aramaya başlıyorum.

Viktor'u ararken koridor karanlıktı. Uzaktan gelen gök gürültüsü dikkatimi çekiyor.

Evinin -evimizin- koridorlarında dolaşırken bir önsezi hissediyorum. Her şey karanlık, karamsar ve pencerelerin dışındaki fırtına da yardımcı olmuyor. Merdivenlerin sahanlığında durup oval biçimli bir pencereden geceye bakıyorum.

Tepemde çakan şimşekler aşağıdaki bahçeyi aydınlatıyor. Duraklıyorum, kalbim küt küt atıyor. Aşağıda ne var? O da ne?

Gözlerimi zorluyorum, garip bir nedenden ötürü yağmurda yürüyüşe çıkan Viktor olmalı diye düşünüyorum. Ama sonra, bulutlar yer değiştirip daha fazla ışığın aşağıyı aydınlatmasına izin verdiğinde, bunun Viktor ya da hatta bir kişi değil, birkaç kişi olduğunu fark ediyorum. Daha dik duruyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Bu pencerenin dışında yarım düzine silahlı adam var, arazimizi çevreliyorlar. Aman Tanrım.

"Viktor! Viktor!" Sesimin titremesine engel olamıyorum. Onu görmeliyim; onu hemen şimdi görmeliyim. "Viktor, neredesin?"

Sabit tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim titriyor. Sahanlığa çıktığımda, Nikita'nın yattığı bölmeden başını uzatıyor. Tabii ki Nikita'yla birlikte. Bu çok mantıklı. Bunu daha önce anlayamadığım için stresi suçluyorum. Çok aptalım.

Hemen hazır ola geçiyor, öldürmeye hazır.

Ona doğru koşuyorum ve beni çabucak kollarına alıyor. Elini başımın arkasında, diğer elini de belimde hissetmek bir anlığına da olsa rahat nefes almamı sağlıyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Dışarıda silahlı insanlar var. Hem de çok sayıda! Saldıracaklar mı?"

"Nerede?" diye sorar ve bakmak için pencereye koşar. "Ah. Kahretsin. Özür dilerim Lydia. Bebeğim, sana söylemeliydim. Bunlar destek olarak çağırdığım adamlar. Korumalarımız."

Yutkunuyorum. "Tabii ki. Gardiyan. Tanrım, ne kadar aptalım."

"Kendine aptal deme. Bunu bir daha duymak istemiyorum," diyor nazikçe, ancak sesinde bana onun emri altında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan bir çelik unsuru var.

"Gece boyunca, yağmurda bile buradalar mı?"

"Tabii ki. Bir kar fırtınası ya da tipi boyunca orada kalırlar. Sizi korumak için buradalar."

Biz değiliz, diye

düşünüyorum kendi

kendime. "Tamam, bu

mantıklı."

Yanağımdan öpüyor. "Bir dahaki sefere söylerim. Yatmaya mı gidiyorsun? Uzun bir gün geçirdik. Birkaç dakika içinde sana katılacağım. Kız kardeşinle güzel bir ziyaret yaptın mı?"

"Evet, ama arayış kapatmak için daha çok zamana ihtiyacımız var. Umarım bunu başarabiliriz."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Gitmesi gereken başka bir işi varsa, eğer mümkünse onu ziyaret edebilmen için seve seve seyahat edebilirim. Aynı şey annen için de geçerli."

"Ama sana burada ihtiyaçları var-"

Gülümsüyor. "Sana da ihtiyaç var ama çoğu zaman bizim için yapacağın şeyleri uzaktan da yapabilirsin." Eğiliyor ve şakağımın köşesindeki küçük bir kıvrımı öpüyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Vera'nın söyledikleri ve açıkladıkları üzerinde düşünüyorum.

Beni çok uzun zamandır tanıyor ve istiyor. Ve belki de bu beni korkutmalı. Belki *de* bu onun kim olduğunun, iki sıradışı insan olarak kim olduğumuzun bir parçasıdır.

"Bunu benim için yapar mısın? Kız kardeşimle birlikte

olabilmem için seyahat eder misin?" "Elbette," diyor

içtenlikle.

"Çok isterim, teşekkür ederim."

Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve anında tahrik oluyorum, anında yumuşuyorum ve ona göre şekilleniyorum. Dilini yalıyorum, iniltisinin heyecanının tadını çıkarıyorum. Onu geri öptüğümde bir kibrit çakmış gibi hissediyorum. Elimi ön tarafında gezdiriyorum, kaslarının, sert karın kaslarının, dizginlenmiş, akıl almaz gücünün tadını çıkarıyorum.

Beni tekrar öptü. "Nikita'ya vereceğim bir doz ilaç daha var, sonra sana katılacağım. Neden biraz dinlenmiyorsun? Uzun bir gün oldu."

Haksız değil. Bir yanım yatakta onun yanımda olmasını her Şeyden çok istiyor. Onu odaya, Nikita'nın yanına kadar takip ediyorum. Başının üstüne eğildim. "Sen çok iyi bir kızsın ve seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum ona. "Şimdi biraz dinlen."

Ayağa kalktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor. Onu seviyorum.

Bu ailenin bir yesi olmak konusunda ne hissettiğimi çözmeye çalışıyorum. Artık sadece kocamın ailesi değil, kız kardeşimin de ailesi. Romanovlara katılmak hepimiz için mükemmel bir karar. Annem bile daha iyi durumda olacak.

Seçme Şansın olduğundan değil, diyor kafamın arkasındaki küçük bir ses, ama bu ses giderek azalıyor.

Usulca Őifonyere doğru yürüyorum, ellerim katlanmış giysilerin üzerinde geziniyor. Hepsi çok güzel ve bana çok . En küçük lüksler, ama bunu hafife alamam.

Benimkinin altındaki çekmeceyi açıyorum ve başımı temiz, katlanmış beyaz tiŐrtlere gmyorum. Derin derin içime çekiyorum. Onun gibi kokuyorlar, canlandırıcı ve erkeksi.

Bu gece fırtınayla hava biraz serin ama onun tişörtüyle ısınacağım. ekmecedен bir tane aldım.

TiŐrtnn altındaki küçük altın anahtar dikkatimi çekiyor. Hah. Geri koymadan önce düşünceli bir Şekilde bakıyorum. Bir masa çekmecesini açmak için kullanabileceğiniz küçük bir anahtara benziyor.

Giysilerimi çıkartıyorum, serin havayı tenimde hissediyorum ve onları çamaşır sepetine doğru fırlatıyorum. Yere düŐüyorlar.

"İyiymi, Lydia." Başımı sallıyorum ve onları almak için yürüyorum. Tam amaŐır sepetine koymak üzereydim ki kapıya tekrar baktım. Merakla yanına yaklaŐtım. Kendimi Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum. Bir Şey bana bu kolu evireceğimi ve kendimi baş aşağı bulacağımı söylüyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça kolu çeviriyorum, merak ve biraz da korku içimde dönüp duruyor.

Kapı kilitli. Hah.

Garip.

Kolu tekrar deniyorum ama açılmıyor. Neden yaptığımdan emin değilim çünkü ilk seferde açılmadıysa, kesinlikle ikinci seferde de açılmayacaktır.

Anahtar... Tişörtlerinin arasında bir anahtar vardı. Ya ben... Çekmecesine doğru yürüyorum ve anahtarı çıkarıyorum; hareketlerim aceleci çünkü bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Buna gözetleme diyor.

Buna karşı ama lanet olsun, onun karısı olacağım. Benden kapıları kilitlememeliydi.

Kapıya doğru yürüyorum ve anahtarı kilide sokuyorum.

Uyduğunda kalbim küt küt atıyor. Kapıyı itip açıyorum ve ne gördüğümü anlamadan önce bir süre bakıyorum.

Elim şaşkınlıkla ağzımı kapatıyor.

CH6PHER HWENHY-HWO

Beş yıl a4o

Viktor

KOLY6 ve ben sık sık gittiğimiz yerel bir lokantada oturduk. Benim ölçülerimde bir adam için ortama uyum sağlamak zordu, bu yüzden insanların fark edebileceği ama umursamayacağı bir yer bulmam gerekiyordu. Bu lokanta onlardan biriydi.

"Liberty Ridge Akademisi'nde bir virüs olduğunu söylüyorlar," dedi Kolya gülümseyerek. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silktim ve gözlerine bakmadım.

"Virüs mü? Bu saçmalık. Birkaç olay oldu, evet, ama belki de abartılmışlardır."

Duvara baktım ve şişemden uzun bir yudum aldım. Lydia'ya karşı nazik olduğu için onu ödüllendirmek için ne yaptığımı düşündüm. Başka bir öğretmen de ona nezaket gösterdiği için benzer bir muamele görmüştü.

Ona şişman diyen çocuk acımasız bir dayak yedi. İntikam hem tatlı hem de acı verici olabilir.

Onunla alay eden kız mı? Adının sosyal medyada karalanmasını, şantajcı bir sürtük olarak damgalanmasını sağladım.

Peki ya ona eziyet eden diğerleri? Teker teker, ona zarar veren her öğretmen ve zorba sınıf arkadaşı acımasız sonuçlarla karşılaştı. Lastikleri kesilmiş bir şekilde ıssız bir yerde mahsur kalmak ya da banka hesabınızın boşaltılmış olduğunu görmek hiç de eğlenceli değil. Stratejik planlama gerekiyordu ama yapıldı.

Şimdi, Liberty Ridge'de meydana gelen garip ve gizemli olaylarla ilgili bir açıklama var. Başlangıçta onları şaşırtmaya çalıştım ama sabırsızlandım. Bana kalsa hepsi gitmiş olurdu. Her biri.

"Hayatta oldukları için şanslılar," diye mırıldandım.

Kolya öne doğru eğildi ve bira şişeme kendi şişesiyle vurdu. "Bir tane daha?"

Ayda bir kez içmeme izin verdi. Ne daha fazla, ne daha az. Kontrollü olmak istediğim için kendimi kaptırmayı sevmezdim ama onunla bira içmekten keyif alırdım. Neyse ki birazını kaldırabiliyordum.

"Bir şeyi aklında tutmanı istiyorum Viktor," dedi Kolya. Başımı salladım. "Evet?"

"İntikam güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir. Ama aynı zamanda sizi canlı canlı yiyebilir. Uyanıkken her düşüncenizi ve rüyalarınızı da tüketebilir. Bunu bilmem gerekir. Ben de o yollardan geçtim."

Başımı salladım ve garson ikinci bir içki getirdiğinde içkimi bitirdim. Dolgun göğüsleri ve kıvrımlı poposuyla bana doğru eğildi, dikkatimi çekmeye çalıştı ama ben arkamı döndüm.

Benim sadece bir kadında gözüm var.

"Onu korumak için yapılması gerekeni yaptınız. Bunu anlıyorum. Ama bu süreçte *seni* yok etmesine izin verme."

Homurdandım ve biradan uzun bir yudum daha alarak arkamı döndüm. "Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

"Ve yapmamalısın da," dedi. "Ama adalet ile saplantı arasında aşmak istemeyeceğiniz bir çizgi var."

Derin bir nefes aldım ve biramı yudumladım - tadım acıyla ekşimişti. "Anlıyorum," dedim ama bir yanım gerçekten anladığımı düşünüyordu.

Kolya memnun görünerek başını salladı. "Güzel. Şimdi bana bundan sonra ne planladığınızı anlat."

CH6PHER HWENHY-HHREE

Lydia

Önüme bakıyorum, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum. Viktor'un elinde bulacağımı hayal ettiğim şeyin ötesinde bir şey bu.

Üzerinde altın harflerle *Opulence* yazan eski bir şişe, gençken kullandığım bir parfüm.

Bu da nereden çıktı?

Üzerinde ruj lekesi olan bir peçete ve ürkütücü derecede tanıdık gelen bir defterden yırtılmış bir sayfa. Peçeteyi tanımıyorum elbette ama diğer şeylerle bir araya gelince...

Elime aldığımda, sanki tam şu anda arkamda biri duruyormuş gibi tenim karıncalanıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kimseyi göremiyorum.

Bir kafeden aldığım, üzerinde adımın yazılı olduğu boş bir kahve fincanı var.

Lydia

Harfler, sanki biri parmağını kalın siyah harflerin üzerine defalarca sürmüş gibi lekelenmiş. Bir kahve halkası hala alt kısmı lekeliyor.

Benim el yazımla yazılmış eski bir alışveriş listesi.

Ve sayfaları karıştırırken göğsümü sıkmana neden olan tek şey: Uğultulu *Tepeler*'in eski, yırtık pırtık bir kopyası. Kapağını açtığımda, soluk mor mürekkeple "Özgürlük Akademisi" yazıyordu.

Bunu o aldı. Bunu en son elime aldığımda *çocuktum*. Ve eğer bu eşyalar hakkında herhangi bir şüphe varsa -neden burada oldukları ve onları nereden aldığı- bu küçük koleksiyonun kenarlarında ve ortasında kıvrılmış olan lise fotoğrafım olası tüm belirsizlikleri ortadan kaldırıyor.

"Tapınağı bulmuşsun." Viktor'un derin sesi gürlüyor.

Topuğumun üzerinde dönüyorum, hala elimde yıpranmış kitabı tutuyorum. Bakışları vücudumda geziniyor. Onun tişörtünden başka bir şey giymememe bayılıyor.

Oh hayır, dostum. Konuyu saptırmayacağız.

"Nedir bu?" Sesim tizleşerek soruyorum. Kitabı tutan elim hafifçe titriyor.

Viktor suçluluk duygusundan eser olmayan kocaman bir omuz silkiyor. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bana doğru hamle yaptığında bir adım geri atıp başımı sallıyorum. "Hayır, dokunma bana. Yanıma yaklaşma Viktor." Beni görmezden gelip bir adım daha atınca geri çekiliyorum ve kitabı fırlatabildiğim kadar sert bir şekilde kafasına indiriyorum. Tam zamanında eğildi. Eski kitap yere düşüyor, gevşek sayfalar dışarıdaki akçaağaçların ölü yaprakları gibi uçuşuyor.

Bana doğru ilerliyor ve ben onu durduramadan beni , elleri bileklerimde ve beni doğruca havaya kaldırıyor.

"Şimdi olmaz!" Ona bağıriyorum, onu pençeliyorum. "Beni yere bırak!" Yumruklarımla sırtına vuruyorum ama bunlar bir buzul karşısında küçük, kabarık kartopları gibi kalıyor.

İrkilmiyor bile. "Viktor!" Çığlık

atıyorum. "Bırak beni!"

Tüm çabalarım rağmen güm güm atıyor ve çok ısılağım. Çığlık atıp ona karşı gelebiliyorum ama o kıpırdamıyor.

Bu o. Bu biziz. Protestolarım sadece ona olan ihtiyacımı ateşliyor. Yine de öfke damarlarımda dolaşüyor, bunun tam olarak nereye varacağını bilmeme rağmen. Ya bana şaplak atacak ya beni becerecek ya da her ikisini de yapacak.

"Siktir git!"

Bir hırıltıyla beni bırakıyor ve masanın üzerine göbeğimden aşağıya doğru yayıyor. Parfüm şişesi düşüp parçalanıyor ve peçete bir çiçeğin düşen yaprakları gibi yere savruluyor. En hafif parfüm kokusu odayı dolduruyor.

Tek kelime etmeden, ağır avuç içi kıcıma bir, iki, üç kez çarpıyor. Nefes alamıyorum, masanın üzerinde soluk soluğa kalıyorum. Kenarı tutuyorum ve o da ağzını kulağıma indiriyor.

"Kendimi bildim bileli seni istiyorum," diye homurdanıyor. "Bunu biliyorsun. Bunu saklamadım."

"Bu çok ürkütücü!" Tişörtünü göğüslerimi saracak şekilde yukarı iterken çığlık atıyorum, geri kalan her yerim onun için neredeyse çıplak.

Avucunun bir başka tokadı, eli sıcak ve ağır düşerken parmak uçlarımda yükselmeme neden oluyor. Canım yanana kadar avazım çıktığı kadar bağıríyorum ama işe yaramıyor.

"Bana bağırmayı kes. Ağzına dikkat etmezsen onu kullanmanı sağlayacağımı söylemişim."

"Siktir git!" diye bağıríyorum. Kendimi çılgınca kontrolden çıkmış hissediyorum, sanki bir uçuruma yuvarlanıyorum ve kendimi durdurmanın hiçbir yolu yok. Beni tekrar öyle sert tokatlıyor ki nefes alamıyorum.

"İyi o zaman," diye . "Bunu başka bir şekilde yapacağız." Beni döndürdü ve dizlerimin üstüne çöktürdü.

"Özür dilemelisin!" Ona ters ters bakıyorum ama sırılsıklamım ve çok muhtacım; bir parmağını klitorisimde gezdirse muhtemelen şu anda patlayabilirim. Ona hala kızgınım... ama biz işleri böyle yapıyoruz. Ben kuklayım, o da iplerimi çekiyor. Bu bizim dansımız ve dans pistine adım atan bendim.

Sol eliyle beni tutuyor. Başımı çeviriyorum ve parmaklarını benden çekip sağ eliyle kemerini çözmeden birkaç saniye önce parmaklarına vuruyorum.

"Lydia," diye hırlıyor. "Keşke *dinleseydin*."

"Bana neden takıntılı olduğunla ilgili lanet gerekçeni mi dinleyeyim? Siktir git! Ow!"

Kemeri kıcıma o kadar sert vuruyor ki nefes alamıyorum, yakıcı deri anında içimi dağlıyor. Aşağı uzanıyor ve diğer eliyle saçlarımı yumrukluyor. Aletini çekerken çığlık atıyorum.

"Sen hiç-"

Saçımdan bir kez daha çekince, sikini boğazıma sokmadan saniyeler önce ağzım bir çığlıkla açılıyor. Sertleşmiş, zonklayan sikinin, saten kaplı çeliğinin ağzımı doldurduğunu hissettiğimde tahrik dalgaları içime doluyor. Vahşi bir hamleyle ağzımı sikiyor. Gözlerim yaşıyor.

"Aklını kaçırmadan önce benimle konuş," diye homurdanıyor, elini kaldırıyor ve kemeri tekrar kıcıma geçiriyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Şansını kullandın. Şimdi *ben* konuşurken emeceksin ve beni dinleyeceksin."

Sızlanıyorum ve emiyorum, duyum ve sıcaklıkta boğulurken gözlerimi kapatıyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki; itirazlarım ve öfkem, sikinin her sert darbesinde azalıyor. Tekrar itiyor ve ben öğürüyorum, gözlerim sulanıyor.

"Evet, sana kafayı takmıştım," diye homurdanıyor, beni pozisyonumda tutarken yanağımdaki eli acı veriyor. "Değildim. Takıntılıydım. Geceleri yatağa girdiğimde tek düşündüğüm sensin. Sabah uyandığımda, nerede olduğun ve güvende olup olmadığın ilk düşüncelerim. Şu anda bile, gözlerim açılır açılmaz yatağa vurup seni kontrol ediyorum."

O itiyor ve ben yalayıp emiyorum, o ağzımda zonklarken ve klitorisim dokunulmak için ağırırken hepsini alıyorum.

"Evet, seni takip ettim. Evet, seni takip ettim. Evet, sana eziyet eden zorbalardan intikam almak için *yıllarımı* harcadım. Bu yara izini nereden aldığımı sanıyorsun? Pisliklerden biri kesti ama gururla taşıyorum çünkü bu bir savaş yarası. Sevdiğim kadın için yaptığım şeyin anısı."

Gözlerim irileşiyor ve yine de biraz kontrol kazanmak için ucunu emip yalıyorum, ama o geçirimsiz, hareketsiz, kemeri kaldırıp kıcıma geçirirken bakışları benimkine kilitlenmiş. "Ve belki de bunu düşündüm, Lydia. Sen, burada, dizlerinin üzerinde, ağzın sikime sarılmışken." Beni tekrar kırbaçladığında, bacağımdan aşağıya bir uyarılma damlasının kaydığını hissediyorum. Bir iniltiyi bastırdım.

"Belki de seni becermenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Sana yakın olmanın. Sana sahip olmayı. Ama en ? En çok da benim olsaydın ne yapacağımı düşündüm. Kimsenin saçının teline zarar vermesine izin vermeyeceğimi."

Ben itaatkâr bir şekilde sikini emerken kıcımlı kemerle tekrar tokatlıyor, sonra yere bırakıyor, iki kocaman, sert eliyle başımı tutuyor ve daha derin emmem için beni zorluyor. Öğürüyorum ama o ağzımı sikmeye devam ediyor. "Sana söyledim. Tek istediğim sendin. Bundan sonra da tek istediğim sensin. İhtiyacım olan tek şey *sensin*."

Kalçaları sarsılıyor ve kafamı kavrayıp beni üzerinden çektiğinde tam boşalmanın eşiğinde olduğunu anlayabiliyorum. "Her yerine boşalmadan, seni yatağımın direğine bağlamadan ve bu lanet evi ateşe vermeden önce şu lanet masanın üzerine eğil."

Aman Tanrım.

Söylediklerinden, yaptıklarından sersemlemiş durumdayım, zihnim bomboş ve bedenim nefis bir şekilde esnek. Masanın üzerine eğilip bacaklarımı açıyorum, istesem de kendimi durduramıyorum. Kıcımlı parmaklarken sıcak, kalın siki giriş yerimde hizalanıyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Ağzını kulağıma doğru eğiyor. "Seni seviyorum Lydia. Ve evet, sana takıntılıyım. Hiçbir pişmanlığım yok. *Hiç yok*."

İçime o kadar sert giriyor ki çığlık atıyorum, kendimi masaya yaslıyorum. O kadar doluyum ki, onunla o kadar mükemmel bir şekilde doluyum ki, tekrar, tekrar ve tekrar itişini hissetme ihtiyacının ötesini düşünemiyorum. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. İçime boşalması için ölüyorum.

"Sen benimsin Lydia," diye homurdanıyor ilk coşku dalgası beni tüketirken. "Benimsin," diyor bir başka vahşi hamleyle. "Ve bunu asla unutma." Sıcak tohumu içime akarken saçlarımı yumrukluyor ve başımı geriye çekiyor. "Söyle bana. Benim olduğunu söyle," diyor ağzını boynuma dayayıp ısırmadan önce.

Çığlık atıyorum, tekrar tekrar içime girerken sıcak acıyla zevk birbirine karışıyor. Mutluluk bedenimde patlıyor, içimi yıkarken nabzım hızla atıyor. Masayı kavriyorum ve kendimi sadece Viktor'un bana verebileceği türden bir zevke bırakıyorum.

Bu. İstediğim, ihtiyacım olan şey bu. Beni böyle sevmeyen bir adamla birlikte olamam. Onun için yanmamı sağlamayan bir adamla olamam.

Boşalırken onun adını haykırıyorum. Masaya yığılana kadar tohumunun her damlasını içime çekiyorum. Bardak yuvarlanıp yerden sekerken yırtık kâğıt parçası nemli tenime yapışıyor.

"Ben seninim," diyorum içimden, ona doğru nefes alarak. "*Seninim* Viktor."

Her zaman olduğu gibi, bitkin, sıcak ve terli olduğumuzda ve akli başına geldiğinde, beni göğsüne kaldırıyor ve yatak odasına taşıyor. Bu sefer beni inceleyebilmek için tüm kıyafetlerimi çıkarıyor.

Kıçımdaki ve kalçalarımındaki kırmızı çizgileri öpüyor.

Kaşlarını çatıp başını salladığında nefesimi içime çekiyorum. "Bunları sevdim," diyorum ona. Ben seviyorum. Aynada onlara bakmayı ve onları nasıl elde ettiğimi hatırlamayı seviyorum. Verdikleri acıyı seviyorum. Beni yaraladıktan sonraki günlük acıya hınzırca gülümsüyorum.

"Orada kal," diyor. "Seni temizliyorum."

Elinde sıcak bir bezle geliyor ve şakağımı tekrar öpmeden önce her yerimi yıkıyor. "Seni çok seviyorum Lydia. Hem de çok."

Yanına uzandığımda gözlerim ağırlaşıyor.

Ona henüz onu sevdiğimi söylemedim.

Sanki kontrolden çıkmış bir yarış arabasındaymışım ve her an beni yok edecek bir şeye çarpacakmışım gibi çok hızlı görünüyor.

Onun kolları üzerimdeyken uykuya dalıyorum ve benim gibi bir kızın nesi var ki sadece acı çektiğinde gelebiliyorum ve sadece yanlış olduğunda sevebiliyorum diye merak ediyorum.

CH6PHER HWENHY-FOUR

Viktor

Vera ertesi gün kahve içerken, "Bence anneme gitsek daha iyi olur," diyor. "Bugün seyahatinden dönecek ve son konuk listesini gözden geçirebilecek."

"Bence bu iyi bir fikir. Lydia'ya sordun mu?"

"Hayır," diyor Vera kaşlarını çatarak. "Seninle birlikte olduğunu sanıyordum." Sanki birdenbire yoktan var olacakmış gibi odanın içinde etrafıma bakıyorum. Tabii ki burada değil.

Ben bilirdim.

Hangi cehennemde o?

"Öyle mi?" Nikko koltuktan kaşlarını çatarak konuşuyor.

"Vera, seninle birlikte olduğunu sanıyordum," diye çıkıştım. "Nerede o?" Bir de baktım ki Nikko yüzüme bakıyor. "Karımla bir daha bu şekilde konuşma," diye hırladı.

Onu geri ittim. "Aşağı in kardeşim."

"Çocuklar, , olun," diyor Lydia köşeden dönerken. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Nikko, "Beyaz Atlı Prens seni bulamadığı için aklını kaçıyordu," diye karşılık veriyor.

Dün gece olanlardan sonra kaçmaya çalışmasını beklerdim. Her çıkıştaki muhafızlar, üzerindeki gözetim ve henüz bilmediği izleyici ile kolay bir zaman geçireceğinden değil.

Dün gece onu masaya domaltıp anlamsızca sikerken, onu takip ettiğimi söyledim. Ama muhtemelen sadece telefonundaki takip cihazı olduğunu sanıyor.

"Nikita'yı kontrol ediyordum," dedi. "O yüzden beni dava et."

Öfkeyle parlayan gözlerini yakalıyorum. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor. "Neyi düşünmeyeyim?" Ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek meydan okuyorum.

Sadece gözlerini bana diyor. "Sana söylemeden gitmeyeceğim, tamam mı? Sadece Nikita'yı kontrol ediyordum, o yüzden rahat ol."

"Ben de anneme gidelim diyordum," diyor Vera. "Böylece onunla son detayları konuşabilir ve bu düğün için her şeyi sağlamlaştırabiliriz. Viktor'la nişanlandığınızdan beri onu gördün mü?"

"Hayır, birkaç kez mesajlaştık ve telefonda konuştuk ama onu şahsen görmedim."

Nikko, "*Ledyanoye Bratstvo*'dan bir saldırı bekliyoruz," diyor. "Siz kızlar buna hazır mısınız?"

"Evet, elbette," diyor Vera. "Lydia?"

"Elbette," diye tersliyor, yumruğunu eline vuruyor. "Umarım *getirir*."

Son savunma dersimizde ona nasıl bıçak kullanılacağını gösterdim. Ne yaptığınızı biliyorsanız ve kas ve damarları kesmekten korkmuyorsanız çok zor değil.

"Bıçağımla daha fazla pratik yapmak istiyorum," diyor. "Bunu yapmanın bir yolu var mı?"

"Merkezimizin yakınında Gizli İşaret adında bir yer var. Bıçak işi için kullandığımız mankenlerin olduğu özel bir yer. Gözlerden uzak ve yol üzerinde."

"Evet, mükemmel. Anneme gitmeden önce oraya gidebilir miyiz?"

"Bu sabah bana mesaj attı ve orada olduğunu söyledi," diyor Vera. "Yine de tuhaf bir mesajdı. Onunla konuştun mu?"

Ona sert bir bakış attım. "Belki de düğün yüzünden dikkati dağılmıştır. Lydia için o kadar detaylı bir düğün planlıyor ki-" Vera cümlesinin ortasında duruyor, yanakları renkleniyor. Daha fazlasını söyleyecekti ama Lydia'nın önceki nişanını tartışmamıza gerek yok.

"Onu kontrol etmek için oraya bir araba göndereceğim," diye karar verdim.

Nikko hâlâ bana ters ters bakıyor, muhtemelen Vera'ya sesimi yükselttiğim için. Tanrım, benim sorunum Vera değil; Lydia'nın güvenliğini tehdit eden her şey. Bunu anlayacağını sanmıştım.

Nikko'ya "Lanet olası boxer'ını kışından çıkar ve sakınleş," diyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve Lydia başını sallıyor.

"Dur," diyor uyarırcasına. Nikko hâlâ bana doğru ilerliyor. Onu gömleğinin önünden tutup kaldırıyorum ve rahatça oturma odasına geri yerleştiriyorum. "Otur dedim Nikko."

"Lev'i ara," diye .

"Siz hep böyle misiniz? Bu sidik yarışları. Tanrı aşkına!" Lydia ellerini havaya kaldırır.

Vera sesini yükseltiyor. "Kimin diğerlerinden daha çok çocuğu olduğu konusunda bile kavga ettiklerini duydum."

"Bu çok kolay. Beni üçüzlerle hamile bırak ve herkesi sudan çıkaralım," diyor Lydia bana.

Fena fikir değil.

Telefonumun düğmesine basıyorum ve Lev cevap veriyor. "The Hidden Mark'a gidiyoruz. Zofia'yı kontrol etmeni istiyorum. Oraya bizden önce varacaksın çünkü önce kısa bir durağımız var. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Orada değilim kardeşim. Mikhail beni bir günlüğüne Manhattan'a gönderdi." "Kahretsin. Aleks. Muhtemelen yapabilir."

Lydia, "Belki de poligonu atlayıp doğruca anneme gitmeliyiz," diye öneriyor.

"Telefona cevap vermedi mi?" Ben sordum.

"Hayır," diyor Lydia. "Telefonuna ya da mesajlarına hiç cevap vermez. O bir tür... ne diyorsunuz buna? Teknolojiden nefret eden biri."

"Luddite," Vera tedarik ediyor. "Bekle, az önce ondan bir mesaj aldım," diyor Vera. "Her şeyin yolunda olduğunu, benim için endişelenmememi söylüyor. Bütün gün burada olacağım. Sen ne zaman geliyorsun? Sevgiler, anne."

Omuz silkiyor. "Anneme benziyor."

Eğitim yaptığımız poligona gidiyoruz ve bıçak pratiği için uygun büyük doldurulmuş kuklalar var. Nefes nefese kalana, yüzü efordan kıpkırmızı olana kadar her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçiyoruz. "Nasıl yaptım?" diye soruyor, gözleri fkeli.

"Seninle gurur duyuyorum. Eğer biri sana saldırmaya gelirse ve bığağın üzerindeyse, hiç şansları yok."

"Bana mı? Bunu nasıl yapacağız bu arada?"

"Bacağınıza kğk bir kayış bağlayabilirim, sırtınızın kğk kısmına giren bir kılıf ya da siz... pek ęok seçenek var ve isterseniz birden fazlasını kullanabiliriz."

"Evet, bunu isterim."

Biz ęıkarken, bir alarm ęaldı.

"Ne?" diye soruyor, bana temkinli bir bakış atarak. Dn geceden sonra bana hiç güvenmiyor. Hem de hiç.

"Metal dedektörü."

"Herkesin silahlarını kontrol ettirmesi gerekiyor. Ama hiç mantıklı değil," diyor Lydia. "Bığakları sen tutuyorsun, ben değil. Ben tutmuyorum."

üzerimde hiç yok."

Siktir. Bu onun takip

cihazı.

Alarmin çalmasına neyin sebep olduğunu gösteren ekrana bakıyor. Fark

ettiği saniyeyi not ediyorum. *Bildiği* saniyeyi.

"*Boynumu* işaret ediyor. Boynumda böcek ısırığı olduğunu sandığım şey, değil mi? Değil mi!" diye soruyor.

"Bak, sonra benden nefret edersin. Bana bağır, her neyse. Annene gitmemiz gerekiyor ve güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Sakın aptalca bir şey yapma."

"Güzel çifte standart, Bay Romanov," diye hırlıyor. "'Aptalca şey yapma' diyorsunuz ama boynuma köpekmişim gibi bir şey takmak sizin için sorun olmuyor öyle mi? Bunu ne zaman yaptınız?"

"Seni ilk elde ettiğimde," diyorum sıkılmış dişlerimin

arasından. "Beni... *aldığında* mı? Sanki bir köpeğim. Viktor!"

"Hayır, öyle değil Lydia," diyorum sabrım tükenerek.

"Bu normal değil! Bu normal değil."

"Eski sevgiliyi gözaltına aldıktan sonra onu çıkaracağım."

"Hayır!" Boynunu tırmalıyor, tırnakları derisine batıyor. Kan kabarcıkları yüzeye çıkıyor. "Vücudunda yabancı bir cisim olmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Delirdin mi sen?"

Ona yaklaşıyorum, küçük bedeni benimkinin yanında gölgede kalıyor. "Sakin ol Lydia," diyorum sesimi sakın ve sabit tutmaya çalışarak. "Benimle güvendesin."

Bana bakıyor, ağzı açık. "Güvende mi? Sen bunu... bu şeyi içime koyarken nasıl güvende olabilirim?" Gözleri öfkeyle parlıyor, elleri yumruk olmuş, titreyerek boynuna uzanıyor ve tekrar pençelemeye çalışıyor.

Elimi uzattım ama irkildi ve bana sırtını döndü. "Her şeyin benim korunmamla ilgili olduğunu söylüyorsun ama belki de bu senin kontrolündür. Bunu hiç düşündün mü Viktor?" Sesinde alaycılık ve öfke var. Benden uzaklaşıyor, gözleri kapıya doğru kayıyor, açıkça kaçma şansını tartıyor.

"İkisi de," diye itiraf ediyorum, sesim alçak ve sert. "İçinde bulunduğun tehlikenin farkında değilsin. Sen akıllı bir kızsın ama eski nişanlın narsist bir piçten çok daha fazlası. O ölümcül biri. Senin için ne planladığını bilmiyoruz ve kimsenin, özellikle de onun sana zarar vermesi riskini almak istemiyorum. Bu noktada, seni sırf intikam için istiyor."

Nefesi kısa geliyor. "Yani *senden* başka kimsenin beni kontrol et." Acı acı gülererek başını sallıyor.

Çenemi sıkıyorum. "Seni hayatta tutmayı önemseyen tek kişi benim."

Dişlerini sıkıyor, yanakları takıntılı olduğu yangınlar kadar alev alev yanıyor. "Bu senin beni önemsemeyle ilgili değil. Sen takıntılısın. Kim peçete saklar ki Viktor?"

Bir adım daha atıyorum. "Ne derseniz . Nerede durduğumuzu biliyorsun. Seni herkesten daha iyi tanıdığımı biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Beni tanıdığını sanıyorsun. Ama gerçekten tanıyor musun?" "Beni içeri alırsan tanırım."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, vücudu meydan okumayla gerginleşiyor. "Yanmayı tercih ederim Viktor."

Başımı sertçe sallıyorum, sabrım azalıyor. Odada gerginlik hakim, irade savaşımız aşık. Bu hep böyle olacak - fırtınalar ve yangınlar, volkanlar ve patlamalar. Ama biz buyuz işte.

"Viktor," diyor sesi yumuşayarak. "Beni koruman gerektiğini biliyorum. Kız kardeşine ne olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerine bakmıyorum. Ona kimin söylediğini bilmiyorum ama bunu ondan saklamazdım. Sadece hazır değildim. "Bu şekilde kontrol edilemem. Kendimi kafese kapatılmış gibi hissediyorum."

Ona karanlık bir bakış attım. "Bunu ayarlayabiliriz."

Öfkesine rağmen, gözbebeklerinin büyümesinden ve köprücük kemiğini sıkmasından, yanaklarındaki pembeleşmeden bundan hoşlandığını anlıyorum. Benimle savaşılabılır ama buna ihtiyacı var.

Ben de öyle.

"Beni boğuyormuşsun gibi hissediyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, elimi boğazının ön kısmına sarıp sıkıyorum. "Böyle mi?" Sesim hırıltıya dönüşüyor. Korku ve öfkesinin altında, küçük bir parçası bu yoğunluğa, ona duyduğum ham, ilkel ihtiyaca çekiliyor. Bu karanlık, tehlikeli ve çarpık bir şey ve onu korkutuyor ama bizi arzuluyor.

"Dikkatimi dağıtma," diyor ama bu son bir çaba. Bunu istiyor. İstedğini biliyorum.

Ağzım cezalandırıcı bir öpücükle onunkine çarpıyor. Nefes nefese kalana kadar elimi boğazında sıkıyorum ve ancak ağzını açtığında bırakıyorum. Ağzımın içinde inliyor, beni itmeye çalışıyor ama ben elimi sıkıyorum, kıcını kavriyorum ve onu kendime çekerken sıkıyorum. Geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Uzanıyorum ve başparmağımı sertleşmiş meme ucunun üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Bu iş daha bitmedi Viktor. Beni seksle oyalayamazsın."

"Seni seksle oyalamaya çalışmıyorum, ama bunu senin kadar ben de istemiyormuşum gibi de davranmayacağım."

"Bunu benden çıkarana kadar seninle evlenmiyorum."

"O mezarında ölene kadar senden bunu almayacağım." Bir irade savaşında birbirimize bakıyoruz.

"Bana sahip *değilsin*," diye .

Acımasız bir kararlılıkla başımı sallıyorum. "Bunu göreceğiz."

"Tanrım, en iyisinin onu bulup becermek olduğunu düşünüyor gibisin," diyorum ona. "O zaman ikimiz de huzur içinde uyuyabiliriz."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Öyle mi olacak? Peki ya bir sonraki tehdit? Bana zarar vermek isteyen bir sonraki kişi ne olacak? O zaman ne yapacaksın, beni balonla mı saracaksın? Beni yere mi zincirleyeceksiniz?"

Bana ters ters bakıyor, ben ona ters ters bakıyorum. "Gerekirse seni yere zincirlerim."

"Sıcak, Viktor," diyor dişlerini sıkarak. "Bu hiç de zehirli değil." "Kadın..."

Başını geriye doğru eğip onu öpüyorum, sessizce teslim olması için yalvarıyorum. Anlaması için. Kabul etmesi için.

Ama geri çekildiğimde, gözlerimle buluşmuyor. Çok mu ileri gittim?

Nikko ve Vera ile poligonun dışında buluşuyoruz, Nikko bana temkinli bir bakış atıyor. Karısıyla düşündüğü gibi konuşmadığım için beni affetmedi. Kıçımı öpebilir.

Tam havamdayım, Lydia da öyle. Elimi uzattım ama o elimi geri çekti. Vera'nın kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkıyor ama ben sadece arabanın kapısını açıyorum ve Lydia arabaya tırmanmaya başladığında kıçına sert bir tokat atıyorum.

"Hey!" diye bağılıyor. Eğildim ve yanağından öptüm.

"Terbiyeli . Bunun girmesine izin vermeyeceksin."

Arabaya biniyor ve kapıyı kapatıyor. Vera düğün planları hakkında , Lydia da katılıyor ama çekingen olduğu belli.

Onun yanımda olmasının benim için ne anlama geldiğini ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu güvende tutmamın ne kadar önemli olduğunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İtirazları benim kesinlikle doğru olduğunu bildiğim şeylerin yanında bir mum gibi kalır mı bilmiyorum.

Vera dikiz aynasından gözlerime bakarak, "Annen resepsiyonda mum isteyip istemediğini soruyor," diyor.

Lydia ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz. Vera sırtıyor. Lydia arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor.

"Fotoğrafçı ister misiniz?"

"Hayır," diye ikimiz de hep bir ağızdan bağıyoruz. Lydia nefesini tutup somurtuyor ama Vera telefonuna not alırken ben gülümsüyorum.

"Müzik mi? Müzik mi istiyorsun?"

"Müzik iyi olurdu," diyor Lydia. "Ve Viktor muhtemelen şöyle der-"

"Umurumda değil. Ne istiyorsan onu yap."

"Ben de tam senin söyleyeceğini," diye mırıldanıyor. "Müzik öyle," diyor Vera ve not alıyor.

Benden uzaklaşıp pencereden dışarı bakıyor. Ailesinin evine giden yol, birkaç mil uzaklaşana kadar çoğunlukla sessizdi.

"Evin arkasındaki küçük gölete nasıl taş attığımızı hatırlıyor musun?" diye soruyor Vera, tırnağıyla kapı kilidinin kenarını çizerken. "Ve annem kıyafetlerimiz çamurlu ve lekeli için nasıl da kızardı."

"Unutmak zor," diyor Vera gülümseyerek. Omzunun üzerinden Lydia'yla konuşmak için başını çeviriyor. "Annem o kadar umursamazdı; aklını kaçırın babamdı."

"Mmm." Lydia başını sallıyor. "Ve *ona* bağırmasını istemedik, bu yüzden nehre indiğimizde o önlükleri giymeye başladık. Hatırladın mı?"

Vera yüksek sesle güler. "Aman *Tanrım*, hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Anneme bunun bir sanat projesi için olduğunu söylemiştin."

Başımı sallıyorum. "O zaman bile sorun çıkarıyorsun." Dizini sıkıyorum ama hâlâ bana bakmıyor.

Şu anda yalnız olsaydık ne derdi merak ediyorum. Merak ettim, telefonumu çıkardım.

Hâlâ bana kızgın mısın?

Sanki benim hatamış gibi konuşuyorsun.

Şimdi de sebepler buluyorsun. Gerçekten mi? Tamam, hala kızgın mısın?

Evet, Viktor. Hâlâ kızgıyım. Beni bir hayvanmışım gibi etiketledin ve en ufak bir pişmanlık duymuyorsun. Bu canımı çok acıtıyor. Kaçtığım kinci pislikten daha iyi olmadığını düşünüyor bana.

Telefonumu öyle sıkı kavırıyorum ki eklemlerim beyazlıyor.

Ben onun gibi değilim!

İç çekiyor.

Öyle diyorsun.

Seni seviyorum! O sadece seni kullanmak istedi.

Beni kullanmak istemiyor musun?

Tabii ki hayır.

Beni ihanete uğramış ve klostrofobik hissettiriyorsun.

Telefonunu cebine soktuğunda nasıl karşılık vereceğimi bilemeden telefona bakıyorum.

Sanırım bu konuşma sona erdi. Kafamı dik tutmaya çalışıyorum, olayları onun bakış açısından görmeye çalışıyorum.

Onu güvende tutarken nasıl özgür hissetmesini sağlayabilirim? Bu kafamın tam olarak alamadığı bir muamma.

Başımı sallıyorum ve ailesinin evine doğru giderken uzun süre göz göze gelmiyoruz. Dikiz aynalarımıza bakıyorum, telefonumu kontrol ediyorum.

Takip edildiğimiz hissinden kurtulamıyorum, ancak bu beni o kadar uzun süredir rahatsız ediyor ki neredeyse rutin hale geldi.

"Neredeyse ," diyor Vera gülümseyerek. "Benimle geri döndüğün için çok mutluyum Lydia. Seni çok özledik." Nikko uzanıp bir tutam saçını düzeltiyor. "Ve sanırım kocamla eve dönmek o kadar da kötü değil." Kendi kendine kıkırdıyor. "Onunla ilk tanıştığımda-

Ki burada son kez birlikte olduğumuzda onu romanlardan fırlamış, Rus olmuş Jason Bourne sanmıştım. İngilizce konuştuğunu bilmiyordum."

Nikko sırtarak, "Bu kasıtlıydı," diyor.

Lydia başını sallıyor, Nikko'yu açıkça yargılıyor. O bunun yarısını bile bilmiyor.

Ve bakın nasıl oldular.

En azından şu ana kadar mesafeli olmayı talep edip beni terk , ama tam olarak bunu yapmasına bir adım kalmış gibi görünüyor.

Evinin önünde durduk. Babam The Cove'da kök salmaya başlayana kadar ailemiz bu şehirden taşınmadığı için burayı iyi biliyorum. Yine de ailesinin büyüdüğü yer burasıydı. Ona tanıdık gelen şey.

Ön bahçenin, babası onun peşindeyken ve biraz yalnız kalmak istediğinde oturduğu yer olduğunu biliyorum. Evin önünden epeyce taştan yapılmış bir bank var, böylece dışarı çıkıp bir süre yalnız kalabiliyordu. Annesi, babası gittiğinden beri evde bazı güzel düzenlemeler yapmıştı çünkü babası evdeyken, onun "ciddiyetsizlik" olarak adlandırdığı şeylerle ilgilenmiyordu.

Hem Amerika hem de Rusya'daki her büyük şehirde farklı bir metresi olan bir adamdan gelen oldukça önemli bir şey.

Ama bu evdeki küçük uğrak yerlerini biliyorum. Bitmemiş bodrum katında beton zeminli küçük bir alanı vardı ve burada babası eve gelene ya da annesi onu yakalayana kadar birbiri ardına kibrit çakardı. İkisi de onu durdururdu ama farklı tepkiler verirlerdi. Annesi nedenini öğrenmek için yalvarır, babası ise öfkelenir, bir şeyler fırlatıp kırar, bazen de ona vururdu.

Nedenini sormasına gerek yoktu. büyük ölçüde kendisiydi.

Ve derenin aşağısında, kamp ve piknik alanları olan yerel bir eyalet parkına küçük bir erişim noktası vardı. Bazen oraya gizlice iner ve ızgara istasyonlarını iyi kullanırdı. Elbette hiç yemek pişirmezdi.

Lydia arabanın kapısını açar ve çarparak kapatır.

"Lydia." Önüme fırlamasını ya da düşüncesizce bir şey yapmasını istemiyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudakları büzülmüş.

"Ne?" "Beni

bekle."

"Neden beni takip etmiyorsun?" diye meydan okurcasına karşılık veriyor. Sert bir rüzgâr esiyor ve bana Uğultulu *Tepeler*'de ikimizin de okuduğu ıssız, kasvetli kırları hatırlatıyor. Bizim ilişkimizin de -çalkantılı, tutku ve yoğunluğun damgasını vurduğu- onlarınkinden farklı olmadığını fark ediyorum. Catherine gibi, benim Lydia'm da neredeyse yanlış adamla evleniyordu.

Onu tanıyan *benim*.

Onu seven benim.

Onun için hayatını feda edecek olan benim.

O zaman neden ona güvenecek kadar sevmiyorum? Ona en ufak bir özgürlük vermek için mi? Kendime güvenmediğim kişinin Lydia değil, düşmanlarımız olduğunu söylüyorum.

"Beni yalnız bırak Viktor. Biraz zamana ihtiyacım var," diyor ona ulaştığımda. "Annem ve kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Bunu özel olarak yapabilir miyim? Sen burada . Kimse gelip beni buradan kaçırmayacak, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim sırtında bir hedef tahtası olduğu ve o pisliğin tenezzül edemeyeceği kadar alçak bir yer olmadığı."

Vera ön kapının zilini çalar. Cevap veren olmaz.

"Bu garip," diyor düşünceli bir şekilde, kapıyı çalmadan önce dudağını ısıırıyor. "Anahtarım vardı ama çalışmıyor. Annem kilitleri değiştirmiş olmalı."

"Yudin serbestken iyi bir fikir," diyor Nikko. "Evet ama bana söylemez miydi?"

Nikko ve ben birbirimizin gözleriyle karşılaştık. Silahını çekti. Ben böyle durumlarda yumruklarımı tercih ederim. Yine de birlikte iyi bir takım oluyoruz.

Lydia'yı arkama aldım. Kaşlarını çattı, çenesi sıkıldı ama gözlerindeki korkuyu o bile gizleyemedi. Annesine mesaj atıyor.

Birkaç dakika sonra hafif bir ayak sesi duyduk. Pencereleer ben ve Nikko için bile çok yüksekte olduğundan hiçbir şey göremiyoruz ama bir an sonra bir dizi kilidin açıldığını duyuyoruz. Gerginiz ama bir an sonra Zofia Ivanova kapıyı açıyor ve bize gülümseyerek duruyor.

"Anne, bizi korkuttun," diyor Vera başını sallayarak.

"Neden?" Zofia kapıyı daha geniş açarak sorar. "İçeri gel, içeri gel. Temas kuramadığım için özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum." Omzunun üzerinden bakıyor. "Nikko, neden silah taşıyorsun? Birinin seni pusuya düşürmesini mi bekliyorsun?"

Şey... evet.

Lydia bana kaşlarını çattı. Bizi eve götürürken sadece omuz silkiyorum. Her iki kızı da teker teker kucaklıyor, bırakmadan önce onları sıkıca tutuyor. .

"Seni tekrar görmek güzel Nikko." Bana dönmeden önce ona kocaman sarıldı. "Ve sen de Viktor olmalısın?"

Kollarımda tamamen kayboldu, o kadar küçük ki. Ben de ona sarılıyorum ve neden titrediğini merak ediyorum. Onu bıraktığımda başını çeviriyor ve koluna doğru öksürüyor.

"o kadar çok şeyimiz var ki," diyor. "Lütfen, oturma odasına gidelim."

Vera geniş oturma odasında kendini evinde gibi hissediyor ve büfeye yöneliyor.

"Bu planlama seansı için içki ister misiniz?" diye soruyor.

"Ben şarap alacağım," diyor Lydia. "Annemde bira yok."

Başımı sallıyorum. olmak istiyorum. Nikko da reddediyor. Kolya kafamızı fena karıştırdı.

Lydia oturmuş, bir bardak köpüklü prosecco yudumluyor.

"Anne, neden kendini iyi hissetmiyorsun?" Vera, Lydia'nın yanına oturarak soruyor.

"Oh, bilmiyorum," diyor. "Bir türlü kurtulamadığım bir öksürüğüm var, ama yakında iyileşeceğim." Gülümsemesi soluyor. Vera'nın verdiği içkiyi alıyor ve sinirlerini yatıştırmak istercesine küçük bir yudum alıyor. "Dürüst olmak gerekirse Vera, sanırım stres yüzünden. Konuşacak çok şeyimiz var."

Vera annesine sertçe bakar. "Ne demek istiyorsun, stres mi? Başka ne gibi belirtileriniz var?" Tam bir Dr. Ivanova modunda.

Annesi ona semptomlarını anlatıyor, elini sallayarak onu geçiştirmeye çalışıyor. "Ben iyiyim, Vera."

"Belki de değilsin," diyor Vera kaşlarını çatarak. "Peki neden streslisin?"

Zofia konuşmak için ağzını açar, sonra kapatır. Yutkunuyor. Vera ve Lydia'nın gözlerinin kendi gözlerine ne kadar benzediğini fark ettim. Vera ince yapılı, vahşi saçları ve ara sıra taktığı gözlükleriyle biraz "çılgın bilim insanı" havasına sahipken, Lydia kıvrımları ve kadınsı cazibesinin yanı sıra ağır bir alaycılığa sahip olsa da, kadınların üçü de güçlü bir benzerliğe sahip.

Ayağa kalkıyor, geniş oturma odasında volta atıyor. Nötr tonlu, modern mobilyalar, temiz çizgiler ve parlak ışığı içeri alan geniş pencerelerle sakin bir atmosfer, ama şu anda burada sakinlikten başka her şey hissediliyor.

Dönüp Lydia'ya bakıyor. "Sana karşı tamamen dürüst değildim."

CH6PHER HWENHY-FIVE

Lydia

Bana ne söyleyeceğinden emin değilim. Tek bildiğim, benim onun gerçek kızı olmadığım, babamın bir ilişkisi olduğu ve Vera'ya benden daha fazla zaman ayırıp ilgi göstermesinin nedeninin babamın bunu yasaklaması olduğu.

Her şey olabilir, ama derimi tırmalama ihtiyacım dikkatimi dağıtıyor. Bu lanet izleyicinin *içimden çıkmasını* istiyorum.

Öyle büyük, öyle sıcak, öyle güçlü bir ateş yakmak istiyorum ki etrafımdaki her şeyi eritip toza dönüştürsün. Oturup alevlerin geçmişimi tüketmesini izlemek istiyorum, böylece geleceğime suçsuz bir şekilde yürüyebileceğim.

Birincisi, şu lanet takip cihazı.

Ama beklemek zorundayım. Zamanımı beklemek.

Viktor bana bakıyor, endişesi yüzüne kazınmış. Arkamı dönüyorum ve Vera'nın gözleri benimkilerle buluşuyor. İkimiz de annem için endişeleniyoruz.

"Ne oldu?" Anneme sordum. "Şimdi bize gerçeği söyleyebilir misin?"

Konuşmak için ağzını açıyor, elleri önünde öksürük krizine tutuluyor. Bu konuda hassas davranmaya çalışsa da tüm vücudu krizle sarsılıyor. Tam bir dakika sonra Vera ayağa kalkıyor.

"Anne, bence birini görmen gerek," diyor başını sallayarak. "Bu hiç iyi değil. İyi değilsin." Annemi tutup oturmasına yardım ederken yüzü endişeyle kaplı.

"İyi olacağım Vera," diyor annem zayıf bir sesle. "Bütün o yolculuklar beni yıprattı." Bana solgun bir gülümseme veriyor. "Artık sizin kadar genç değilim." Elini sallayarak başını sallıyor. "Ama bunun bir önemi yok. Bu tartışmayı yapmamız hayati önem taşıyor." Daha dik oturuyor ve boğazını temizliyor. "Zamanı geldi. Lydia... sen bizim ilk çocuğumuzdun. Ve evlendiğinde mirastan payını alacaksın. Mirasın doğası gereği, kurallar Bratva ile evlenmeni şart koşuyordu. O zamanlar Romanov ailesiyle aramız pek iyi değildi. Tek olasılık *Ledyanoye Bratstvo* ile evlenmenizdi. Ancak *Ledyanoye Bratstvo* ile evlenmeni kabul ettiğimde, birçok kez tanıştığım ve uygun gördüğüm en büyük erkek kardeşle evleneceğini düşünmüştüm. Kiminle evleneceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Elini dizinin üzerine koyar.

"Romanov ailesine girin. Vera ve Nikko'nun evliliği sayesinde dost olduk. Endişelerimi Viktor ve Nikko'nun annesiyle paylaştım ve Ekaterina'yla birlikte Romanov ailesiyle evlenmenin her iki ailenin de yararına olacağına karar verdik. Belki de Lev ya da Ollie ile evlenebileceğini düşündük..." Viktor'a özür dileyen bir bakış atar. "Beni affet Viktor, ama beni korkuttun."

"Bir sen değilsin," diye mırıldanıyorum. Vera kıkırdıyor ve Nikko elinin içine öksürüyor. Viktor metanetini koruyor, annemi dinliyor.

"Zarar yok, faul yok," diyor sakince. "Devam et, Zofia."

"Timur Yudin bu haberi pek hoş karşılamadı. O sırada avukatının sana kalacak mirastan haberdar olduğunu bilmiyordum Lydia. Ona evliliğin feshedildiğini söylediğimde çılgına döndü. Korumalarım ona mülkümüzden çıkarken eşlik etmek zorunda kaldı." Öne doğru eğiliyor ve bakışlarımı tutuyor. "O akşam

akşam yemeği için. Onunla evlenmeyeceğini zaten biliyordu. Niyeti sana zarar vermektir. Eğer o sana sahip olamazsa, kimse olamazdı."

Viktor'a bakar. "Onu bulmalısın." Viktor başını sallar.

"Biliyorum, Zofia."

"Halka açık bir ayrılık bile düzenleyebilirsin. Kötü bir şey. Eğer bundan faydalanabileceğini düşünürse, faydalanacaktır." Başını sallıyor. "Bunu düşünmek zorunda kaldığın için bile üzgünüm."

Annem titreyen bir nefes bırakıyor. "Hamlesini yapacak. Muhtemelen bunu şimdiden planlıyordur. Gardınızı bir an bile düşürmeyin. Saldıracak, hem de çok yakında."

Tekrar öksürüyor, tüm vücudu titriyor. Vera ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak ona doğru yürüyor. Annem öksürmeyi kesene kadar bekler. "Kiminle görüşüyorsun? Bu konuda ne diyorlar?"

"Yerel klinikte bir doktora göründüm. Bu tür aptalca şeyler için doktora gitmeyi sevmediğimi biliyorsun."

Vera kaşlarını çatıyor. "Sana hiç ilaç verdiler mi?"

"Onlar yaptı. Mutfakta. Ama yemin ederim Vera, onu aldığımda öksürüğüm daha da kötüleşiyor ve kendimi berbat hissediyorum. Hiç faydası olmuyor."

"Hemen döneceğim," diyor ve mutfağa doğru ilerliyor. "Ben de seninle geleceğim."

Viktor'un gölgesi beliriyor. "Ben iyiyim

Viktor."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Kız kardeşimle biraz yalnız kalmak istiyorum, lanet olsun."

"Bunun mahremiyetinizi sınırlamakla ilgisi yok. Bunu biliyorsun," diye alay ediyor. "Güvende olduğunuzdan emin olmak için arkanızda duracağım."

Mutfağa ulaştık. Çocukken nasıl olduğunu hatırlıyorum. Babam evdeyken çalışanlarımız vardı ama o seyahate çıktığında annem hepsine para öder ve üçümüz kendi başımızın çaresine bakarken onlara izin verirdi. Kurabiye ve kek yapardık. Annemin *Wuzetka*'sı, çırpılmış krema ve çikolata sosu ile katmanlı çikolatalı kek, Polonya'daki yetiştirilme tarzından geriye kalan birkaç bağdan olarak benim en sevdiğim şeydi.

"Bu normal değil Lydia," diyor Vera alçak bir sesle. "Bu soğuk algnılığı ya da bronşiti olan birine vereceğin bir ilaç değil. Kanserli birine vereceğiniz bir ilaç bu."

Kanım dondu. "Ne?" Fısıldıyorum. "Emin misin?"

Ama bu onun gücü, yeteneği. Vera tıp biliminin önünü arkasını biliyor.

"Eminim," diyor başını sallayarak. "Lydia..." "Neden bize yalan söylesin ki?"

"Sanırım bizim bilmemizi istemiyor. Belki de seni düğüne kadar idare etmek istiyordur." Eğildi ve bana sarıldı. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Viktor yanımda duruyor ama ne konuştuğumuzu duyduğunu sanmıyorum. Pencereden arka bahçemize bakıyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış.

"Pekala, dinle, bunu bugün düzeltemeyiz. Şimdilik, oraya geri dönüyoruz ve bu düğünü planlayacağız."

Ama artık bu konuda doğru hissetmiyorum. Hiçbir konuda doğru hissetmiyorum. Başımı sallıyorum ve sesimi yükseltiyorum.

"Hayır. Düğün hakkında konuşmak istemiyorum. Timur'u bulup ondan kurtulmak istiyorum. Bunun daha fazla başıma bela olmasını istemiyorum. Bunu geride bırakmak istiyorum." Başımı sallıyorum. "Özür dilerim Vera. Bir dakikaya ihtiyacım var. Annenle kal, ben birazdan dönerim."

Arka kapıyı iterek açtım ve bahçeye doğru yürüdüm. Viktor'un arkamda beni takip ettiğini görebiliyorum.

Denesem de onu , yüzden izin verdim. Ama bunu onun için kolaylaştırmıyorum.

Halka açık bir ayrılık sahnelemeliyiz.

Tamamdır.

Ne kadar halka ihtiyacımız var? Timur yakınlardaysa ya da annemin evini herhangi bir şekilde izliyorsa, bu işimizi görür.

Çocukken gittiğim yere doğru bir amaç uğruna yürüyorum. Gözlerimi kapatıp hatırlarsam, çitlerin arasından gizlice geçip kamp alanına girdiğim yeri hâlâ görebiliyorum. Kamp ateşlerinin, kızarmış marshmallowların, cızırdayan sosisli sandviçlerin ve hamburgerlerin kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Çitlere bakıyorum. Her zaman olduğu gibi hala harap durumda, ama şimdi aralarından geçemezmişim gibi görünüyor. Çit direklerinden birine doğru yürüyorum.

"Bunu aklından bile geçirme Lydia."

Bir ayrılık düzenle. *Bir ayrılık düzenle.* Tüm öfkemi, hayal kırıklığımı ve korkumu sesime dökerim.

"Siktir git Viktor. Beni durduramazsın. Bir süre yalnız kalmak istiyorum." Arkamı dönüp ona baktım, duygularım gerçektir. "Bunun senin için yabancı bir kavram olduğunu biliyorum ama beni *yalnız* bırakmanı istiyorum."

"Lydia," diye homurdanıyor ama numara mı yaptığımı yoksa ciddi mi olduğumu merak ettiğini anlayabiliyorum. Kaşları endişeyle birbirine çarpıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Bir şeyleri halletmemiz gerektiğini biliyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı."

Alay ediyorum. "Yani annemin evi mi? Evet, hadi onun önünde kavga edelim. Harika fikir." Arkamı dönüp çitteki deliğe doğru bir adım daha atıyorum. Deliğin hemen ötesinde çam ağaçlarının gölgesi var. Orada çok fazla insan varmış gibi görünmüyor.

"Beni takip etmenden bıktım," diyorum, dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Beni kontrol etmenden bıktım."

Bir parçam buna inanıyor ve bir parçam da biliyor... Bunu arzuluyorum. İstiyorum. Hastalıklı, çarpık ve tanınmayacak kadar berbat, sağlıklı olan her şeyden o kadar uzak ki bu noktada normalin nerede başladığını bile bilmiyorum ama... ama bu *bizim* bir parçamız. Kim olduğumuzun bir parçası.

"Lydia," diye tekrar hırlıyor. Dönüp kendimi çitteki delikten içeri ittiğimde benden sadece bir adım uzaktaydı. Bana doğru uzanıyor, beni kavıyor ama bana ulaşamıyor.

"Bana yer açın," diyorum, sesim titreyerek. Sesim neden titriyor? "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Buraya sığamıyorum," diye . "Bunu bilerek yaptın."

Tabii ki yaptım. Kavga numarası yapmamız gerektiğini şimdi ona hatırlatamam. Birileri dinliyor olabilir.

"Zamana ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum.

Bana doğru uzanıyor, gözleri panikle doluyor. "Lydia!" diye bağıyor, başını sallayarak. "Tanrı aşkına, beni dinle. Güvende değilsin. Hey!" diye bağıyor.

Yemin ederim bu oyunun bir parçası. Ona geri dönebilmem için bu şekilde oynuyor.

Yapacağım, ama henüz değil.

Arkamda bir ağaç dalının kırıldığını duyuyorum; ensemdeki deri farkındalıkla karıncalanıyor. Arkamda biri var mı diye bakmak için dönüyorum ama sadece ben varım. Ormanda sadece ben ve kimse yok. Başımı sallıyorum ve etrafa bir göz .

O ateş çukurlarının yanında ateş yaktığımı hatırlıyorum. Keşke şimdi yanbir şey olsaydı da eski günlerin hatırına bunu tekrar yapabilseydim.

"Lydia!" Viktor çığlık atıyor ama ben ondan uzaklaşırken sesi gittikçe azalıyor. Bunu taklit ediyor olmamız gerektiğini tamamen unuttu mu? Ayrılmamız gerektiğini mi?

Ledyanoye Bratstvo'yu saklandığı yerden çıkarmalıyız.

Bir ateş çukuruna doğru yürüyorum ve yerden bir çubuk kaldırıyorum. Küllerin içine çiziyorum ve bu garip bir şekilde sembolik geliyor.

Burada yalnız olmamalıyım; bunu biliyorum. Burası güvenli değil. Kendime burada birkaç dakika kalıp yad edeceğimi söylüyorum. Uzakta olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

diğer herkesten. Dokunulmaz. Bu çitlerin dışındaki tüm dünya nasıl da yüksek tempolu ve gürültülü görünüyordu, ama burada zamanda geri adım attım ve bekleyen bir parçamla yeniden bağlantı kurdum.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum.

Başka bir dal almak için döndüğümde siyah yüzümü kaplıyor ve dünyam karanlığa gömülüyor. Çığlık atıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Kendimi savunmakla ilgili öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama beynim işbirliği yapmıyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken halsiz ve kafası karışık hissediyorum. Oksijen olmadan, yarı uyuşmuş hissediyorum.

Viktor'un bana öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum ama zorlukla

düşünebiliyorum. *Her zaman sakın ol. Kendini kaybedersen, hiçbir şeyi*

düzeltemezsin. Bıçağım yanımda mı? Onu tutacak gücüm var mı?

Ne haltlar dönüyor burada?

Bu bende var. Bunu yapabilirim.

Beni tutan kişiye dirsek atıyorum ama gözlerim bulanıklaşıyor. Çığlık atıp çırpınmaya çalışıyorum ama biri kollarını bana dolamış, beni yerimde tutuyor. Kaçmam gerekiyor.

Nefes alamıyorum!

"Bırakın beni!" Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor ve bilincimi kaybediyorum. "beni!" Bu sefer daha yumuşak bir sesle söylüyorum, sesim zar zor duyuluyor. "*Bırak beni,*" diye fısıldıyorum.

CH6PHER HWENHY-Sl 

Viktor

Bu lanet çitin içinden C6N'H CEH ile geçiyorum. Yumruklar mla kırmaya çalışıyorum ama bu şekilde yapmak çok uzun sürecek. Oraya girmeli ve onu bulmalıyım.

Keşke telefonum yanımda olsaydı. Son hızla eve doğru ko uyorum, ayaklar m kaldırıma çarpıyor. "Nikko!" diye ba ırdım. "Nikko!"

Vera gözleri fal ta ı gibi açılmış bir halde  n basamağa atlar.

"Kamp alanındalar. Onu aldılar. İçeri girmem gerek. Nikko'ya ona ihtiya ım olduğunu söyle. Hemen! Oraya nasıl giriyorsun? Giriş nerede?"

Kahretsin. Nikko'yu yanıma alamam. Ya burada Vera ve annesine saldırmak için pusuda bekleyen biri varsa?

Nikko kapı aralığında duruyor. "Ne oldu?"

"Planladığımız gibi kavga ettik. Kamp alanına gitti. Orası onun eski bir u rak yeri. Yemin ederim orada birinin sesini duydum. Onu yakaladılar."

Nikko başını sallar. "Biz de seninle geleceğiz."

"Kahretsin," diye başımı sallıyorum. "İçeri yalnız girmeliyim. Sen burada Zofia ve Vera'yla kalmalısın. Telefonumu at bana!"

Arkasından onlarla birlikte koşamayacak kadar zayıf olan Zofia'ya bakar. Vera'yı da yanına alıp onu savunmasız bir duruma sokamaz. Hırlayarak telefonumu almak için içeri giriyor.

Yalnız gitmem gerekecek. Düşmanlarımıza karşı sadece ben ve Lydia. Belki de sadece ben ve Lydia dünyaya karşıyızdır.

"Destek çağırıyorum," diye tersledi Nikko ve telefonumu bana fırlattı.

Zofia kapı aralığında duruyor. "Git, *git*! Bırakın beni. Ben yaşlı bir kadını. Beni bırak ve git onu getir."

"Burada daha güvendesin."

"Hepimiz gideceğiz," diyor Vera. "Nikko, ."

Nikko'nun çenesi sıkılaşıyor ve içimde umut yükseliyor. Uçsuz bucaksız, boş bir kamp alanında tek başıma olmazsam onu çok daha kolay yakalayacağım.

"Zofia, sırtıma bin. Seni içeri taşıyacağım."

"Bana bir silah ver Nikko." Vera'nın gözleri büyür ve Zofia başını sallar. "Elli yılın büyük bir kısmını bu hayatta geçirdim ve bir silahı nasıl kullanacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nikko Zofia'ya bir silah uzatıyor ve ben de dönüp eğilerek onun sırtıma atlamasını sağlıyorum. "Bu taraftan," diyor Vera. "Beni takip edin!"

Araba yoluna kadar gidip sağa döndük. Yaklaşık bir mil sonra nihayet girişi gördüm.

"Dinle," diyor Vera. "Seni ana girişte ve kapıda arıyor olacaklar. Ama Lydia'yla benim bildiğimiz, teslimatlar için kullanılan başka bir giriş daha vardı. Bu taraftan." Bizi ana yoldan çıkarıyor ve yıpranmış ahşap bir tabelanın örttüğü çitteki bir boşluğu gösteriyor.

Mevcut kuru koşullar nedeniyle açık ateş yakmak kesinlikle yasaktır. Ormanlarımızı korumamıza ve herkesi güvende tutmamıza yardımcı olun!

Vera tabelayı itiyor. Sallanıyor. "Kaldırın, ben de içeri girip kapıyı sizin için açayım."

Menteşelerinden çekiyorum ve elimde parçalanıyor. Tabelanın arkasında küçük bir boşluk var, sadece onun sıkışabileceği kadar büyük.

"Bu da işimizi görür," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Dikkatli ol," diye homurdandı Nikko. Zofia'ya uzanıyor ve onu nazikçe sırtımdan alıyor. "Vera kapıyı açtığında içeri gireceksin," diyor nazikçe. Zofia bir öksürüğü bastırıyor ve başını sallıyor. Silahın üzerindeki eli hafifçe titriyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdik. Telefonumu açıp Lydia'ya söylediklerimi kendime hatırlatıyorum.

Sakin kalmak en önemli şeydir ve size avantaj sağlar.

Lydia'ya yerleştirdiğim takip cihazı Aleksandr'ın bana sağladığı yüksek kaliteli bir anlaşma ve onu bir santimetreye kadar takip edecek. Uygulamayı açıyorum. Hemen kamp alanının bir haritası beliriyor. Yolun ilerisindeki birkaç kulübenin arkasında küçük kırmızı bir nokta var.

"Onu kulübelerden birinde tutuyor."

Neredeyse boş olan kamp alanına doğru yürüyoruz. Bir dalın kırılma sesine doğru silahımı çevirdiğimde, geniş ve üzgün gözlerle bize bakan bir dişi geyikle karşılaşıyorum.

"İyi şansın bir işareti," diyor Zofia usulca. "Amerikan yerlileri vahşi doğada böyle bir geyik görmenin iyi şans ya da talih işareti olduğuna inanırlardı." İç çekiyor. "Hadi onu bulalım."

Bunu yapabiliriz.

Lydia kendini kaybetmeden önce Vera da dahil olmak üzere ailemdeki herkeste bunlardan olduğunu söylemedim bile. Bende, tüm kardeşlerimde, annemde ve kız kardeşimde. Sadece yerimizi değil, biyometrimizi de takip ediyor.

Değerlerini tarıyorum. Kalp atış hızı yükselmiş ama hala atıyor. Yaşıyor ama korkmuş durumda.

Bulutlar içeri girip güneşi örtüyor ve sert bir rüzgâr başlıyor. Büyük yağmur damlaları düşmeye başlamadan hemen önce uzaktan gök gürültüsü yuvarlanıyor.

"Onu aldın mı?" Nikko arkamda, Zofia ve Vera aramızda dururken soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Yaklaşık yarım mil ileride olduğunu söylüyor."

"Kulübelerden biri," diyor Vera, zorlukla yutkunarak. "Diğerlerinden ayrı, küçük bir adada... Bizi görmeden oraya gitmenin hiçbir yolu yok. Bu bir tuzak, çocuklar."

"Umurumda değil," diyorum başımı sallayarak. "Zamanım olsaydı bir helikopter ve bomba imha ekibi çağırırdım ama onlara güvenmiyorum."

"Sen onun peşinden gideceksin," diyor Nikko. "Ben kıyıda duracağım ve hareket eden herkesi vuracağım." Başımı salladım. Yanında eğitimli bir suikastçinin olması işe yarıyor.

Zofia usulca, "Birazını bana ayıracaksın," diyor, gözleri parlayarak. Nikko ona şaşkınlıkla bakıyor. Gözleri kısılır. "O benim *kızım* Nikko. Kızlarım hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Var," diyor. "Ve ilk kimi vurursan onu sana vereceğim. Anlaştık mı?"

Gökyüzü açılıyor ve yağmur sağanak halinde yağıyor. Vera'nın yanımda olmasına seviniyorum çünkü kamp alanının düzenini herkesten daha iyi biliyor.

"Bu taraftan," diyor, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesini bastırarak. Üzerimize çamur sıçrıyor, adımlarımız kayganlaşıyor. Zofia kayıyor ama Nikko kolundan tutup onu düzeltiyor. Hep birlikte ilerliyoruz.

Şimşek çakıyor, bulutsuz bir karanlığa geri dönmeden önce kamp alanı geçici olarak canlı bir beyazla aydınlanıyor. Tekrar monitöre bakıyorum ve Lydia'nın nabzının çok az da olsa yavaşladığını görüyorum. Sakin kalmayı hatırlıyor.

Aferin kızıma.

"İşte, Viktor." Vera durur. "Şu kocaman ağacın arkasını görüyor musun, orada su var-"

Ağaçların arasından çoktan geçtim, suyun ortasındaki küçük kulübeyi görmek için elimden geleni yapıyorum.

Aniden bir silah sesi duyuldu. İki. Üç. Zofia çığlık atıyor ve bir bedene ait olamayacak kadar iyi bildiğim o ağır ses yere çarpıyor. Şimşek tekrar çakıyor ve Nikko'nun yüzünü aydınlatıyor. "Keskin nişancı," diyor çenesini sallayarak, yerde yatan, kafasından toprağa kan akan bir adamın olduğu yere doğru.

"İyi yakaladın bebeğim," diyor Vera, sesi titreyerek.

Nikko başını sallar. "Ama az önce zili çaldık," diyor kulübenin kapısı açılırken. "Burada olduğumuzu biliyorlar."

Silahlı Zofia'nınkinin yanında duruyor. "Viktor!" diye bağırıyor. "." Tam tetiği çekecekken bıçağın soğuk ağzı boynuma çarpıyor. Zofia'nın atışı boşa giderken içgüdülerimle dönüp beni boğazımdan vurmaya çalışan herifi yakalıyorum.

Parmaklarımın altındaki kıkırdağın çatırdadığını hissederek sertçe sıkıyorum. Homurdanıyor, elimi pençeliyor ama ben bırakmıyorum. Zaman yavaşlıyor. Sevdiğim kadın tehlikede ve yoluma çıkan herkesi öldüreceğim. Adamın gevşediğini hissedene kadar bırakmıyorum. Elimdeki adamı bırakıyorum, vücudu yere yığılıyor. Nikko tereddüt etmedi ve hızlı bir atışla başladığım işi bitirdi.

"Kahretsin," diyor Zofia başını sallayarak. "Sana söz veriyorum, ikinci kez kaçırmayacağım. İşte!" Çığlık atar ve tetiği tekrar çeker. Bir ceset yere düşüyor ve Nikko bir diğerini ve bir diğerini almak için dönüyor.

"Bu bir pusu," diye bağırıyor bana. "*Git!* Seni burada koruyoruz. Onları şaşırtmaca olarak kullanacağız ve yüzeye çıktığında seni koruyacağım."

Ormandan iki kişi daha çıkıyor, sağanak yağmurda zar zor görülebiliyorlar. Ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarıp telefonumu ikisinin yanına fırlattığımda gök gürültüsü tepemde uğulduyor. Kabaca yontulmuş bir eşiğe doğru adım atıyorum ve suya dalıyorum.

Buz gibi soğuk beni altına çekiyor. Nefesimi tutuyorum ve avuçlarım toprağın yumuşak çamuruna çarpana kadar gidebildiğim kadar uzağa gidiyorum. Suyun altında kulübeye doğru sert ve hızlı bir şekilde yüzüyorum, kimsenin beni görmemesi için yer yüzeyine olabildiğince yakın duruyorum. Silah sesleri tepemde çınlıyor. Birileri geldiğimi biliyor ve beni vurmaya çalışıyor ama ben hareketli bir hedefim ve çok uzaktayım, ne yapacağım belli değil.

Neredeyse vardığımı tahmin edebiliyorum. Önümde, adadaki kulübeye yaklaştıkça su sığlaşmaya başlıyor. Suyun bulanıklığı arasından Yudin'in teknesini demirlediği kalın zincirleri görebiliyorum.

Yerimde kalmak için zincire tutunuyorum ve yavaşça yüzeye çıkıyorum. Bir silah sesi daha duyuluyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kardeşimin hedefini vurduğuna dair umudum olmalı. Kimse Nikko'yu alt edemez. Ve kimse benden daha iyi dövüşemez.

Nefes almam lazım. Görüşüm başladı. Devam edebilirim.

Yudin' lanet boynunu boğacağım ve nabzının parmaklarımın altında durduğunu hissedene kadar hayatının tükendiğini hissedeceğim ve kadınımın güvende olduğunu bileceğim.

Basınç beni sarıyor, kalp atışlarımın çılgınca atışı dışında tüm sesleri boğuyor. Ciğerlerim hava için çığlık atarken göğsüm sıkışıyor, her saniye sonsuzluğa uzanıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve nefes almak için bir aciliyet hissi beni yutuyor, vücudum oksijen için yalvarıyor. Hava ihtiyacı amansız bir güç haline geliyor, ilkel ihtiyaçlarım karşılanmayı talep ediyor. Yüzeye doğru ilerlerken kaslarım geriliyor, yüzeye doğru iterken elim ağır zincir boyunca kayıyor. Neredeyse varmıştım.

Nefes nefese kalarak su yüzeyine çıktım. Silah çınlıyor, yanımdaki suya sıçrıyor. Bir nefes daha alıyorum ve bir kez daha yüzeyin altına dalıyorum, bulanık bakışlarım tekneye perçinleniyor. Ayaklarımı kamaranın kayalık temeline sabitliyorum ve suyun yüzeyini kırmak için kürekli botu itiyorum. Etrafımda silah sesleri duyuluyor. Bir kalkan gibi kullandığım teknenin tahtasına gömüldüklerini hissedebiliyorum. , kulübenin kapısını görebiliyorum.

"Yürü Viktor!" Nikko kıyıda bağırıyor. "Ben seni korurum. *Git!*"

Tekneyi suya atıyorum, dönüyorum ve çıplak ayaklarım kayalık yüzeye tutunarak adaya sığıyorum. Kapı kilitli ama damarlarımda dolaşan öfke ve adrenalinle Empire State Binası'nı bile yıkabilirim. Geriye çekilip tüm ağırlığımı kapıya veriyorum. Parçalanıyor ve inliyor. Köşeden biri gelirken tekrar yapıyorum. Kıyıda bir silah sesi duyuldu. Tökezledi, çarptı ve suya düştü. Nikko beni yakaladı.

Ağırlığımı tekrar kapıya veriyorum ve kapı parçalanarak yere düşüyor.

Lydia odanın ortasında, ağzı tıkalı ve sandalyeye bağlı, çıplak. Bir an için kırmızı görüyorum ve görüşümü temizlemek için derin bir nefes alıyorum. Tepemde şimşekler çakıyor. Beni uyarmak istercesine başını sallıyor, gözleri dehşetle irileşmiş. Arkamda birinin olduğunu hissediyorum ve Kolya'nın bana öğrettiği şekilde hemen harekete geçiyorum.

Topuğumun üzerinde hızla dönüyorum, bana doğru uzanan kolu körü körüne yakalıyorum, sertçe büküyorum ve saldırganımı acı dolu bir dizlerinin üzerine çökmeye zorluyorum. Tekrar çakan şimşek, görmeyi beklediğim yüzü aydınlatıyor: Timur Yudin, yüzü şok ve acı içinde iki büküm olmuş. Düşmanımın yüzüne sadece bir saniye bakıyorum, sonra dizimi göğüs kafesine geçirip onu yere seriyorum. Yere yığıldı.

"Yerde kal," diye homurdanıyorum, onu sıkıştırırken sesim alçak ve tehditkâr. "*Yere yat.*"

Oda gölgeler ve dışarıdaki fırtınadan gelen ışık parıltılarının bir karışımı. Dikkatimi tekrar ona veriyorum, sandalyeye bağlı, savunmasız ve korkmuş.

"İyi misin?"

Başını sallıyor ve gözlerini kırıştırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Sana zarar verdi mi?" Zar zor nefes alıyorum, cevabını bekliyorum.

Yutkunarak başını sallıyor. Ona dönüyorum ve başının arkasından tutup kaldırarak yüzünü ahşap zemine çarpıyorum. Altımda gevşek bir şekilde yatıyor. Ona bakıyorum ve başını sallıyor, Yudin altımda canlanıp bana bir bıçak saplarken gözleri açılıyor. Çıplak göğsüme saplanıyor ve acı içime yayılıyor. Ona tekrar tekrar vuruyorum ama o sertçe dövüşüyor.

Bir kükremeyle onu yakaladım ve yere çarptım. Çarpmanın şiddetiyle bıçağı elinden düşürdü. Onu kaldırdım ve duvara çarptım. Kafası duvara çarptı. Gök gürlerken bir lamba yere , şimşek yaklaşıyor. Sert, ölümcül yumruklar savuruyorum, her biri yılların bastırılmış öfkesi ve Lydia'mı incittiği için onu cezalandırma ihtiyacından kaynaklanıyor. Her vuruşta kan sıçırıyor, yüzü kırık dökük, tanınmaz halde.

Yere yığıldı ve ben onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. Hareket etmiyor.

Onu bir kolumla kaldırıp arkamda sürüklüyorum, eğilip bana karşı kullandığı bıçağı alırken sol kolumla onu tutuyorum. İpin onu bağladığı düğümü kesiyorum. İstedğim gibi parçalara ayıramıyorum.

O ipe ihtiyacım var.

Lydia yanıma koşuyor, gözleri korku ve rahatlamamanın karışımıyla kocaman. Onu kollarımın arasına çekip kendime sımsıkı sarıyorum.

Yudin'i onun için kullandığı sandalyeye çarpıyorum. Öne doğru yığıldı, bir gözü şişmiş, diğeri nefretle bana odaklanmıştı.

"Boğazını keserdim," diye hırıliyorum ona, başımı sallayarak. "Ama bunu ondan almayacağım. Onu çıplak göremezsin, seni lanet olası pislik." Bıçağı kaldırıyorum. "Arkanı dön, Lydia."

Ben ona doğru ilerlerken o başını omzuma gömüyor. Ben yüzünü kesip onu kör ederken o dehşet içinde çılgılık atıyor. Yüzünden seller gibi kan damlıyor. Bıçağı yere fırlatıyorum.

"Ne kaybettiğini bilmeni istiyorum. Onun parasını istedin. Gücü istedin. Annesini incittin ve sevdiğim kadını incitmeye çalıştın. Seni değersiz bok parçası." Ona döndüm, ellerim kan içindeydi. Yüzünü kendime bakması için kaldırırken başparmağım yanağında geziniyor.

"Her şey bitti," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Seni bir daha asla incitemeyecek."

Lydia hafifçe geri çekiliyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi titriyor. "Tanrım, çok korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum."

"Buna Şimdi son vereceğiz. Güvendesin, bebeğim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmağım bir damla gözyaŐını siliyor. Kırmızı bir çizgi yanağına bulaŐıyor ve Őakaęını  p yorum. "Seni her zaman koruyacağım Lydia. Ben nefes aldığım sürece kimse sana zarar veremeyecek."

Tepemizdeki yağmurun sesi yavaŐlamaya baŐlarken ona "Seni seviyorum," diyorum. "Seni bir daha asla incitmeyecek," diye tekrarlıyorum. Bunu iliklerine kadar bilmesini istiyorum.

Başını sallıyor, gözyaŐlarını . "Ben de seni seviyorum Viktor. Buna bir son verelim. Bunu bir kez ve sonsuza dek bitirelim."

Kulübenin etrafına bakıyorum ve içinde odun ve  akmak gazı olan bir Őömine buluyorum. M kemm l.

Yataktan bir battaniye alıp  rt yorum. Kibritleri ona veriyorum.

 akmak sıvısını kaldırın ve kabini sıvıyla ıslatın. Sıvı yere dökülüyor. Yudin'in sıvı sıklam olduğundan emin oluyorum.

"Burası alevler içinde kalacak Lydia. Ama sen varsın. Bana güveniyor musun?"

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Sana hayatım pahasına güveniyorum." "Al, bebeğim. Yak Şunu."

CH6PHER HWENHY-SEVEN

Lydia

Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Kendime neredeyse ölmek üzere olduğunu, zaten birkaç dakika içinde kan kaybından öleceğini söylüyorum. Kendime onu öldürmenin annemin güvende olacağı anlamına geldiğini söylüyorum. Vera, Nikko ve tatlı küçük Ivy. Hepsinin. Herkes. Ve Viktor.

Özellikle Viktor.

Viktor arkamda, varlığı güven veriyor, düşmanım önümde duruyor. Kan kaybediyor ve son nefeslerini veriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kibriti yakıyorum. Tanıdık, tatlı sülfür kokusu kulübeyi dolduruyor. Küçük alev dans ediyor, duvarlara titreşen gölgeler düşürüyor. Alevin neredeyse parmaklarımı yakana kadar kibrit çöpünü yalamasını izliyorum. Bir parçam acıyı hissetmek istiyor.

Onu bırakıyorum ve sıvıyla ıslanmış zemine düşüyor. Alevler anında patlıyor, aç ve şiddetli, yollarına çıkan her şeyi yiyip bitiriyor. İkinci bir kibrit yakıyorum ve sonra üçüncüyü yakıp ilkinin etrafına bırakıyorum. Ateş büyüyor

etrafımızda. Alevler tenimi ısıyor, tehlikeyi keskin bir şekilde hatırlatıyor, ta ki Viktor'un kolu belime dolanıp beni geri çekene kadar.

"Bu kadar yeter, bebeğim. . Hadi güvenli bir yere gidelim."

Sesi alçak, çakıllı bir gümbürtüye dönüşüyor. Kalan kibritleri ateşe atıyorum ve cehennem tarafından hızla yutulmalarını izliyorum. Viktor e iliyor ve beni zahmetsizce kollarına alıyor. Alevler sırtımı yalıyor.

Kulübenin kapısından içeri daldık, sıcak ve duman arkamızdan geliyordu, a   zl  ve a tık.

Viktor, Timur'un bizi buraya getirmek için kullandığı, kıyıya demirli tekneye doğru yürüyor. Bir eliyle zincire uzanıp çekerek yakla tırıyor, beni ayağa kaldırıyor ve kayı a atıyor. Tekne onun ağırlığıyla sallanıyor ama o kendini çabucak toparlıyor, hareketleri hızlı ve kendinden emin. Elime uzanıyor, güçlü bir şekilde kavıyor.

alevler k krerken beni teknenin içine, yanına sokuyor. " yi misin?"

Vera kıyıdan  ı lık atıyor.

"Evet!" Viktor bağırarak karşılık verir.

Kamara alevler içinde patlarken, kıyıda güven içinde, sessizce izlemek için bir an duruyoruz. Bakıyorum, yıkımın büyüsüne kapılmış bir şekilde. Arınma.

Viktor'un eli dizimde duruyor, kaosun ortasında topraklayıcı bir dokunu . Ona dönüyorum ve karanlık, yoğun gözlerindeki ateşin yansımasını görüyorum. O benim koruyucum. Bana olan saplantısı, beni güvende tutma konusundaki sarsılmaz kararlılığı, hepsi  u anda anlam kazanıyor.

" yi misin?" diye soruyor, sesi endişe dolu yumuşak bir hırıltı.

Başımı sallıyorum, kelimeleri bulamıyorum. Bo azım d   mleniyor, duygularım karmakarışık. Ama onun kollarında kendimi güvende hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez, hayatım ve kaderim üzerinde kontrolüm varmış gibi hissediyorum.

Kulübe kendi üzerine çökerken, alevler zaferle k krerken, Viktor'a yaslanıyorum. Bana sımsıkı sarılıyor, sıcaklığı arkamızdaki cehennemle tam bir tezat oluşturuyor. Biz hayatta kalanlarız. Bir potada d v ld k. Onun dünyası acımasız ve kaotik, sadece bunun gibi sessizliklerle serpiştirilmiş... ama şimdi biliyorum.

Bu benim de dünyam.

CH6PHER HWENHY-EICHH

Viktor

Vera'ya "İyiyim," diyorum ama o her yarayı incelemekte ısrar ediyor.

"İyi değilsin," diye tersliyor. "Lydia, Tanrı aşkına, söyle ona bunu yapmama izin versin."

"Viktor, lütfen," diyor Lydia. "Bırak seninle ilgilensin." "İyi olduğunu bildiğim sürece."

Berbat durumdayım ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. İyi olacağım. Önce Lydia'yı görmesini sağladım, ama şimdi Lydia'nın birkaç yarası tedavi edildi, duş aldı, üstünü değiştirdi ve annesinin yanında ateşin yanında oturuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Zofia'ya, kaşları endişeyle çatılmış.

"Tanrım, *benim* için endişelenme," diyor annesi. "Tek umursadığım senin iyi olman." Başını sallıyor. "Siz ikiniz bu işi iyi yaptınız, değil mi?"

Lydia gözlerimle buluşuyor. Ona göz kırpıyorum. "Yaptık."

Nikko ve kardeşlerim kamp alanındalar. Aleks ve bağlantılarımız sayesinde, işimiz bittikten saatler sonrasına kadar kimse itfaiyeyi aramadı. Yudin'in krematoryumunun diğer her şeyden ayrı olduğunu görecektik kadar ileri görüşlü olduğu için minnettarım, böylece tüm kamp alanını yakıp kül etmek zorunda kalmadık.

değil.

Yudin'in suç ortaklarının cesetlerini aldılar, hepsi şu anda güvenli bir şekilde kulübenin külleri içinde. Basın için bir hikaye bulacağız. Mikhail zaten *Ledyanoye Bratstvo*'nun geri tepmesiyle uğraşıyor, ama bunu kontrol altına alacaktır. Ivanov'ların birleşik güçleriyle bu işi halledeceğiz.

Vera başını sallayarak, "Kayalıklarda ayağını kesmişsin," diyor. "Ve bıçak yaraların var. Ama sanırım bu sefer iyi olacaksın." Üzerime son bir bandaj koyuyor ve ayağa kalkıyor.

"Tanrıya şükür Viktor. Aria ne buldu?"

"Aria yakınlarda onun adamlarına dair başka bir kanıt göremiyor. Görünüşe göre adamlarından bazıları bir darbe düzenlemiş ve o da sadece son adamlarını yanında götürmüş."

Adamları muhtemelen bizi karşılarına almanın akıllıca bir fikir olmadığını biliyorlardı çünkü bize düşman olmak onları Ivanov'lara da düşman ediyordu.

"Yeniden rahat nefes alabilirsin," diyor Vera usulca, elini omzuma koyuyor ama Lydia'ya bakıyor. "Sen yapamaz mısın?"

Lydia başını sallar. "Çok rahatladım."

"Ve şimdi," diyor annesi. "Düğüne geçiyoruz." Lydia'nın elini sıkıca tutuyor. "Kızlarımın iyi bir evlilik yaptığını görmek benim için çok önemli. Bunu gerçekleştirelim kızlar." Hüzünle gülümsüyor. "Uzun bir süre benim için seyahat yok."

Geceyi ailesinin evinde geçirdik. Misafir odasındaki yatakta onun yanında uzanırken bana yaklaşıyor ve başını göğsüme koyuyor.

"Sana her konuda bu kadar saçmaladığım için özür dilerim. Vera bana her şeyi açıkladı, biliyorsun."

"Neyi açıkladın?"

İç çekiyor. "Tüm Romanovların biyometrik takip cihazları var. Yani, beni yanlış anlama - bu aşırı bir şey, ama en azından bunun sadece sen ve senin deliliğin olmadığını biliyorum."

Eğildim ve ona iffetli bir öpücük verdim. İkimiz de yorgunuz ve dinlenmeye ihtiyacımız var.

"Ama bana bir söz ver Viktor, olur mu?"

"Mmm?" Onu kendime çektim. Burada olduğuna inanamıyorum. Güvende olduğuna. Kollarımda. Bir süre uyumak istemiyorum. Uzun, çok uzun bir süre hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olmak istiyorum.

"Bizim eve döndüğümüzde, sakladığın o ürkütücü eşyalarımın kurtulacaksın."

Yüksek sesle gülüyorum. Gülmek çok iyi hissettiriyor.

"Söz veriyorum. Hatta hepsini ateş çukuruna atabilir ve güzel bir şenlik ateşi yakabilirsin, tamam mı?"

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde. "Belki Uğultulu *Tepeler* bizde kalabilir. O kitabı çok severim."

"Anlaştık."

Yanağından öperim. "Şimdi biraz uyu, bebeğim. Uzun, çok uzun bir gün geçirdik."

Gözlerini kapatır. "Biliyorum. Sen de öyle. Bir süreliğine her şeyi bir kenara bırak, tamam mı Viktor? Kardeşlerin burada, hemen alt katta." Göğsümü öpüyor ve tekrar uzanıyor. "Bir süreliğine Süpermen olmak zorunda değilsin, tamam mı? Sadece..." Genişçe esniyor. "Viktor. Neredeyse kocam. Peki ya yarın?"

Tek gözümü açıyorum, hâlâ Süpermen yorumunu düşünüyorum. "Mmm?"

"Aldığım mirasla bilinen en destansı balayı tatilini planlayalım. Anlaştık mı?"

Duştan çıktığı için hâlâ nemli olan saçlarına sırtıyorum. "Anlaştık, bebeğim. Ağzına attığın en güzel pastanın olduğu bir yere."

Sırıttıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

CH6PHER HWENHY-NINE

Lydia

Düğünümüze kadar olan HHE D6YS LE6DINC asla ve asla unutmak istemediğim anılarla doludur.

Viktor'un sırf kendi istediği için beni götürdüğü bir başka pasta tadımı. Aria, Harper, Polina ve Vera ile bekarlığa veda partisi. Vera bir sonraki seyahat tarihine kadar burada, ama ben onu birkaç hafta daha tutacağım.

Gelin partimiz için bir şeyler seçiyorum ve özellikle mutfakla ilgili şeylerle çok eğleniyorum.

Vera ve annemle elbise provası. Satenden yapılmış ve el örgüsü dantellerle süslenmiş muhteşem bir şal elbisede karar kıldım. Önden aşağıya doğru iniyor, dolgun göğüslerimi vurguluyor ve kıvrımlarımın üzerinden akıyor. Kendimi film setinden fırlamış bir Disney prensesi gibi hissediyorum. Aynada gözlerim parlıyor ve sırtıyorum.

"Bayıldım. Aman Tanrım, bu mükemmel."

Viktor'a dans alıştırmaları yaptırıyorum ve nişan fotoğrafı çektiriyorum. Çok fazla vaktimiz yok, ama bir sonraki büyük adım dışında gündemimizde hiçbir şey yok: düğümü atmak.

Birlikte kişisel, sessiz anlarımız var. Arazimizde el ele dolaşıp balayına nereye gideceğimizi konuşuyoruz. Ateş çukurumuzun yanında şekerleme kızartırken, uygun bir liste oluşturana kadar gelecekteki çocuklarımızın isimlerini ona soruyorum.

Düğünümüze günler kala, bir süredir aklımda olan bir şeyi ona söyledim.

Viktor sandalyesinde arkasına yaslanmış, birasını yudumluyor. Yanımda, ateş çukurunun yanındaki küçük masada el yapımı biralardan biri var. Kendi deyimiyle "tapınaktan" indirdiği anının külleri ateşin sıcaklığıyla yükseliyor.

"Düşünüyordum da..." "Mmm?"

diyor. "O da ne?"

"Şey. Çocuk istediğimi biliyorsun. Senin de istediğini biliyorum. Ama senin çocukluğunu, kız kardeşini ve... aldığım bu parayı düşünüyordum ve Tanrı biliyor ki senin ailenin Tanrı'dan daha fazla parası var." Gelinlik, bana verdiği pırlanta yüzük ve artık birlikte sahip olduğumuz hesaplara hızlı bir bakış bunu açıkça ortaya koydu. "Çok koruyucusun. Çocuklarla aran çok iyi Viktor. Ve ailen inanılmaz."

Bana merakla bakıyor. "Ve?"

Yutkunuyorum. Nedense kalbim şu anda çok hızlı atıyor. "Ya biz... bilirsin işte... evlat edinirsek? İyi bir eve ihtiyacı olan birkaç çocuğu evlat edinsek?"

"Lydia," diyor ciddi bir şekilde. "Biz *Bratva*'yız."

"Viktor," diye cevap veriyorum. "Yani, onlara silahlarını gösterme."

Bunun üzerine sırtıttı. Sırtmasına bayılıyorum. Kalbim göğsümde dönüyor.

"İyi ebeveynler olacağız. Tıpkı Mikhail ve Aria gibi. Harper ve Aleks. Vera ve Nikko da bir gün öyle olacak."

"Yapacağız. Çünkü birbirimizi seviyoruz ve bu sevgiye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz." Başımı salladım. Evimize getireceğimiz her çocuğa sevgi ve ilgi göstereceğiz. "Ve," diyorum ciddi bir şekilde başımı sallayarak. "Kimin en çok çocuğa sahip olduğunu görme yarışında kardeşlerini *hemen* geçeceksin. Sanki bitiş çizgisine kadar ilerleyeceksiniz."

Bira şişesine homurdanıyor, şişeyi deviriyor ve parlatıyor. "İşte şimdi konuşuyorsun. Mükemmel. Hadi araştıralım, bebeğim."

Koluna yaslanıyorum. "Sana maraton koşmak istediğimi, bir sürü yavru köpek evlat edinmek istediğimi, bu evi satıp şu karavanlardan birine taşınmak istediğimi ya da seyyar bir yemek kamyonu fırını açmak istediğimi söylesem bana gülümseyip evet diyeceğini hissediyorum."

Beni kendine yakın tutuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Elbette isterim. Ama aynı anda hem bir sürü yavru köpek hem de bir karavan almak akıllıca olur mu bilemiyorum."

Ben de onunla birlikte gülüyorum.

"Sana söyledim Lydia," diyor sessizce, gözleri yumuşuyor, alevlerin titreşimi bakışlarına yansıyor. "Sadece seni istedim. Ve şimdi sen benimsin." Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Kalbim kabarıyor ve sanırım ilk kez ona gerçekten, gerçekten, *gerçekten* inanıyorum. Bana bir kez daha güvence verirken kollarına uzanıyorum.

"İstediğim ve isteyeceğim tek şey sensin."

Kollarına uzandım, mutluluktan uçuyordum. Artık kaçma ihtiyacı hissetmiyorum. Sürekli omzumun üzerinden bakmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum, bir sonraki şüphe ya da belirsizlik dalgasının beni rahatsız etmesini beklemiyorum. Onun sözleri yıllar güvensizliğimi ve kalp ağrımı onarıyor. Geçmişim artık beni pençesinde tutmuyor.

Daha da yaklaştığımda, onun kalp atışlarının benimkilerle birlikte sabit ritmini hissedebiliyorum. "Kaçarak çok zaman geçirdim," diye fısıldıyorum, "ama şimdi sonunda durabileceğimi hissediyorum. Sanki sonunda evimdeyim."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Hepimizin yaraları var Lydia," diyor. "Ama onlar bizi tanımlamaz. Bize neyle savaştığımızı ve bugün olduğumuz kişiye nasıl dönüştüğümüzü hatırlatırlar."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ve seni seviyorum." Bana sarılıyor.

Ateşin önünde yatıyoruz, geçmişimiz arkamızda ve önümüzde anlatılmamış yıllar var. Hayatımda ilk kez mutlu olduğumu hissediyorum. Hayatımda ilk kez *özgürüm*.

EPILOGUE

Altı ay sonra

Lydia

L6HE 6H NICHH, ama Viktor ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Birbirimizle birlikteyken bazen bunu yaparız. Dakikalar saatlere dönüşüyor ve biz daha ne olduğunu anlayamadan güneş doğuyor ve yeni bir gün başlıyor. Yine de esnek çalışma programlarımız var, bu yüzden her şey yolunda. Mikhail onu aradığında ne isterse yapıyor ve ben de yakın zamanda online yüksek lisansa geri döndüm.

Ama bu gece huzursuzum. Hava, yaklaşmakta olan yağmur tehdidine gebe; ateş yaktığımda bu tehdit bir anlığına unutuluyor.

Buraya bayılıyorum. Önümdeki ateş çukuru ve çeşitli yüzeylerde titreyen mumlar benim en sevdiğim yer olabilir. Özellikle bu geceki gibi havada bir serinlik olduğunda, sırtımızda soğuk ve önümüzde ateşin sıcaklığı olduğunda bunu seviyorum.

The Cove'da sonbaharın başları, ateş çukurunu çevreleyen akçaağaçlar hala avcı yeşiline karışan altın ve pas tonlarıyla renkleniyor. Ateşin önünde duruyorum.

alevler, ellerimi ısıtıyor. Yemekten sonra marshmallow kızarttık, kızartma çubuklarımızın uçlarını yaktık, böylece yapış yapış kalmadılar ve onları çukurun arkasında tutmayı sevdiğimiz yere koyduk. Viktor sessizce arkamda oturuyor, düşünceli bir ifade takınıyor.

"Aklında ne var?" Ateşi körüklemek için çubuklardan birine uzanarak ona soruyorum. Kıvılcımlar uçuşuyor, ateşin çıtırtısı yükseliyor. Viktor ayağa kalkıyor ve arkadan yaklaşıyor, iri gövdesi titreyen ışıkla yumuşuyor.

"Pek çok şey," diyor, derin sesi ateşin aydınlattığı sessizlikte alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Sana bir şey aldım." Doğası gereği hediye veren biri olmamasına, kardeşlerinin doğum günlerini sık sık unutmasına ve sevdiklerine birkaç hediye ya da kart atmanın iyi bir fikir olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duymasına rağmen, bana bir şey vermeyi asla ihmal etmiyor gibi görünüyor.

"Mmm?" Kalbim biraz daha hızlı atarak soruyorum. Daha önce bana bir şeyler almakla ilgilenen hiç kimsem olmamıştı ve bu jest beni her zaman duygulandırmıştır. "Dur tahmin edeyim. Geçen gün internette gözüme kestirdiğim Karayip adalarından birini aldın bana."

Homurdanıyor ve başını sallıyor. "Karayipler mi? Kesinlikle olmaz. Yine de Hawaii beni ikna edebilir."

"Oh? Önyargılı mısınız, efendim?"

"Öyleyim. Kasırgaları pek sevmem," diyor parmaklarını buklelerimin arasından geçirerek. "Tabii benim yüzüğümü takan ve benim adımı taşıyan bir kadın şeklinde olmadıkları sürece."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Tabii ki."

"Hawaii'ye seyahat etmek daha kolay. İletişim daha kolay. Aynı para birimini kullanabiliyoruz."

", adil. Bana Hawaii'ye gitmek istediğini mi söylüyorsun?" "Bir gün, evet. Ya sen?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Viral olan macadamia fındıklı pastayı gördün mü?"

Sırıttıyor. "Hayır, ama sözüne güveniyorum. Seyahat önceliğini pasta seçeneklerine göre belirlemene bayılıyorum."

Kararlılıkla başımı sallıyorum. "Benim de önceliklerim var."

Bana bir kutu uzattı. "Burada Hawaii'ye bilet yok ve ne yazık ki pasta da yok ama belki bunu da seversin."

Kutuyu açtığımda süslü bir kibrit seti ve gençken kullandığım parfümden küçük bir şişe buluyorum. "Hatırlamışsın," diye fısıldıyorum, sesim kalın. Sertçe yutkunuyorum.

Yanağımdaki bir tutam saçı fırçalıyor. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Gülüyorum. "Bazen karanlık kısımları unutmanı diliyorum."

Bana eğilerek başımın tepesini öpüyor, saçlarım ateşin sıcaklığıyla kıvrırcıklaşmıştı. "Asla. Bunlar benim en sevdiğim kısımlar."

Küçük hediyeleri sandalyelerimizin yanına bırakıyorum. Nikita öfkeyle havlamaya başladığında birlikte durup ateşi seyrediyoruz. Viktor ve ben birbirimize bakıyoruz. Sadece ziyaretçilerimiz olduğunda böyle havlıyor ve tipik güvenlik alarmlarımızdan hiçbiri tetiklenmiyor.

Karanlığa doğru kaşlarını çatarken içgüdüsel olarak beni arkasına, ateşe doğru itiyor. İlk başta hiçbir şey görmüyoruz.

"Göster kendini," diye bağırır Viktor. "Derhal, yoksa köpeğime saldırması için emir veririm." bir şekilde oturan ve hâlâ hırlayan Nikita'ya parmaklarını şıklatıyor.

Bu boş bir tehdit değil. Viktor'un devasa pazusunun sağına bakıyorum ve gölgelerin arasından bir kadın çıktığında hızlı bir nefes alıyorum, küçük elleri teslimiyet jestiyle önünde duruyor. Kadın yaklaştıkça, titreyen ateş yüz hatlarını aydınlatıyor. Çarpıcı yeşil gözleri kararlılık, zekâ ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama tüylerimi diken diken eden başka bir şey yayıyor. Onda deliliğin sınırlarında gezinen bir korkusuzluk havası var - düpedüz dehşet verici.

Uzun, kestane-kahverengi saçları kalın bir at kuyruğu şeklinde sarkıyor ve minyon ama atletik yapısı güç ve çeviklik yayıyor. Ateşin üzerinden zarar görmeden atlayabileceğine ve bir leopar gibi gecenin içinde kaybolabileceğine dair garip bir his var içimde. Tamamen siyah şık giysiler içinde bir banka soymaya ya da zalim bir rejimi devirmeye hazır görünüyor, hangisinin önce hoşuna gideceğine bağlı olarak.

Burada olmaması gerekiyor ama yine de bir şekilde tamamen büyülendim ve kalmasını istiyorum. Kocama deliler gibi aşığım, ama bu kadını gözlemlediğim birkaç saniye içinde, sanırım şimdiden bir kızdan hoşlanmaya başladım.

Yine de ona güvenmiyorum. Buraya bir çeşit büyücülükle geldi. Kimse fark edilmeden mülkümüze giremez. Nikita'nın havlaması son uyarıdır, ilk değil.

"Sen." Viktor'un sesinde bir suçlama dünyası var ama kadın tanınmaktan gurur duymuş gibi sırıtmakla yetiniyor.

Eğilerek ona sırıtıyor, bembeyaz dişlerini ve soluk pembe parıltılı dolgun dudaklarını gösteriyor. "Isabella Morales, hizmetinizdeyim. Gerçekten Viktor, daha iyi bir gözetime ihtiyacın var."

Gözlerini kısar. "Ne işin var burada?"

Başını adamın koluna doğru uzatıyor ama daha fazla yaklaşıyor. "Karınızla resmi olarak tanışmak isterim elbette."

Hırlıyor ama ben tişörtünün eteklerini çekiştiriyorum. "Onu tanımıyorum Viktor, bu yüzden belki onu şımartabilirsin." Onun kim olduğunu bilmek istiyorum.

"Lydia, bu Isabella Morales, Los Sangre Dorada Karteli'nden Javier Morales'in kız kardeşi."

Aman Tanrım. Ağzım açık bakakalıyorum. Los Sangre Dorada -ya da kısaca LSD- sınırın güneyindeki en acımasız kartel. Aria bana neler yaptıklarını ve neden korkulması gerektiğini uzun uzun anlattı.

"Isabella, bu benim karım Lydia," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Biliyorum," diyor yavaş, tehditkâr bir gülümsemeyle. Viktor'a istemsiz bir adım daha yaklaşıyorum. "O gelinliğin içinde büyüleyici görünüyordun Lydia. Böyle bir güzelliğin başına bir şey gelirse çok yazık olur. Birinin bu adamı tavlamayı başardığını görmek sevindirici. Sonsuza dek bekâr kalacağını sanıyordum." Göz kırpmıyor. "Yapabiliyorken evlilik mutluluğunun tadını çıkar."

Viktor ona bir adım daha yaklaşıyor. Ateşin ışığı elindeki, bir saniye önce orada olmadığına yemin edebileceğim bıçağın üzerinde parlıyor. "Şimdi, şimdi," diyor usulca, ses tonunda bir parça buz var. "Buraya savaşmaya gelmedim Romanov. Buraya seni uyarmaya geldim."

"Öyle mi?" diyor kalp atışlarımı hızlandıran bir ses tonuyla.

Yutkunuyorum. "Düşmanların düşündüğünden daha yakın Viktor."

Adam ona bir adım daha yaklaştığında, elini bir barış jestiyle kaldırıyor. "Buraya kavga etmeye gelmedim, söz veriyorum." Neşesizce gülüyor ve alt dudağını ısıyor. Kocamı yutmak istiyormuş gibi görünüyor. "Buraya ikinize de zarar vermek için gelmiş olsaydım, havadan sudan konuşarak vakit kaybetmezdim. Javier'in Koy'a bir saldırı planladığını bilmenizi istedim. O sessiz küçük kardeşiniz çok fazla soruna neden oldu."

Ollie mi? Kardeşi Ollie uluslararası ilişkilerden sorumlu, ama ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Ya da Lev? İkisi de onun küçük kardeşleri.

"Kardeşim Lev'e ulaşmak için seni kullanmak istiyor," diye

açıklıyor. Ne?

"Peki size neden güveneyim, 'princesa loca'?"

Isabella'nın gözleri kapanıyor ve sesi buza dönüşüyor. "Çünkü ben de en az senin kadar onun ölmesini istiyorum. O bir aptal, aileme ve çıkarlarımıza birçok kez ihanet etmiş bir aptal."

Viktor onu inceliyor. "Ne zaman?"

Başını iki yana sallar. "Şimdi, şimdi, sana tüm detayları verirsem bunun eğlenceli olur? Onu hemen yok etmeni istemiyorum. Bu gerçek, iyi niyetli bir savaş olmalı, biliyorsun."

O deli. Bu kadın deli. Ve yine de... buraya bizi uyarmaya geldi, değil mi?

"Size şunu söyleyebilirim. Saldırdığında, hızlı ve şiddetli olacak. Tüm kardeşlerinin ve ortaklarının yanında olmasını isteyeceksin. Senin yaptığın gibi dünyanın dört bir yanına seyahat etmelerine izin vermem. Moskova'ya ya da Barselona'ya gitmelerine izin vermem."

Bizi izliyormuş. Başka ne

biliyor ki?

"Git. Kardeşlerine uyarıldığını söyle, ama neden ziyaretimi bir sır olarak saklamıyorsun?" diyor göz kırparak. Dönüyor ve gecenin içine doğru koşuyor.

"Bekle!" Viktor koşarak bağırır ama artık çok geçtir. Geldiği gibi aniden ortadan kaybolmuştur bile.

Kendimi garip bir şekilde yoksun hissediyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, bana döndüğünde kolunu tutuyorum. "Korkunçtu ama yine de... Hayatımda daha güzel birini gördüm mü bilmiyorum."

Viktor sadece başını sallar ve telefonunu çıkarır.

"Diğerlerini uyarmamız gerek. Javier Morales söz konusu olduğunda oyalanamayız. Buraya bir amaçla geldi ve ona güvenebilir miyiz bilmiyorum ama uyarısını görmezden gelmemizin de hiçbir yolu yok."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Viktor eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu iş bizde. Bu her , karşılaştığımız diğer tüm zorlukların üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden geleceğiz."

Kalbim hâlâ çarparken başımı çeviriyorum, böylece dudaklarımız buluşuyor. Ben öpücüğün içinde iç çekerken dünya kayboluyor ve onun sıcak, büyük eli sırtımın alt kısmında duruyor. Ayrıldığımızda şafak söküyor ve üzerimize altın rengi bir ışıltı yayılıyor.

Yan yana duruyoruz, parmaklarımız birbirine dolanmış. Bundan çok daha fazlasını atlattık. Önümüze çıkan her şeyi atlatacağız çünkü birlikte... biz

Yenilmez.

SON

PREVIEW

SHACKLED: A DARK BRATVA ENEMIES TO LOVERS ROMANCE

BİRİNCİ BÖLÜM

Isabella

Serin sonbahar gecesinde sırtıtıyorum, neredeyse neşeyle zıplıyorum.

Bu kılık o kadar harika ki, gerçekte kim olduğumdan kimse şüphelenmez.

Bu son dakika kılık değişirmesi değildi. Bütün gün çalıştım.

Önce takma bıyık, çünkü en iyi kılık değiştirme bile Latin kökenlerimi gizleyemez - Kolombiyalı erkeklerin sakalları ve öğlen saat beşte kirli sakalları olur, bu yüzden biraz makyaj yaptım, bana biraz daha pürüzlü bir cilt vermek için sadece bir fondöten dokunuşu ve çene çizgimi keskinleştirmek için ince bir kontur kullandım. Bir tutam kaş kalemi de kirli sakalımı belirginleştirmek için.

Saçımı kestirmeyi reddediyorum, bu yüzden bu biraz zor oldu. Saçlarım geriye doğru taranmış ve başımın etrafına sarılmış, siyah bir şapkanın altına sıkıştırılmış durumda.

Annemin cömert genleri sayesinde ihtiyacı olan göğsümü düzleştirmek için bir göğüs bandı takmak zorunda kaldım ve bu bir sürtük, ama erkeksi bir silüete ihtiyacım vardı. Kıyafetler eğlenceli sayılırdı - vücudumu gizleyen koyu renkli bir kapüşonlu sweatshirt, bana biraz hacim ve sağlam bir görünüm kazandırmak için çok cepli bol pantolonlar ve savaş botları. Sessizce hareket etmek ve ortama uyum sağlamak için erkeksi ve pratik bir şeye ihtiyacım vardı.

Erkek beden dilini taklit etmek için kambur bir duruş ve daha geniş bir duruş benimsedim, yürüyüşüm daha kasıtlı ve ağır ayaklıydı. Eğer burada göremediğim bir kamera varsa, gerçekte kim olduğumdan asla şüphelenmeyecekler. Ne yazık ki, seksi kalça salınımımı maskeleyem zorundayım.

Ve gitmeye hazır olduğumda, her şeyi test etmek için kendimi düşmanlarımızın kol gezdiği The Cove'a götürdüm. Kendim için çok iyi zaman geçirdim. Gerektiğinde daha kalın bir sesle konuştum - kahve sipariş ettim ve testi geçtiğimden emin olmak için yol tarifi istedim.

Kimse bana garip bir bakış atmadığı gibi, birkaç kızın bana baktığını fark ettim.

"Olla, güzelim," dedim erkek sesimle Starbucks'ın yanındaki ince sarışına. Kızardı ama cevap vermedi, sonra arkamdaki arkadaşına fısıldadı, ben de ona göz kırptım. Heh.

Gerçek şu ki, dünyadaki tüm para için erkek olmak istemezdim. Kadın olmayı çok seviyorum. Ama lanet olsun, oynamak eğlenceliydi.

Ve şimdi, hazırım. Beni şimdi görürlerse, hâlâ boku yemiş olurum ama en azından gerçekte kim olduğumdan şüphelenmezler. Kaçacağım - her zaman kaçarım - ve hiçbir şeyden haberleri olmayacak.

Romanov Bratva'nın üst düzey yetkililerinden biri olan Aleksandr Romanov ve karısı Harper arasındaki iletişimi ele geçirdim. Küçük çocukları ve uzun, uykusuz geceleri var, bu yüzden eninde sonunda dikkatsizleşeceklerini düşündüm ve yanıltmadım.

Yani, başka biri bu küçük ipucunu tamamen kaçırmış olabilirdi ama Aleksandr karısına *bir gece daha geç kaldığını* söylediğinde ve o da *lütfen dikkatli ol, orası çok karanlık ve güvende olduğuna inanmıyorum* diye cevap verdiğinde, nereye gittiklerini tam olarak biliyordum.

Kim gidiyor? O sordu.

Verdiği yanıt karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu: *Hepimiz.*

Romanov erkeklerinin hepsinin aynı yerde olması nadirdir. Bazı eşleri onlar için çalışıyor olsa da ve Viktor'un yeni karısı Lydia'nın eski karısını ateşe verdiği dair iyi bir otoriteye sahip olsam da, Romanovlar hala Karanlık Çağ'dalar. Bunu inkar edeceklerdir. Hatta eşleri maaş bile alıyor ama ben etkilenmedim. Bana gerçekten *güçlü* bir kadını olan bir Bratva grubu gösterin. *Otorite. Liderlik.*

İşte bu beni etkilerdi.

Solumda birkaç metre ötedeki bir dalın kırılması izlerimin donmasına neden oluyor. Avlanmış bir geyik gibi hareketsiz durup dinliyorum. Romanovlar birkaç saat daha burada olmayacaklar ama görülmemem çok önemli.

Bekliyorum, nefesimi tutuyorum. Dinliyorum. Burada başka biri mi var, yoksa sadece bir hayvan mı?

Bir ritim daha geçiyor. Bir tane

daha. Bir şey yok.

Devam ediyorum. Tam olarak nereye gideceğimi biliyorum: The Cove'daki bir yürüyüş parkurunun derinliklerine gizlenmiş terk edilmiş depo, video gözetimiyle sıkı bir şekilde korunuyor. Romanovlar beni herhangi bir güvenlik kamerasında görürlerse, sadece patika dışında yürüyüşe çıkan rastgele bir adam göreceklerdir.

Güvenlik kayıtlarının nasıl yok edildiğini merak edebilirler ama o zamana kadar ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım.

Karanlık ve sessizlik her sesi güçlendiriyor, beni etrafımın aşırı farkında yapıyor. Girişe varmadan önce yürümem gereken sadece bir mil daha var ama gece daha yeni başlıyor. Görülme korkusuyla buraya yakın bir yerde araba kullanma riskini göze alamazdım.

"Kim var orada?" Sessiz ormanda derin bir erkek sesi yükseliyor. Kalbim bir anlığına durdu.

Sikeyim.

Kıpırdamadan duruyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum, büyük bir ağaç gövdesinin arkasına saklanmak için yana kayıyorum. Kalbim daha hızlı atıyor. Gerçekten buraya önceden adam mı gönderdiler? Daha önce depoya hiç muhafız getirmemişlerdi.

Belki de temkinli davranmaya başlamışlardır.

Ayak sesleri yaklaştıkça nefesim kesiliyor. Neyse ki kapüşonum sımsıkı çekiliyken bile görüşüm mükemmel. Hedefime yakınlaşırken elim bıçağımın etrafında sıkılaşıyor. Korumalarından birini *öldürmeme* gerek yok. En azından şimdilik. Sadece etkisiz hale getirmem ve muhtemelen sakatlamam gerekiyor.

On metre kadar yaklaşıyor ama etrafını tarıyor ve başını sallıyor. Yalnız mı? Yanıma aldığım küçük gece görüş gözlüğünü çıkarıp bakıyorum. Yeni bir acemi olmalı. Genç görünüyor ve altına sıçacak kadar korkmuş.

Ah, Romanovlar, neden benim için bu kadar kolaylaştırdınız? İyi bir eş olacağımızı düşünmüştüm.

Bana sırtını döndü ve depoya doğru ilerledi. Benim yeşil ışığım.

Deponun arka tarafı kamerasız ve girişi yok. Ama benim için mükemmel. Meydan okumaya açığım.

Paslı bir tahliye borusu ve çıkıntıları kullanarak binanın yan tarafına tırmanıyorum. Parmaklarım sıkıca kavıyor, vücudum görülme ihtimaliyle geriliyor. Tırmanırken kendimden geçiyorum, ayaklarımı ve ellerimi zihinsel olarak göremediğim pozisyonlara yerleştiriyorum.

Menteşeleri paslanmış, ikinci katta kısmen açık olan en üstteki pencereye ulaştığımda içimde bir heyecan dolaşıyor. Ana devriye yollarından veya herhangi bir gözetleme ekipmanından çok uzakta. Burayı nadiren kullandıkları için, konutları kadar iyi güvenlik altına almamışlar. Özel evlerinden birine sızmaya çalışmayı asla hayal edemezdim.

Pencereyi dikkatlice açıp içeri kayıyorum, tam o sırada bir el fenerinin ışıkları aşağıdaki yapraklarla kaplı zemini aydınlatıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İşe yaramaz bekçi yanımdan geçip duvara yaslanıp telefonunu çıkarırken çömelip pencerenin kenarından bakıyorum.

Bu ailede liderlik pozisyonuna geldiğimde - ki *geleceğim* - o tembel orospu çocuğunu kovacağım. Nefes alışım yavaşladığında ve o gittiğinde, gitme zamanı.

Bu boş odanın kapısı kilitli. Güzel. Bunun sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Bugün hiç kilit açamazsam hayal kırıklığına uğrarım. Pratik bir kolaylıkla, sihrimi yapıyorum ve kilidi bir dakikadan kısa bir sürede açıyorum.

Gerçekten, çocuklar, biraz meydan okuma iyi olurdu.

Loş koridorda sessizce ilerliyorum, her adımda gıcırdayan döşeme tahtalarını kontrol ediyorum ve biri görünmeden buraya girmiş olabilir diye gölgelere dalıyorum, ta ki ana katın hemen üzerinde gölgeli bir çatı katı bulana ve hızla merdivene tırmanana kadar. Görünmeden onları gözlemlemek için mükemmel bir görüş noktası.

Yani, biraz daha güvenli bir şey yapabiliirdim sanırım. Belki bir böcek yerleştirirdim. Ama Tanrım, bunun neresi eğlenceli? Gece geç saatlerdeyiz, tüm çevre sadece ay ışığının aydınlattığı gölgeler içinde - ürkütücü, gergin ve tehlikeli. En sevdiğim.

Saklandığım yere yerleşiyorum. Onlar gelmeden önce birkaç saatim var ama kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. Bunun için *çok uzun süre* bekledim. Hayatımın tüm gidişatı tehlikede.

Duvara yaslanıyorum ve kendimi olmak istediğim yerde hayal ediyorum. Görselleştirmenin bir hedefe yönelmenin, bir şeyleri gerçekten gerçekleştirmenin anahtarı olduğunu söylerler. Eğer bu gerçekten doğruysa, *başarmışım* demektir, çünkü şimdiden emir vermenin, parmaklarımı şıklatmanın ve yetişkin adamların bana ineklik etmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum. Seslerindeki saygıyı şimdiden duyabiliyor ve bana Kraliçem dediklerinde damarlarımda dolaşan güç dalgasını hissedebiliyorum.

Babamın soğuk, onaylamayan gözlerini hatırladıkça içimi bir hüznün kaplıyor. Yapmak üzere olduğum şey için beni öldürürdü. Gerçekten.

Burada olma sebepimin yarısı bu.

Babama göre kadınlar bir amaç için araçtı. Alt sınıftan bir insan, onun egemenlik arayışında işe yaramaz, sadece yavru verme yetenekleri var.

Kadın olduğum için bana bile daha az değeri veriliyordu. Öte yandan kardeşim Javier'e çok daha fazla değeri verilirdi.

Üzerimden atıyorum ve elimdeki işe odaklanıyorum.

Zihinsel notlar alıyorum ve planımın üzerinden tekrar geçiyorum.

Viktor'a gittim ve ona haber verdim. Kardeşim beni kendi elleriyle öldürmeden önce canıma okurdu ama öğrenirse onun için çok geç olacak. Planım iyi giderse tabii.

Gitmesi için birkaç nedenden biri de bu. Bunu görecekđim.

Hepsi geliyor - Mikhail, en büyükleri ve en tehlikelilerinden biri. Babası öldüğünde yönetimi devraldı ve şimdi Coney Adası ile Manhattan arasındaki bölge olan The Cove'un tamamını yönetiyor. Sırada bilgisayar ineği Aleksandr var, onu da Suikastçı Nikko takip ediyor. Bir keskin nişancı gözüne ve mükemmel bir atış yeteneğine sahip ama ona bir hedef vermeyecekđim.

Viktor da burada olacak. İçlerinde en iri olanı, dövmele ve yara izleriyle kaplı Viktor grubun ağır topu, insan formundaki sadık pitbulları. Uluslararası ilişkiler alanında çalışan sessiz sakın Ollie, benim sayemde Moskova'dan döndü. En küçük kardeş Lev de burada olacak ama onun için endişelenmiyorum. Aldığım bilgilere göre o daha çocuk sayılır. Javier'in Lev'le bir alıp veremediği var ama nedenini tam olarak bilmiyorum ve önemli olduğundan da emin değilim. Javier kişisel tehdit olarak gördüğü herkesten nefret eder.

Gözlüklerimi tekrar çıkarıp aşağıyı tarıyorum. Aşağıda detaylı harita ve belgelerin olduğu bir tablo var. Hah. İlginç. Bunlara daha yakından bakmak istiyorum ama saklandığım yerden çıkma riskini göze alamıyorum.

Tüm bunların en zorlayıcı yanı Romanovların çok sadık olmalarıdır. Bu kardeşlerden herhangi biri, eşleri, çocukları, kız kardeşleri ve anneleri de dahil olmak üzere diğeri için hayatlarını feda edebilir. Birbirine bu kadar bağlı bir aileye karşı komplo kurmak neredeyse imkansız. İstismar edilecek zayıf bir halka yok.

Ailem mi? Ha. Şanslıyım ki bizler etli bir kemik için öldürmeye hevesli, güce aç hayvanlarız. Mesele sadece kimin açlığını körükleyecekđinizi bilmek ve için yoldan çekilmek... ve sonunda yenilenin siz olmadığınızdan emin olmak.

Yine de becerilerimi boşuna öğrenmedim.

Çatı katında arkama yaslanıyorum, gölgelerin arasında saklanıyorum. Yağmur teneke çatıya daha sert vuruyor, amansız sesi dışarıda duyabileceğim her şeyi bastırıyor. Önemli değil. Gösterecekler. Biraz dinlenmek için gözlerimi kapatıyorum. Uyuyakalma ve birilerinin burada olduğumu öğrenme riskini göze alamam ama biraz nefes almak iyi geliyor.

Büyük boy kapüşonluyu kendime daha sıkı sarıyorum. Burası buz gibi soğuk. Havadaki soğukluk ve çiseleyen yağmur beni uyuşturuyor. Bir anı yüzeye çıktığında dikkatim dağılıyor.

Henüz on yaşında bir çocuğum, çalışma odasında babamın önünde duruyorum. Gördüklerim ve duyduklarım yüzünden gözyaşlarımı yutuyorum, babam ve annem arasında bir kavga daha. O kazandı. Her zaman kazanırdı ve o zaman bile bunun sadece onun daha güçlü ve kuvvetli olmasından kaynaklandığını biliyordum.

O zaman bir yemin ettim - bu *asla* ben olmayacaktım. Asla bir erkeğe ineklik yapmayacağım.

"Ağlamak yok," diye tersledi babam, siyah gözleri acımasız ve kırpışmazdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanırken bana kaşlarını çattı. *"Las emociones son para los débiles, Isabella. "Seni terk edersem sen de yok olursun."*

Duygular zayıflar içindir, Isabella. Eğer onlara izin verirsen senin çöküşün olurlar.

Ona karşı isyan edeceğime yemin ederken bile sözlerinden ürperdiğimi hissettim. Yetişkinliğe doğru atılan ilk adımlardan biri, yetişkinlerin her zaman haklı olmadığını fark etmektir. Bu doğru değildi. Duygular zayıflar için değildir.

Korkaklık zayıflar içindir.

Duygular *insanidir*.

Kararlılığım artıyor.

Ben babam değilim ve artık onun benim üzerimde hiçbir gücü yok.

Çenemi tuttum ve neden burada olduğumu tekrar teyit ettim: Babamın mirası olan nefret ve soğuk ilgisizliğin beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Yeteneklerimi babamın mirasını korumak için kullanacağım.

Sevdiğim insanları ve kardeşimi adalete teslim edeceğim. Tahtı koruyacağım. Ailemin adını yaşatmak için güçlü duracağım.

Ama önce... Romanovlar.

İKİNCİ BÖLÜM

Lev

"Bu gece burada başka kimler var?" Ollie yanımda yürüyor, adımlarımız nemli orman zemininde neredeyse sessiz. Soğuk sonbahar gecesi hafif bir yağmurla noktalanıyor, terk edilmiş depomuzun girişine yaklaşırken damlalar Ollie'nin deri ceketine sıçırıyor. Herhangi bir anayoldan uzakta, ormanın derinliklerinde yer alan bu konum, ihtiyacımız olan mahremiyeti ve gizliliği sağlıyor. Uzakta, nemli yosunlara karışan hafif duman kokusu birilerinin kamp ateşini işaret ediyor.

"Herkes," diye cevap veriyorum, sesim alçak ama kararlı. Ollie'nin kaşları sessizce havaya kalkıyor ve durumun ciddiyetini anlıyor. Hepimizin bu şekilde bir araya gelmesi nadiren olur. Viktor kısa süre önce rahatsız edici bir mesaj aldı ve bunu pakhanamız Mikhail'e ilettiğinde alarm verildi. Hepimiz Koy'a geri çağırıldık.

Solumdan gelen bir çatırtı sesi dikkatimi çekiyor. Aniden dönüyorum, gözlerim loş ışıklı çevreyi tarıyor. "Sadece bir hayvan," diye mırıldandı Ollie. Başkası için bu pek güven verici olmayabilir ama düşmanlarımızdan biriyle karşılaşmaktansa siyah bir ayıyla ya da zehirli bir yılanla karşılaşmayı tercih ederim.

Bu saklanma yerini kimse bilmiyor ve biz de öyle kalmasını istiyoruz. Yıllar önce bu depo görünüşte ağır makinelerin ve endüstriyel ekipmanların onarımı için kullanılıyordu, uzak konumu ve gürültü için makul bir kılıftı. Gerçek amacı çok daha gizliydi: gizli bir silah deposu.

Üretim ve montaj tesisi. Babamın ölümünden sonra, bir arkadaşımın arkadaşı aracılığıyla, neredeyse bir hediye olarak satın aldık.

Girişe yaklaştığımızda, Aleksandr'ın gölgeler arasında neredeyse gizlenmiş büyük siyah kamyonunu görüyorum. Diğer herkes de böyle gelmişti. İkinci komutanımız ve teknoloji dehası Aleks ve karısı The Cove'da bir evi paylaşıyor. Aleks'in tuttuğu genç koruma ana kapının yanında nöbet tutuyor. Ona başımı salladım, o da bana karşılık verdi. Yanlış bir şey olsaydı şimdiye kadar anlardık.

Ollie kenara çekilerek güvenlik paneline erişmeme izin veriyor. Başparmağımı kimlik ekranında kaydırıyorum, Ollie de aynısını yaparken omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. Bu artık içgüdüsel bir hareket, takip edilmediğimizden emin olmak için. Ekran yeşil renkte yanıp sönüyor ve kapı açılıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve kendimi ileride olacaklara hazırlıyorum.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum Ollie'ye. "İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

Deponun içi loş bir şekilde aydınlatılmış, gölgeler beton zemin boyunca uzanıyor. Tanıdık yağ ve metal kokusu havada asılı, asıl amacını hatırlatıyor. Sessizce hareket ediyoruz, her adımıımız hesaplı. Burası bizim alanımız, ama asla gardımı dşrmyorum.

Aleks çoktan gelmiş, harita ve belgelerle kaplı bir masanın üzerine eğilmiş. Biz içeri girerken başını kaldırıyor, keskin gözleri tanıma ve endişeyle parıldııyor.

"Mikhail bekliyor," diyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "abuk hareket etmeliyiz."

Başımı sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. Viktor'un aldığı mesaj şifreli ama endişe vericiydi. Büyük bir şey geliyor ve hazır olmalıyız.

"Hadi işe koyulalım," diyorum masadaki yerimi alarak. Kardeşlerim etrafımda toplanıyor, her birimiz rollerimizi sorunsuzca üstleniyoruz. Bu bizim ailemiz, bizim mirasımız. Ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Biri Viktor'u ziyaret etmiş," diyor Mikhail. Loş tepe ışığının altında altın sarısı saçları neredeyse gözlerini kapatıyor, bronzlaşmış teninde onu Bratva olarak işaretleyen mürekkep görünüyor. Çocukken ondan korkardım ve

Ama artık hepimiz büyüdük ve eşitiz. Yine de ömür boyu lider olarak ona saygı duyacağız.

"Doğru. Bunu biliyordum."

Mikhail başını Viktor'a doğru çevirir, Viktor katlanır sandalyelerden birini çekip oturur. Sandalye onun ağırlığı altında sarkıyor. Yanında, ağabeyimiz Nikko, kişisel aile suikastçımız, selamlamak için çenesini sallıyor ve kocaman kollarını göğsünde kavuşturuyor. Nikko bana ve Ollie'ye nasıl ateş edileceğini öğreten kişiydi. Mükemmel bir öğretmen ve daha da iyi bir nişancıdır. Ama strateji konularında geri planda kalıp gözlem yapmayı tercih eder.

Viktor kaşlarını çatıyor. "Lydia ve ben Isabella Morales'ten başkası tarafından ziyaret edilmedik."

Başımı sallıyorum. Los Sangre Dorada Karteli ya da LSD, tüm Amerika'da en çok korkulan kartellerden biri. Isabella'nın ziyareti iyi bir haber değil.

"Ve?"

"Düşmanlarımızın düşündüğümüzden daha yakın olduğunu söyledi. Herkesi eve yakın bir yere çekmemiz gerektiğini söyledi."

Ollie kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden mi beni Moskova'dan eve getirttin?"

Mikhail başını sallıyor. "Herhangi bir varsayım ya da hamle yapmadan önce ifadesinin doğruluğunu kontrol etmek istedik."

Ollie düşünceli bir şekilde herkesi izliyor ama konuşmuyor.

"Düşündüğümüzden daha yakın," diye tekrarlıyorum. "Bir

köstebeği mi kastediyor?"

Aleks düşünceli bir şekilde, "Muhtemelen, evet, ya da kardeşinin bir saldırı planladığını kastetmiş olabilir," diyor.

"Oh, bunu da söyledi." Viktor kaşlarını çatıyor. "Ve saldırdığında bunun hızlı ve acımasız olacağını söyledi."

Mikhail sandalyesinde arkasına yaslanarak, "*İşte buna inanıyorum,*" diyor. "Javier Morales ne yaptığını çok iyi biliyor. Onlardan hiçbirisiyle öylesine bile olsa uğraşmamamızın bir nedeni var."

Zihnim uğulduyor, parçaları ve ayrıntıları bir yapboz gibi yerine oturtuyorum. "Javier Morales Kolombiya'da görev yapıyor. Buraya yakın bir yerde görülmüş m?"

Grubun en uzununu olan Aleks başını sallıyor. "Hayır. Viktor beni uyarır uyarmaz, Kolombiya'da sahip olduğumuz gözetim sistemine bağlandım ve Morales'in hâlâ orada olduğunu gördüm."

Başımı salladım. Elbette bize saldıran kişi o olmak zorunda değil. İstediği zaman bir saldırı emri verebilir ya da bir vuruş çağırısı yapabilir.

"Ama Isabella'yı şahsen gördün?"

"Lanet olası *evimde*," diye Viktor.

Kahretsin. Kaşlarını atıyorum. "İçeri nasıl girdi?"

Ollie başını sallar. "Böyle tanınıyor kardeşim. Sokaktaki söylentiye göre kadın buhar ve dumandan oluşuyormuş. Bir an oradaymış, bir an sonra gitmiş. Her kilidi açabilir, her prangadan kaçabilir, her hapishaneden kaçabilir."

O zaman büyük küçük olacak. Kıvrak. Çevik.

Tanrım, onu test etmeyi çok isterdim. *Gerçekten* neler yapabileceğini görmek.

"Herhangi bir ipucumuz var mı? Kolya nerede?"

Mikhail cevap vermeden önce kaşlarını çatıyor. "Hâlâ Moskova'da. Uçuşu iptal edildi ve şu anda onunla bu konuda cevapları zorlamamanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Viktor merakla başını yana eğiyor. "Bu da ne demek oluyor? Bu da ne demek oluyor?" Sesindeki buzgibi ton hepimizi . Biz kardeşsiz, ama kimse Mikhail'in önünde tepki görmeden samalayamaz.

Viktor'un elleri yumruk olurken Mikhail Viktor'un bakışlarını tutuyor. Hepimiz Kolya'ya sadık olsak da, ondan sadece on iki yaş büyük olmasına rağmen Viktor'u hiç sahip olmadığı oğlu gibi kanatları altına aldı. Babamız, cüssesi yüzünden Viktor'a hepimiz gibi zorbalık yapamazdı,

Bu yüzden Viktor'u "çok inatçı" olduğu gerekçesiyle eğitmesi için Kolya'ya verdi. Gerçi hepimiz gerçeğı biliyorduk.

Kolya, Viktor için bir kardeş figürüydü, hatta hepimiz için olduğundan daha fazla. Hâlâ da öyle.

"Bu, elimizden geldiğince kendimize saklamamız gerektiğı anlamına geliyor," diye tersledi Mikhail, bakışları Viktor'un üzerinde, ona meydan okuyordu.

Viktor ayağı kalkar. "Saçmalık. Bu senin lanet olası *akıl hocası*."

Her iki adam da şimdi ayakta, ayak parmakları birbirine değiyor. Viktor'un gözleri kısılmış ve Mikhail'in elleri yumruk şeklinde sıkılmış durumda. Gerçek bir dövüşte kimin kazanacağı belli olmaz - Viktor hepimizin toplamından daha güçlü ve yumruk yumruğı bir dövüşte kesinlikle yeri silip süpürecektir ama Mikhail *pakhan* ve Viktor ona el kaldırırsa o eli kaybeder.

Yani evet, bu olmayacak.

Kendimi ikisinin arasına itiyorum ve her birinin göğsüne bir elimi vuruyorum. "Kendi aramızda kavga etmeye başlarız ve *herkes* bizi yener."

İkisi de bana ters ters bakıyor ama ben artık çocuk değilim, onlar daha büyük olabilir ama ben onlara eşitim.

Başımı salladım. "Sidik yarıştıracak ne elde edeceksin ki? Mikhail bu istihbaratı yakın çevresinde tuttu, bu yüzden dışarı çıkmasını istemediğı bilgiler olduğunu varsayıyorum. Bu Kolya'yı küçümsemek değil ve değerli vaktimizi boşa harcıyoruz."

Burada sadece liderlik var, hiçbir yan kuruluşumuz ya da kaptanımız yok.

"Bu doğru." Mikhail diyor ki. "Ve ortaya çıkardığımız önemli bir şey olursa hemen herkese söyleyeceğiz. O yüzden *otur* kardeşim."

Burayı ve yakın çevreyi seçmesinin başka bir nedeni olmalı ama bunu öğrenmek için bekleyeceğim. Hepimiz bekleyeceğiz.

Viktor'un çenesi sıkılır ama sonunda oturur. Sandalye bu kez eğilir ve gıcırda.

Aleks boğazını temizleyerek, "Hafızamı tazele," diyor. "LSD'nin para kazanmak için kullandığı başlıca yöntem nedir?"

"Uyuşturucu," Ollie tedarik ediyor. Uluslararası ilişkiler müdürümüz, rakiplerimizin iç yüzünü herkesten daha iyi biliyor. "Uyuşturucuya çok önem veriyorlar. LSD lanet bir virüs gibi yayılıyor."

"New York'tan , değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor Aleks, parmakları tabletinin üzerinde kayarken. "Geçen yılki baskınlardan sonra güçlerini sağlamlaştırmaya çalışıyorlar. Koy birincil hedefleri."

Kolombiya kökenli acımasız bir örgüt olarak bilinirler, ancak şu anda Amerika'nın her yerine yayılmış fraksiyonları vardır. Çoğunlukla kokain ve eroin başta olmak üzere geniş çaplı uyuşturucu kaçakçılığıyla bilinirler.

"Doğru ya," diyorum. "Geçen yılki yüksek profilli uyuşturucu baskınları için iade edilenler onlardı, değil mi?"

"Evet. Söylentilere göre nüfuzlarını New York'a kadar genişletmişler. Konumumuz ve bağlantılarımız nedeniyle The Cove'u hedef alıyorlarmış."

Başımı salladım. "Çeşitli gruplarla olan bağlarımızdan bahsetmiyorum bile." Kardeşlerimle yakın zamanda yaptığımız birkaç evlilik nedeniyle, diğer birkaç yeraltı güç merkeziyle müttefik olduk, ancak yine de sınırın güneyinde hiçbir bağlantımız yok.

"Aynen öyle."

Çenemi sıvazlıyorum ve bunu düşünüyorum. Aleks bir tablet çıkarıyor ve parmakları tuşların üzerinde geziniyor.

"Kartel, merhum Javier Morales'in oğlu Javier Morales Junior tarafından yönetiliyor. Javier, operasyonlarını çelik gibi kontrol altında tutarken kolluk kuvvetlerinden kaçma becerisiyle ünlüdür," diye mırıldanıyor Aleks, başını sallayarak.

Yapbozun parçalarını yerine oturtmaya devam ederek başımı sallıyorum. "Sadece uyuşturucu kaçakçılığıyla tanınmıyorlar, değil mi? Ve Koy'daki kolluk kuvvetlerinde bir köstebekleri var."

Aleks başını sallıyor. "Kara para aklama, silah kaçakçılığı ve insan ticareti. Amerika'daki varlıkları her şeyi lekeliyor. Onlara ihtiyacımız var."

Koy'dan sürgün edildim."

Yine de burada öğrendiklerimizin hiçbirini The Cove'daki merkezimizde tartışamazdık. İlginç. Dahası da var.

"Ama onları gerçekten tahliye etmek için bir sonraki hamlelerini bilmemiz gerekiyor. Bizim onlarla ne işimiz var?"

Aleks başını sallıyor. "Son üç aydır onların saflarında yeni askerlerimizden biri vardı. Isabella'nın uyarısı onun istihbaratının hemen ardından geldi." Paramı Dmitri'ye yatırırdım. Dmitri Petrov, birkaç yıl önce düşmanımızın ölümünden sonra ve bize bağlılığını kanıtlamak için sayısız testten geçtikten sonra saflarımıza katıldı. Bize ihanet etmektense ölmeyi tercih eder.

Ah. İşte başlıyoruz. İşte bu yüzden buradayız.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Eğer onun bizden biri olduğunu anarlarsa-

Aleks, "Evet, çok fena sıçtı," diyor. "Bunun sadakatini kanıtlamak için almak istediği bir risk olduğunu söyledi. Şu anda Carlos Ruiz'in kız kardeşini onu sevdiğine ikna etmeyi başardı."

Ollie konuşuyor. "Carlos Ruiz kartelin baş infazcısı, Morales'in sağ kolu. Dostumuz Carlos'un kız kardeşini kullanarak başka türlü elde edemeyeceğimiz bilgilere ulaştı."

"Ne gibi?"

"Amerika'daki güvenli evlerinin yerleri, sevkiyat programları, tedarikçilerinin bağlantıları ve hatta maaş bordrolarındaki yozlaşmış şehir yetkililerinden birinin adı gibi."

"Kahretsin. Ölümcül bir oyun oynuyor ama bu çok değerli bir bilgi." Başımı salladım.

"Evet. Bizim için topladığı bilgiler sayesinde şimdiden iki büyük uyuşturucu durdurmayı başardık. Yerel olanları da dahil olmak üzere birkaç tanesini çünkü peşlerinde olduğumuzu bilmelerini istemiyoruz."

"Siktir."

Aleks birden o kadar hareketsizleşiyor ki, hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek istiyorum. Sanki biri konuşmamızın duraklatma düğmesine basmış gibi. O

bana doğru dönüyor ve telefonunu çıkarıyor. İlgiyle izliyorum.

Benim telefonum çalıyor.

Bir ziyaretçimiz var.

Grup sohbeti yerine önce bana mesaj atmasının bir nedeni var. Viktor çoktan kafataslarını parçalamaya hazır bir şekilde sinsice dolaşıyor olurdu ve Nikko'nun silahı çekilmiş olurdu. Benim daha yavaş tepki verdiğimi ve daha metodik yaklaştığımı biliyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor ve hemen daha dik oturuyorum. Bizi bu kadar çabuk mu buldular? Bizi buraya kadar izlediler mi? Hazır değiliz.

Kendimi toparlıyorum.

Öyle
mi?

Çatı katında biyometrik geri bildirim. Ufak tefek biri, belki bir kadın.

Aleksandr güvenliği o kadar ciddiye alıyor ki, hepimizin üzerinde sürekli biyometrik ölçümler yapıyor. Görünüşe göre iPad'inde de tarayıcı var.

"Lev." Adımı söylediğinde bakışlarım Mikhail'e kayıyor.

Başımı sallıyorum.

"Lanet telefonunu bırak ve dikkatini ver." Ona yavaşça göz kırpıyorum ve telefonuma bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. Nikko ve Viktor kendi aralarında sessizce konuşurlarken onu anlıyorum.

Aleks'ten grup sohbetine: Kimse kımıldamasın. Cevap vermeyin. Birisi çatı katından izliyor. Bırak Lev halletsin. Zor durumlarda en hızlı ve en ölümcül olan odur. Lev mi?

Zihnim yerine oturdu, strateji önüme serildi. Harekete geçmeliyiz.

Viktor, konuşmaya devam et. Lydia ve ailesi ya da düğün hakkında saçma sapan şeyler söyle. Mikhail, bir telefon görüşmesi yapman gerekiyormuş gibi davran. Nikko, silahını çekebileceğin güvenli bir yere git ve Ollie'yle ben yaklaşır yaklaşmaz beni koru. Ollie, sen ve ben gideceğiz. Burada silah olarak neyimiz var?

Mikhail: Silahı ve bıçağı var.

Aleks: aynı

Nikko: İki tam dolu silah taşıyor ama arabada cephanelik var.

Bokunu arabama mı getirdin?

Mikhail: Bırak onu, odaklan

Ollie: Ceketimin cebinde sis bombası var, çatı katı olduğu için işe yarayabilir. Silah.

Viktor: lanet yumruklarım

En azından biriniz Nikko'nun yanında bekleyin, Ollie, sis bombasını hazırla ve Tanrı aşkına daha sonra bana o aptal pislği neden yanında taşıdığını söyle

Dün geceki kulüp. Hadi gidelim.

Viktor bahçecilik, Lydia ve havai fişekler gibi saçma sapan şeylerden bahsetmeye başlar. Mikhail mazeret bildirerek telefonunu çıkarır ve sahte bir arama yapar.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim onlara. "Hemen döneceğim."

Yerini ölçmek için çatı katına doğru yürüyorum. Pencereye yakın mı? Ne kadar yüksekte? Merdiveni çatı katından kolayca uzaklaştırmanın bir yolu var mı? Yanından geçiyorum ve her şeyi hızlıca not ediyorum - herhangi bir pencereden uzakta, yerden en az on fit yüksekte ve merdiven yerine çakılmış görünüyor. Bu durumda, bu iyi değil.

Banyoya girip kullanıyormuş gibi ve hızla kardeşlerimin bulunduğu odaya geri dönüyorum. Hiçbiri bana bakmıyor bile ama telefonum hemen bir mesajla çalıyor.

Mikhail: Plan mı?

İtiraf etmeliyim ki bu konuda bana güvenmesine bayılıyorum. Babam mezarında ters dönüyor. *Düşünsene, seni pislik, en nefret ettiğin kişi aslında işini biliyor.*

Tek çıkışı olan bir çatı katı olduğu için iki seçeneğimiz var. Ya birimiz yukarı çıkıp onu zorla aşağı indirecek ya da kendi rızasıyla aşağı inmesini isteyeceğiz. Oraya habersiz gitmemizin bir yolu yok ve ona ulaşmanın başka bir yolu da yok.

Onu aşağı getirin. Onu buraya getirin ve ona bir casusla nasıl başa çıkılacağını göstereyim.

Başımı sallıyorum ve cevap veriyorum.

Benim tercihim kendi başına aşağı inmesini talep etmek olurdu. Ondan sonra yukarı çıkan herkes dezavantajlı olacaktır. Merdiveni yerinden oynatmanın kolay bir yolu yok. Üçüncü bir seçenek de sis bombasıyla onu zorla aşağı indirmek. O zaman onunla ilgileniriz.

Nikko: Hazır.

Mikhail: Hadi gidelim.

Aleks: Gitme zamanı

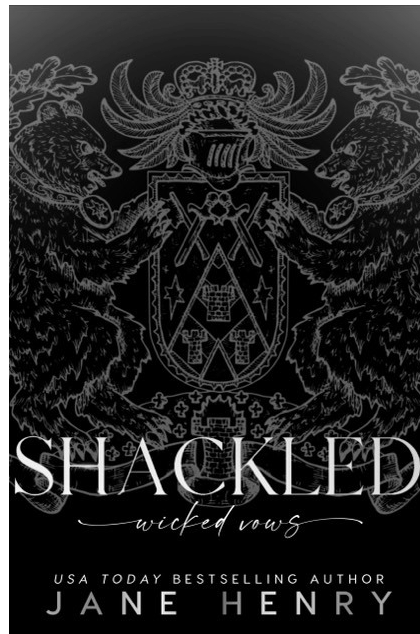
Ben seni korurum.

Başımı kaldırıp çatı merdiveninin üstündeki karanlığa bakıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü boşluğa bakıyormuşum gibi görünüyor, ama Aleks'e güveniyorum. Eğer orada biri olduğunu söylüyorsa, o zaman vardır.

Kardeşlerime başımı sallayıp çatı katına bakıyorum.

Aşağıdaki resme tıklayarak 'Shackled: 6 Dark Bratva Enemies to Lovers Romance' kitabının ön siparişini verin (6 Ağustos 16, 202G'de):

Jane
HENRY

Bitter ikolata ve da bitter coLee ile beslenen US6 Hoday oksatan yazarı Jane Henry, okumayı sevdiği Şeyleri yazıyor - baskın alfa erkekleri ve onları dize getiren gl kadın kahramanları içeren karakter odaklı, yıkılmaz romantizm. Belle'in canavarı yenmesinden beri aŐkın ve romantizmin gücüne inanıyor ve sonunda kendi aşk hikyelerini yazmaya karar verdi.

[Jane'in Bülteni Jane'in
Web Sitesi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

